

Hoàng Cung Dậy Sóng

Contents

Hoàng Cung Dậy Sóng	1
1. Chương 1: Phi Tử	2
2. Chương 2: Đãi Yến	5
3. Chương 3: Hậu Cung	9
4. Chương 4: Kể Hạ Độc	12
5. Chương 5: Giải Cứu Ngự Thiện Phòng	16
6. Chương 6: Bức Màn Bí Mật	20
7. Chương 7: Lễ Triều Nghênh Xuân	25
8. Chương 8: Long Duệ	28
9. Chương 9: Cửu Trùng Thảo	33
10. Chương 10: Kẻ Chủ Mưu	37
11. Chương 11: Sủng Ái	42
12. Chương 12: Hương Phai	45
13. Chương 13: Thích Khách	49
14. Chương 14: Cổ Nhân	52
15. Chương 15: Âm Mưu	55
16. Chương 16: Lôi Đình	58
17. Chương 17: Sóng Gió	61
18. Chương 18: Kế Hoạch Hoàn Hảo	65
19. Chương 19: Ngôi Thái Tử	68
20. Chương 20: Cung Tâm Kế	72
21. Chương 21: Dự Báo	75
22. Chương 22: Thâm Cung Nội Chiến	78
23. Chương 23: Huy Văn Tự	83
24. Chương 24: Huyết Mạch Hoàng Tộc	86
25. Chương 25: Diệt Cỏ Tận Gốc	90
26. Chương 26: Thâm Án Lệ Chi Viên (khởi Đầu Của Một Bi Kịch)	93
27. Chương 27: Thâm Án Lệ Chi Viên (loạn Triều Cương)	97
28. Chương 28: Thâm Án Lệ Chi Viên (đại Lao)	101
29. Chương 29	103
30. Chương 30: Thâm Án Lệ Chi Viên (loạn Pháp Trường)	106
31. Chương 31	110
32. Chương 32	112
33. Chương 33: Tận Diệt	114
34. Chương 34: Huyết Hận	117
35. Chương 35: Thẻ Lược (chương Cuối Của Phần 1)	121

Hoàng Cung Dậy Sóng

Giới thiệu

Cơn gió lạnh len lõi làm giá buốt cả tâm hồn. Chốn hoàng cung mệnh mông rộng lớn, chìm vào đêm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-cung-day-song>

1. Chương 1; Phi Tử

Cơn gió lạnh len lõi làm giá buốt cả tâm hồn. Chốn hoàng cung mệnh mông rộng lớn, chìm vào đêm khuya tĩnh mịch khiến người ta có cảm giác rợn ngợp. Những đóa hoa thiên lý nơi vườn thượng uyển bị gió thổi lệch sang một bên, nhưng nó vẫn cố gắng gượng, cố giành lấy quyền sống và tồn tại. Một kiếp hoa, một kiếp người, tất cả trở nên nhỏ bé, mong manh. Bộ mặt vương giả chỉ là lớp vỏ bề ngoài của đền đài cao sang quyền quý, chứ thực chất bên trong nó, sóng gió đang từng ngày nhấn chìm mọi thứ.

Ngọc Dao khe khẽ bước xuống giường, tránh làm kinh động đến giấc ngủ của hoàng thượng. Nàng kéo chăn đắp lên cao cho ngài, mỉm cười nhìn ngài đang chìm trong giấc ngủ bình yên. Giang sơn, chính sự, cả một ngày dài ngài luôn nhọc lòng với bao nhiêu chuyện, giờ đây mới là giây phút mà ngài thanh thản nhất. Ngọc Dao yêu hoàng thượng thật lòng, chứ không phải vì quyền uy sang trọng. Người đời ai cũng mơ ước được một lần vào cung, được trở thành phi tần của hoàng thượng. Nhưng đến khi toại nguyện rồi mới thấy được sự tẻ nhạt của nó. Một khi được sủng ái nghĩa là phải chống chịu với bao nhiêu ánh mắt ghen ghét, thù hận. Nàng mệt mỏi lắm, và chỉ có tình yêu nàng dành cho hoàng thượng mới giúp nàng sống qua những ngày tháng ấy.

- Ngọc Dao, nàng sao vậy? - Tiếng hoàng thượng thều thào.

- Thần thiếp không ngủ được, thần thiếp đã làm hoàng thượng tỉnh giấc, mong hoàng thượng tha tội. - Ngọc Dao cúi đầu cung kính.

- Trẫm... cũng không ngủ được, trẫm không trách tội nàng. - Hoàng thượng nhìn Ngọc Dao trìu mến. - Ngồi xuống đây với trẫm.

- Hoàng thượng có tâm sự gì chất chứa trong lòng?

Hoàng thượng ngồi xuống ghế, rót một tách trà đưa lên miệng nhấp nháp, cảm nhận hương thơm nhẹ nhàng bay vào mũi và vị thanh khiết của loại trà quý nhất Đại Việt.

- Ngọc Dao, có phải trẫm không đủ sức để trở thành một vị vua tốt?

Ngọc Dao cười, chính nụ cười ấy lần đầu tiên nàng đã làm xuyến xao trái tim hoàng thượng.

- Xin hoàng thượng đừng nói vậy.

Hoàng thượng nín lặng hồi lâu rồi tiếp:

- Trẫm... cảm thấy mình có lỗi với tiên đế. Người đã dày công đánh đuổi quân Minh, lập ra nhà Lê. Người đã tin tưởng truyền ngôi cho trẫm, nhưng... Trẫm lại làm phụ lòng ngài.

Ngọc Dao nắm lấy bàn tay hoàng thượng, áp lên má. Nàng cũng hiểu nỗi lòng của ngài. Trở thành vua của một nước dù sống trong quyền uy thế lực, nhưng đôi lúc lại cảm thấy trống trải, muốn tìm một cảm giác an nhàn mà không được.

- Đối với thần thiếp, hoàng thượng là người mạnh mẽ.

- Vậy sao? - Hoàng thượng thở dài - Hoàng cung xưa nay vốn không một ngày yên bình, phe phái vẫn đang từng ngày câu kết đấu đá lẫn nhau. Trầm sợ chiếc ngai vàng này sẽ...

Trái tim đế vương bỗng trở nên nhỏ bé, khác với vẻ đường bệ mọi ngày. Trước mặt bá quan văn võ, kẻ hầu người hạ, ngài luôn tỏ ra mạnh mẽ, uy nghi, nhưng đó có phải con người thật của ngài?...

- Mọi người vẫn luôn một lòng một dạ tôn kính hoàng thượng. - Ngọc Dao nói.

- Bọn chúng chỉ tôn kính trước mặt chứ sau lưng thì ngầm ngầm thực hiện bao nhiêu âm mưu. Thích khách, nội gián, bạo loạn, phương Bắc thì luôn tìm cách thực hiện mưu đồ xâm lược.

- Hoàng thượng sẽ không gục ngã, thần thiếp tin như vậy. - Nàng nhìn ra bầu trời đêm, hiu hắt, không một ánh sao, chỉ có sự yên lặng làm người ta cô độc. - Trời khuya quá rồi, để thần thiếp dìu hoàng thượng đi nghỉ. Hoàng thượng phải cố gắng giữ gìn long thể, giang sơn còn đang chờ đợi người.

Hoàng thượng miễn cưỡng gật đầu, chậm chậm đứng dậy:

- Thôi được.

Ngọc Dao cẩn thận đi bên hoàng thượng. Dội ngài nằm xuống gối, đôi mắt mơ màng ngắm nhìn nàng, nàng ngả mình nép vào người hoàng thượng, cảm nhận hơi ấm và tiếng thở đều đều từ trong lồng ngực của ngài. Con buồn ngủ kéo đến, nó đẩy mi mắt của cả hai khép lại. Và hoàng cung lại quay về với sự vắng lặng trong đêm.

*****

- Đây là cây trâm Phượng Hoàng Đằng Vân, được làm từ phỉ thúy và ngọc minh châu do nước láng giềng gửi tặng. Thợ kim hoàn dùng ngọc minh châu gắn ở đuôi phượng hoàng để tăng vẻ cao quý, phỉ thúy được...

- Không cần nói nữa! - Thần phi đưa tay lên, chặn ngang lời của ả nô tì phòng trang sức. Nàng cầm cây trâm ngắm nghía hồi lâu rồi bất ngờ quăng mạnh xuống: - Ta không cần nó, mang đi!

- Nương nương... nhưng...!

- Người chán sống rồi hả, khôn hồn thì biến khỏi mắt ta.

Ả nô tì sợ đến toát mồ hôi, rụt rè nhặt cây trâm bỏ vào hộp rồi mang đi. Thần phi vẫn ngồi trầm ngâm, thỉnh thoảng mắt liếc nhìn về phía cửa.

- Nương nương, cây trâm lúc này quả thực rất đẹp, nó làm tôn thêm vẻ quyền quý cho người. - ả nô tì thân cận cung kính.

Thần phi đưa tay xoa lấy bụng, ẩn chứa trong đó là một bào thai đang tượng hình.

- Bọn chúng thừa biết bốn cung đang mang long duệ của hoàng thượng, phượng hoàng tượng trưng cho nữ nhi, chúng làm vậy chẳng khác nào mong ta sinh ra công chúa.

Người cung tì an ủi:

- Nương nương, dù là công chúa hay hoàng tử, hoàng thượng cũng không hề ghét bỏ.

Thật vậy ư? Thánh ý làm sao đoán được, nó chẳng khác nào mò kim đáy bể. Hoàng thượng thương ai ghét ai, yêu ai hận ai, nàng cũng chẳng có quyền can thiệp. Sống trong cung là vậy, có bao giờ được giành lấy một cái gì cho riêng mình. Khắp Đại Việt muôn hồng nghìn tía, trong hậu cung có Ngọc Dao rực rỡ như hoa, hoàng thượng làm sao còn nhớ đến căn phòng bé nhỏ này nữa chứ. Và nàng cũng không khỏi ganh tị.

- Đã mấy tuần rồi hoàng thượng không đến cung của ta. Ngọc Dao chỉ là một Tiệp dư (*) thấp hèn, tại sao nó lại được hoàng thượng sủng ái đến vậy?

- Nương nương, theo nô tì thiết nghĩ, mai mốt lỡ Ngô Tiệp dư cũng mang đế duệ, e rằng...

Thần phi thở dài, một nỗi buồn ngao ngán:

- Ta cũng từng nghĩ đến việc đó. Nhưng chỉ cần đứa trẻ này được sinh ra, ta sẽ có cách biến chuyển tình thế.

Ả cung tì thấy Thần phi không được vui nên gợi mở:

- Nương nương, xin người đừng nên quá phiền não về những chuyện đó. Nô tì thấy người nên khuây khỏa đôi chút.

Thần phi biết, dù có làm thế nào, nàng cũng chẳng thể xua đi nỗi buồn chất chứa trong lòng. Nhưng cứ buồn bực, âu lo mãi thì ích gì. Nàng nở nụ cười nhạt nhẽo:

- Ủ, chúng ta ra vườn thượng uyển đi, ta muốn hít thở không khí trong lành một chút.

Cánh cửa phòng hé mở. Tiếng bước chân chậm rãi của hai bóng người ra vườn thượng uyển. Chim hót và hoa uống những giọt sương lung linh buổi sớm. Trời trong vắt, nắng buông lơ lửng trên những bông hoa tươi thắm.

- Con bướm lạ quá nương nương nhỉ, cánh nó trông như cánh chuồn chuồn vậy. - Tì nữ của Ngọc Dao chỉ vào một chú bướm đang say sưa hút mật hoa.

- Lúc chưa vào cung, ta cũng thường hái hoa bắt bướm. Quảng đời tuổi thơ trôi qua êm đẹp cho đến khi trở thành một phi tần... - Ngọc Dao cười hiền hậu.

- Nương nương ...có cảm thấy nuối tiếc không?

- Ở đâu cũng có cái vui thú của nó, ta... không nuối tiếc.

Rặng liễu mỏng manh, điều hiu như chính số phận của bao người con gái chốn cấm cung. Bất chợt có giọng nói vang lên phía sau:

- À...à... hóa ra Ngô Tiệp dư cũng có hứng thú ra vườn thượng uyển dạo chơi à? - Thần phi bước đến cùng với ả tì nữ.

- Tham kiến Thần phi nương nương! - Ngọc Dao cùng nô tì thân cận của mình cúi đầu kính cẩn.

- Người không cần phải giả vờ trước mặt bổn cung, sau lưng lại đi quyến rũ hoàng thượng. - Thần phi trừng mắt.

Quyển rũ, Ngọc Dao đã làm thế bao giờ. Hoàng thượng yêu thương nàng, nàng có quyền gì cấm cản cơ chứ. Sự đời quả thật nực cười.

- Chúng ta đều là vợ vua, muội không hề có ý tranh giành với tì. - Ngọc Dao thanh minh.

- Người sai rồi! Ta là phi tử, người là Tiệp dư, người vốn không có tư cách để nói câu chúng ta đều là vợ vua!

- Tì được sủng ái, muội cũng được sủng ái, xét về vai vế thì muội không bằng tì, nhưng muội vẫn có quyền thanh minh!

- Hôm nay người còn dám lí luận trước mặt ta, người tưởng người là cái gì? Nếu người biết an phận thủ thường thì ta còn cho người yên ổn làm chức Tiệp dư, bằng không thì đừng có trách.

Thần phi vẫn vậy, vẫn luôn mang quyền lực của mình ra để chèn ép người khác. Mà nghĩ cũng lạ, làm phi tử của vua, suốt ngày chỉ hưởng lạc chẳng phải hao tâm tổn sức, vậy mà lúc nào cũng luôn muốn hạ gục lẫn nhau. Ngọc Dao cũng tức tối lắm nhưng thấy tình hình không được tốt nên nàng nhẫn nhịn:

- Muội đã sai, mong tì tử thứ tội!

- Cần gì phải ép mình nhận sai trước mặt người khác trong khi mình đúng? - Một tiếng nói đầy thị uy vang lên. Từ xa xa, Dương phi cùng hầu cận đang đi đến.

- Đây là chuyện giữa muội và Ngô Tiệp dư, không phiền đến phụng thể của tử tử. - Thần phi cũng sắc sảo không kém.

- Hậu cung do bổn cung đứng đầu, chẳng lẽ không có quyền xen vào hay sao?

- Muội không dám.

Dương phi nhẹ lay bước, ánh hồng phất phơ trong cơn gió ban mai, nàng nói:

- Thời thế vốn thay đổi, hôm nay muội là Thần phi, nhưng không biết ngày mai sẽ thế nào, nên biết tu nhân tích đức, đừng suốt ngày đi chèn ép người khác.

- Muội xin ghi nhớ lời tử dạy. Nhưng muội nghĩ tử cũng nên cẩn thận một chút. Bây giờ hoàng nhi của tử là Lê Nghi Dân đang ở ngôi thái tử, nhưng lỡ một mai hoàng thượng hạ lệnh tước bỏ, thì mọi chuyện sẽ vô cùng rối rắm, nhất là đối với tử.

Dương phi ghét nhất là những ai mang con nàng vào để tranh cãi. Nghi Dân ở ngôi thái tử thì ảnh hưởng gì đến Thần phi, đúng là chẳng ra thể thống gì, không còn phân biệt kẻ trên người dưới gì nữa. Đáy mắt nàng hiện lên nỗi bức dọc.

- Hồn xược, người dám... - Dương phi tức giận định cho người xông đến, tức thì lúc ấy Ngọc Dao ngăn lại:

- Thôi đi tử tử, đừng làm mọi chuyện thêm rối.

Thần phi liếc mắt quay lưng bỏ đi. Dương phi vẫn nhìn theo, ánh mắt đầy phẫn nộ. Rồi nàng quay sang Ngọc Dao:

- Tại sao muội cứ nhún nhường mãi chứ, thế nào ả ta cũng làm tới!

- Muội không muốn lớn chuyện!

Ngọc Dao lúc nào cũng thế. Sống trong cung cũng đã được mấy tháng trời, nàng tự biết thân phận mình chẳng bằng Thần phi, hơn nữa cứ yên ổn sống những ngày tháng trần tục thế này đã là ý nghĩa lắm rồi. Đấu đá nhau rồi sẽ được gì, hơn thua lắm rồi cũng trở về với cát bụi. Dương phi nắm lấy tay Ngọc Dao:

- Nếu có chuyện gì thì báo với tử.

- Vâng! - Ngọc Dao khẽ gật đầu.

Dương phi lại tiếp tục buổi đi dạo trong vườn thượng uyển. Ngọc Dao cũng không muốn nhớ đến những chuyện vừa xảy ra. Nàng lắng nghe tiếng chim hót vui tai, tung cánh bay rộng trên bầu trời cao, bao nhiêu phiền não cũng dần tan biến.

(*) Tiệp dư là một chức danh dành cho vợ vua. Phi tần ngày xưa gồm có tam phi, cửu tần và lục chức, tiệp dư nằm trong lục chức.

2. Chương 2: Đãi Yến

Cánh cửa thư phòng hé mở, để cho ánh sáng của buổi chiều chiếu vào le lói. Một vóc dáng nho nhã nhưng đầy khí chất, có cái thần của một vị công thần khai quốc, gương mặt phúc hậu với đôi mắt sáng và râu tóc ngả màu bạc điểm đậm bước vào. Ông là Nguyễn Trãi, kính cẩn cúi đầu:

- Hoàng thượng triệu kiến hạ thần không biết có chuyện gì?

Hoàng thượng quay lưng lại, để quyển văn thư còn đang đọc dở xuống, nhẹ nhàng bước đến.

- Trẫm vừa mới nhận được thư của Minh triều, sứ giả của bọn họ sẽ sang thăm Đại Việt trong vòng nay mai.

Ánh mắt thông thái với những nếp nhăn hằn sâu, dạn dày những trải nghiệm cuộc đời trầm ngâm suy nghĩ:

- Hoàng thượng nghĩ sao?

- Trẫm chỉ sợ lần này họ sang Đại Việt không phải là dụng ý tốt.

Nguyễn Trãi đưa tay vuốt râu, ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng:

- Ta cứ thếch dãi họ yến tiệc tử tế, sẵn tiện có thể phô diễn một chút tài nghệ để họ biết Đại Việt ta không hề thua kém.

Hoàng thượng gật gù tán thành:

- Khanh nói đúng, nhưng chỉ sợ họ làm khó dễ, hơn nữa lần này ngoài việc đi sứ, chắc chắn họ còn muốn thám thính tình hình.

- Minh triều vốn chưa hề nguôi ngoai chuyện cũ, lần này nhất định chúng ta phải cẩn thận, hiện tại không thể có một phương án nào cụ thể, chỉ có thể chờ đến lúc đó tùy cơ ứng biến.

Hoàng thượng mỉm cười, như gỡ bớt được mối lo trong lòng:

- Được, trăm tin tưởng khanh. Còn chuyện cứu đói ở Hà Giang thế nào rồi?

Nguyễn Trãi từ tốn đáp:

- Kho lương đã mở và lương thực cũng chuyển đến kịp thời thừa hoàng thượng.

Hoàng thượng thở phào nhẹ nhõm:

- Tốt! Khanh có thể lui.

- Vâng!

Nguyễn Trãi cúi chào rồi rời khỏi thư phòng, bước đi vẫn ung dung, đĩnh đạc. Mặt trời dần khuất bóng sau dãy núi, từng đoàn cấm vệ quân nghiêm trang đi tuần quanh hoàng cung. Những nhàn trúc phát phơ nhẹ nhàng trong gió.

Sứ giả Minh triều sang đất Đại Việt lần này với danh nghĩa giao hảo, làm tăng hòa khí giữa hai nước. Hoàng thượng đích thân đến đón sứ giả theo lời mách của Nguyễn Trãi, dẫn theo một toán binh sĩ hùng hậu, cưỡi ngựa chiến, mặc áo giáp, vũ khí được trang bị thuộc vào hàng tối tân. Sứ giả có vẻ e sợ, song vẫn không để cảm xúc lộ rõ trên gương mặt. Hoàng thượng cười tươi, vẻ niềm nở:

- Sứ thần đi đường xa ắt hẳn cũng đã mệt, xin mời về cung nghỉ ngơi để chúng tôi tỏ chút lòng thành.

Vị sứ giả đáp:

- Đất nước các ngài quả thật có lòng hiếu khách, vừa mới đến nơi đã thấy con người nơi đây hiền hòa, nhân ái, đồng ruộng lúa trở xanh tươi, khung cảnh đẹp như tranh, quả thực rất trù phú.

- Đa tạ lời khen ngợi của ngài, nhờ ơn đức của liệt tổ liệt tông bao đời gây dựng mới được như ngày hôm nay. Tối nay chúng tôi có tổ chức một buổi yến tiệc tiếp đón ngài, hi vọng sẽ làm ngài vui lòng.

Sứ giả tỏ ý hài lòng:

- Được, vậy chúng ta quay về cung.

- Mời! - Hoàng thượng đưa tay ra hiệu rồi quay ngựa dẫn đầu, theo sau là vị sứ giả và toán binh sĩ. Căn phòng dành cho sứ thần khá rộng rãi, được trang hoàng bởi những phẩm vật quý giá trong hoàng cung. Từ ngoài cửa bước vào có thể thấy tượng một con hạc với dáng vẻ vừa mềm mại vừa hiên ngang, được đúc bằng vàng ròng. Căn phòng ở cạnh vườn thượng uyển để sứ giả có thể dễ dàng chiêm ngưỡng cảnh đẹp cho giải khuây.

Tối đến, đèn lồng được thắp sáng ở khắp mọi nơi trong hoàng cung. Chánh điện - nơi bày yến tiệc là sáng rực rỡ nhất. Đêm trăng mùa xuân đẹp lãng mạn với chút se lạnh, phảng phất trong gió sự vận động nhẹ nhàng của vạn vật. Từng cánh hoa đào nở rộ, đôi khi e thẹn như đôi má của nàng thiếu nữ. Bá quan văn võ cùng các cung phi đều tề tựu đông đủ. Hoàng thượng ngồi ở chiếc ghế to nhất, có chạm trổ hình rồng đang cưỡi mây, cạnh bên có hai cung nữ đứng hầu. Từng món ăn được ngự thiện phong chăm chút kĩ lưỡng, dọn lên bàn trong rất ngon mắt. Màu sắc của các món ăn hài hòa kết hợp với những nguyên liệu quý hiếm, được đun nấu qua bàn tay của người lãnh đạo ngự thiện phòng.

Vị sứ giả ung dung ngồi vào bàn, đưa mắt nhìn quanh chánh điện. Hoàng thượng lên tiếng chủ động mở đầu câu chuyện:

- Lần này sứ giả sang đây, quả thật là niềm vinh dự đối với bốn quốc.

- Dịp này bốn sứ phụng mệnh của hoàng đế Đại Minh, tặng cho Đại Việt các ngài hai món bảo vật của đất nước chúng tôi. - Sứ giả nhìn ra cửa, tức thì có hai cận thân của ông ta bước vào, mỗi người mang một chiếc hộp màu đen, trên có viên đỏ, bên trong chứa bảo vật mà sứ giả nhắc tới. - Đây là viên dạ minh châu, có công dụng chữa được bách bệnh và một tấm lụa xuất xứ từ Tô Châu, do những người thợ giỏi nhất ở đây thêu dệt nên.

Hai chiếc hộp được mang đến cho hoàng thượng. Ngài mở nắp hộp, cầm viên dạ minh châu lên ngắm nghía:

- Dạ minh châu sáng long lanh, ánh sáng tựa như hào quang, toát lên vẻ quý phái, đích thực là một loại dược liệu tốt. - Rồi quay sang tấm lụa đặt ở bên. - Lụa này đường nét thủ công tinh xảo, vừa mềm mại vừa chắc chắn, đúng là tay nghề của Tô Châu có khác. Tiệc đã đến lúc khai mở, mời sứ giả cùng các bá quan và cung phi uống chung trà khai tiệc.

Nói rồi, hoàng thượng nâng chung trà lên uống trước, tất cả mọi người cũng đồng loạt kính cẩn uống hết chung trà.

- Lúc hoàng thượng thân hành đến đón bốn sứ có dẫn theo một đoàn binh sĩ hùng hậu. Ất hẳn đất nước quý ngài rất coi trọng về khâu binh mã? - Sứ giả hỏi, giọng thăm dò.

Hoàng thượng nhanh nhạy đáp:

- Bốn quốc không có đội quân vũ bão như Thành Cát Tư Hãn, cũng không phải quá hùng mạnh như Tần Thủy Hoàng, nhưng vẫn đảm bảo cho quốc phòng chặt chẽ, hào kiệt từ nam tử cho tới nữ nhi đều có, bất cứ kẻ nào có mưu đồ xâm lăng đều phải chịu kết cục bi thảm.

Sứ giả gắp một ít thức ăn bỏ vào bát, cố để cho hoàng thượng không thấy ánh mắt lăm lét của mình.

- Dâng rượu! - Hoàng thượng bất ngờ hô to. Một đoàn tì nữ mang rượu ra cho những người dự yến tiệc. Sứ giả hào hứng:

- Rượu thịt đều đã có đầy đủ, thế tại sao chúng ta không cùng nhau đối ẩm?

Các bá quan tham dự đều gật gù:

- Ý kiến hay đấy!

- Vậy mời sứ giả khởi xướng chủ đề! - Hoàng thượng nói.

- Tiết xuân đã tràn ngập khắp nơi, lòng người cũng từng bừng rộn rã, hay chúng ta hãy cùng làm thơ về mùa xuân?

- Mùa xuân?

- Đúng!

- Vậy mời sứ giả bắt đầu trước!

Vị sứ giả trầm ngâm hồi lâu rồi lớn tiếng đọc:

”Khứ niên kim nhật thử môn trung

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng

Nhân diện bất tri hà khứ xứ

Đào hoa y cựu tiểu xuân phong”

Hoàng thượng nghe xong gật gù khen ngợi:

- Lời thơ phẳng phất dư âm của quá khứ, khiến lòng người thoáng chút dư vị buồn, quả thật rất tuyệt!

- Đa tạ hoàng thượng! Bốn sứ thật sự muốn xem tài năng thơ văn của đất nước các ngài ra sao?

Hoàng thượng đưa mắt nhìn sang Nguyễn Trãi. Ông ngay lập tức đứng dậy kính cẩn:

- Hoàng thượng, hạ thần xin được đọc. - Rồi ông đồng dặc:

”Nhàn trung tận nhật bế thư trai

Môn ngoại toàn vô tục khách lai

Đỗ vũ thanh trung xuân hướng lão

Nhất đình sơ vũ luyện hoa khai”

Sứ giả vỗ tay tán thưởng:

- Trong thơ có khí chất thần tiên, cốt cách thanh cao, mang nhiều triết lý. Thơ rất hay! Vốn đã nghe quan đại thần Nguyễn Trãi từ rất lâu, nay mới có dịp diện kiến.

- Sứ giả quá khen! - Nguyễn Trãi bình thản cúi tạ.

- Được rồi, để đáp lại tấm lòng của sứ giả, chúng tôi có chuẩn bị một màn điệu vũ, mời ngài thưởng thức!
- Hoàng thượng vừa nói xong thì một đoàn nữ nhân xiêm y lộng lẫy bước ra, bắt đầu một điệu múa tuyệt đẹp. Những bước chân nhanh thoăn thoắt, những tấm thân mảnh mai lướt nhẹ trong không trung, tựa như tiên nữ hạ phàm. Sứ giả ngồi mê hồn, nhìn chăm chú vào điệu múa, đặc biệt là nàng cung nữ đứng ở giữa. Dường như đoán biết được ý tứ của sứ giả, nàng vừa múa vừa lay nhẹ nhàng đến chỗ ông, quàng lấy cổ rồi nâng bình rượu nhẹ nhàng rót vào ly. Chỉ một cái liếc mắt tình tứ, sứ giả cảm thấy thần trí mê loạn, uống cạn hết ly rượu và xem cho đến khi bài múa kết thúc. Màn điệu vũ khép lại, các nữ nhân lui vào trong. Sứ giả buông lời đề nghị:

- Bỗng sứ từng nghe nói đến tài gảy đàn làm rung động lòng người của Ngô Tiệp dư, chẳng hay hoàng thượng có vui lòng cho ta được thưởng thức?

Hoàng thượng bật cười:

- Chuyện đó thì có gì là không được. - Rồi quay sang Ngọc Dao. - Nàng mang đàn ra gảy một bài nhé!

- Vâng, thưa hoàng thượng! - Ngọc Dao gật đầu rồi mang Nguyệt Hồ Cầm ra ngồi giữa chánh điện, gảy bài Tương tư khúc. Bàn tay mềm mại lướt nhẹ nhàng trên dây đàn, vang lên những âm điệu tuyệt mỹ. Tiếng đàn làm người ta nao lòng, thoáng chút vấn vương. Lúc trào dâng mãnh liệt, lúc nhẹ nhàng sâu lắng. Sứ giả tỏ ý vui lòng:

- Tài nghệ rất tuyệt, bỗng sứ đã được tận mắt chứng kiến.

- Ngô Tiệp dư cảm kì thi họa đều tinh thông, chẳng trách sao được hoàng thượng yêu quý. - Dương phi cũng lên tiếng.

- Chỉ là món tài lẻ, mọi người đừng quá khen. - Ngọc Dao cười hiền từ.

Hoàng cung vang lên những tiếng nói cười sảng khoái, duy chỉ có mình Thần phi là chẳng vui chút nào, nhưng cũng chẳng dám để nó biểu hiện trên gương mặt. Đang yên đang lành, đột nhiên mọi người hốt hoảng chạy đến chỗ sứ giả. Ông ta nằm gục trên bàn, vẻ mặt đau đớn, thổ huyết trông rợn cả người.

- Sứ giả, ngài không sao chứ? - Hoàng thượng lo lắng.

Ông ta còn chưa kịp trả lời ngài thì ngất lịm sang một bên, mặt mày trắng bệch.

- Truyền thái y! - Hoàng thượng la to.

Sứ giả được cẩn thận đưa về phòng cho thái y chữa trị. Buổi yến tiệc bị bỏ dở, mọi người ai nấy đều lo sợ. Các tì nữ trong hoàng cung, đặc biệt là những người của ngự thiện phòng thì mặt mày xanh lét, chân tay run cầm cập, không còn chút sinh khí, họ hình dung ra một điều gì kinh khủng lắm sắp xảy đến với mình. Ngoài trời, trăng vẫn chiếu sáng, một trận gió thổi qua, vài cánh hoa lác đác rơi rụng. Đâu đó vang lên tiếng sáo mơ hồ văng vẳng trong đêm.

3. Chương 3: Hậu Cung

Hoàng thượng vẫn chưa hết bàng hoàng, đứng ngoài phòng sứ giả chờ đợi cùng với các nô tài. Quan thái y mở cửa phòng bước ra, gương mặt đã có phần bình ổn, hoàng thượng vì thế cũng bớt lo lắng phần nào.

- Mọi chuyện thế nào rồi? - Hoàng thượng hỏi, gương mặt hơi tái.

Quan thái y thở phào nhẹ nhõm:

- Tâu hoàng thượng, sứ giả đã qua cơn nguy hiểm, tạm thời không có chuyện gì xảy ra.

- Trẫm muốn biết là do nguyên nhân gì?

Quan thái y hơi e ngại, song vẫn nói thẳng:

- Thực ra sứ giả đã... bị trúng độc?

- Trúng độc? - Hoàng thượng hốt hoảng.

- Vâng! Là một loại độc dược có tên là Châu Hồn Tán, tuy nhiên đây không phải là loại kịch độc, nó chỉ gây ra cảm giác đau đớn và bị thổ huyết, kèm theo những triệu chứng khác song không gây nguy hại đến tính mạng.

Hoàng thượng khoanh tròn tay trước ngực, mắt liếc nhẹ sang vườn thượng uyển.

- Có điều tra được gì chưa? - Hoàng thượng hỏi.

- Tạm thời hạ thần đã cho người đến đó xem xét, đợi bọn họ trở về sẽ có câu trả lời!

Hoàng thượng trầm ngâm:

- Trẫm thật sự lo lắng, chỉ sợ lần này Minh triều mượn cớ này sang gây hấn với nước ta, e rằng...

- Hạ thần sẽ cố gắng làm rõ trong thời gian sớm nhất, mong hoàng thượng yên tâm.

- Hoàng thượng, trời đã khuya rồi, mong hoàng thượng quay trở về điện nghỉ sớm, kéo ảnh hưởng đến long thể. - Tên thái giám đứng bên cạnh hoàng thượng kính cẩn.

Hoàng thượng đưa mắt nhìn ra xa, quả thật giờ cũng quá khuya. Sáng mai còn phải lên sớm thượng triều, ngài quay sang quan thái y bảo:

- Được rồi, bây giờ trẫm trở về điện, quan thái y, mọi việc nhờ vào khanh!

- Hạ thần sẽ cố gắng hết sức.

Hoàng thượng rảo bước đi, trong lòng vẫn nặng trĩu nỗi lo âu. Cơn gió mát lướt nhẹ trên mặt nước trong veo. Hương xuân lẫn với hương hoa, tiếng gió lẫn với tiếng chân đầy quanh quẽ. Đêm... đã dần tàn.

*****

Tiếng chim hót réo rắt chào mừng buổi sớm, vang vọng cả chốn hoàng cung. Sau buổi thượng triều, hoàng thượng ra vườn thượng uyển giải khuây. Dương phi đã cho ngự thiện phòng chuẩn bị sẵn một buổi thưởng trà ở cạnh bờ hồ. Hoàng thượng rảo bước trên con đường nhỏ dọc theo những hồ sen xanh rờn, những búp hoa sen hồng rực rỡ chen chúc vào nhau. Dương phi cùng các hầu cận cẩn thận ra ngự đón ngài. Hoàng thượng bước vào, tươi cười ngồi xuống ghế. Dương phi rót cho hoàng thượng một chung trà rồi dịu dàng nói:

- Mấy ngày nay hoàng thượng phải hao tâm tổn trí vì việc triều chính, thần thiếp cũng cảm thấy bất an. Hi vọng buổi thưởng trà hôm nay có thể giúp hoàng thượng bớt đi phần nào phiền muộn.

- Nàng đúng là hiểu ý người khác. Trẫm cho nàng thống lĩnh hậu cung, quả không phải là quyết định sai lầm. - Hoàng thượng vừa nói vừa đưa chung trà lên miệng thưởng thức.

- Thần thiếp tự cảm thấy năng lực của mình còn chưa xứng đáng với những gì hoàng thượng giao phó, để cho hậu cung xảy ra lắm chuyện thị phi.

- Dương phi... - Hoàng thượng nói trong chút ngập ngừng. - Bấy lâu nay trẫm chỉ đến cung của Ngọc Dao mà không đến thăm nàng, nàng... không cảm thấy buồn tủi chứ?

Dương phi cười khê:

- Thần thiếp không dám, chỉ cần hoàng thượng cảm thấy vui, thần thiếp đã mãn nguyện lắm rồi.

Nhìn vào ánh mắt của Dương phi, hoàng thượng biết rõ nàng nói lời đó có thật lòng hay không. Ngài cũng hiểu, nhưng nói làm sao được, vương tôn vốn là bậc đa tình, phi tần chịu cảnh phòng không quanh quê cũng là chuyện thường tình mà thôi.

- Phải rồi, sao nàng không đưa Nghi Dân đến đây cho trẫm thăm nó? - Hoàng thượng như sự nhớ.

- Nghi Dân lúc này chơi đùa với các tiểu thái giám, hơi mệt nên giờ đã ngủ say thừa hoàng thượng.

Hoàng thượng thở dài:

- Nếu nó không sinh ra trong gia đình hoàng tộc, có lẽ nó đã... được hưởng trọn vẹn tình phụ tử.

- Hoàng thượng đã ưu ái ban tước thái tử cho Nghi Dân khi chỉ mới chào đời được ba tháng, đó là ân điểm mà mẫu tử thần thiếp suốt đời không quên.

Dương phi gượng cười, nhưng thực ra trái tim nàng đang đau thắt. Nàng nghĩ đến hoàng nhi, nghĩ đến cả một quãng đời tương lai đầy bao sóng gió. Những cuộc tranh quyền đoạt vị, mưu đồ chiếm hữu giang sơn, ngôi thái tử dường như đã khiến cho tất cả mất hết tình người. Hoàng cung bao phen rung chuyển cũng vì những lễ ấy. Nàng thấy con đường phía trước sao mông lung quá. Mẹ con nàng phải vượt lên trên các thủ đoạn để tồn tại. Tương lai trở nên mịt mù...

Rồi tiếng nói của quan thái y bất chợt đưa nàng về với thực tại:

- Bẩm hoàng thượng, chuyện sứ giả bị trúng độc, hạ thần đã có thêm một vài manh mối.

Ông ta đến tìm hoàng thượng để thông báo tình hình, đồng thời là để thỉnh an ngài.

- Khanh đã điều tra được gì? - Hoàng thượng cũng bận tâm không kém.

- Thần tìm được Châu Hồn Tán trong nắp bình rượu của sứ giả trong đêm dự yến tiệc. Có lẽ đã có người chủ ý bỏ vào trước đó.

- Nắp bình rượu?

Quan thái y tường minh:

- Vâng, ở vành của nắp bình rượu có khoét một lỗ rất nhỏ. Khi rót rượu, Châu Hồn Tán sẽ theo đó rơi vào trong rượu, sứ giả không cẩn thận nên đã uống phải, gây ra trúng độc.

Hoàng thượng nghĩ ngợi:

- Rượu và thức ăn đều do ngự thiện phòng làm, lẽ nào...

- Hậu cung do thần thiếp cai quản, nếu thật sự ngự thiện phòng có mưu đồ bất chánh, thần thiếp nhất định sẽ trình lên hoàng thượng. - Dương phi nói.

- Tạm thời truyền lệnh của trẫm, giam tất cả người của ngự thiện phòng vào đại lao, nếu có bằng chứng kết tội, trẫm sẽ thẳng tay hành quyết! - Hoàng thượng nghiêm nghị.

Gương mặt của Dương phi biến sắc, nàng muốn lên tiếng can ngăn, nhưng nàng làm không được. Nếu Ngự thiện phòng thật sự xảy ra chuyện, e rằng bản thân nàng cũng lo không xong. Nắm giữ chức thống lĩnh hậu cung, quyền uy tột đỉnh đâu chẳng thấy, chỉ thấy trước mắt là lo âu, phiền muộn.

Một lát sau, một toán lính ập đến ngự thiện phòng. Tất cả họ, từ những cung tì thấp kém đến trưởng ngự thiện đều cùng chung số phận. Có những người ngỡ ngàng không biết gì, nhưng cũng có người đã lường trước được sự việc.

- Dương phi nương nương đâu, ta muốn gặp nương nương! - Trưởng ngự thiện kêu thét.

- Bây giờ các người có liên quan đến chuyện hạ độc sứ giả, không cần nói nhiều! - Một tên lính quát.
  - Bọn ta không hề làm chuyện đó, sao lại có thể vô lý như vậy?
  - Đây là ý chỉ của hoàng thượng, nếu không muốn bị khép vào tội khi quân phạm thượng thì đừng nhiều lời!
  - Khoan hãy dẫn bọn họ đến đại lao. - Tiếng nói của Dương phi làm toàn bộ ngự thiện phòng mừng rỡ.
- Nàng khoan thai từ ngoài cửa bước vào, ánh mắt đầy kiên định. Trưởng ngự thiện khẩn khoản:
- Quả thật trước khi dọn yến tiệc, chúng tì đã kiểm tra rất kỹ lưỡng, mọi thứ đều an toàn, sao lại có chuyện... Xin nương nương minh giám!
- Tất cả những người còn lại của ngự thiện phòng cũng đồng loạt quỳ xuống:
- Xin nương nương minh giám!
  - Các người cứ theo họ về đại lao trước, kháng chỉ là tội chết! Nếu các người thật sự trong sạch, bổn cung nhất định sẽ tìm cách! - Dương phi kiên quyết.
  - Tạ nương nương.
- Nói rồi mọi người đồng loạt theo toán lính đến đại lao. Căn phòng lao ẩm mốc và lạnh lẽo. Xung quanh, mạng nhện giăng đầy cùng với tiếng chuột kêu nghe rờn rợn. Mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, các cung tì ai nấy đều hoang mang, lo sợ. Không phải vì bị giam giữ ở một nơi như thế này, mà vì cái chết dường như đang ẩn hiện trong đầu họ, có thể đến bất cứ lúc nào. Có những người bật khóc, khóc ột số kiếp của một cung tì mãi mãi chôn chân nơi hoàng cung này.
- Dương phi quay trở về cung, trong lòng ngổn ngang bao nhiêu cố sự. Nàng nhìn hoàng nhi đang yên giấc say nồng, chợt thấy tâm hồn mình ảm đạm. Nàng ngồi xuống soi gương, cài cây trâm mà phòng trang sức vừa mang đến sáng nay. Nàng không có vẻ đẹp sắc sảo như Thần phi, cũng không diễm lệ như Bùi quý nhân(*), và không tươi tắn như Ngọc Dao, nhưng ở nàng toát lên một vẻ quý phái và trưởng thành của một người thống lĩnh tam cung lục viện.
- Nương nương, rồi người sẽ tìm được cách, người đừng quá lo lắng. - Cung tì của Dương phi nhẹ nhàng an ủi.
  - Bao nhiêu lâu nay, họ vẫn luôn một mực kính cẩn trung thành, ta thật sự không muốn họ xảy ra chuyện.
  - Hậu cung từ xưa đến nay chưa bao giờ im hơi lặng sóng, đây cũng là chuyện thường tình thôi mà nương nương.
- Dương phi đứng dậy, cố gắng tươi tỉnh:
- Bằng bất cứ giá nào, ta cũng phải làm rõ chuyện này.
- Dương phi vừa định bước ra khỏi cửa thì lúc đó Thần phi cũng vừa bước vào, cười đắc ý:
- Tham kiến tử tử!
  - Muội đến đây làm gì?
  - Đến xem tử có sống tốt hay không.
- Thần phi cười khẩy. Ánh nắng hắt một vệt sáng tròn nhỏ lay động vào chỗ Thần phi, rồi nhanh chóng chuyển đi chỗ khác.
- Ta sống thế nào không phiền muội bận tâm!
- Thần phi thở dài nghe náo nề, nhưng gương mặt vẫn lộ rõ niềm vui:
- Chẳng qua dạo này hậu cung xảy ra nhiều chuyện quá, mà tử là người thống lĩnh, muội chỉ sợ...
- Dương phi thừa biết Thần phi chẳng đơn giản thế nào, ngoài mặt nói vậy nhưng trong lòng không phải vậy. Thấy Dương phi thế này, nàng không vui mới là lạ.
- Đó chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, nó cũng không ảnh hưởng gì tới muội.

- Muội chỉ có ý tốt mà thôi, dù sao chúng ta cũng cùng là phi tần của hoàng thượng, tĩ đã từng nói điều đó với muội mà!

Dương phi quay lưng đi:

- Một con rắn độc khoắc lên mình xiêm y lộng lẫy, dù có cố gắng thế nào cũng chẳng thể che giấu dã tâm.
- Nhân vô vị kỉ, thiên tru địa diệt, ta không phạm người, người cũng sẽ phạm ta, hậu cung xưa nay vốn là một nơi như thế.
- Chẳng qua chỉ là suy bụng ta ra bụng người, bụng dạ thâm độc nhiều thủ đoạn nên cứ nghĩ ai cũng như mình.

Thần phi bước đến:

- Ngự thiện phòng bây giờ đã bị giam vào đại lao. Tĩ thân là thống lĩnh hậu cung mà lại để xảy ra nhiều chuyện phiền toái như vậy, huống hồ rồi đây, Đại Việt và Minh triều lỡ có xảy ra xích mích, ai sẽ là người gánh chịu?
- Nhớ năm xưa, khi thái thượng hoàng lãnh đạo quân sĩ đánh đuổi nhà Minh, sức yếu thể cô, quân lực so với địch chẳng khác nào trứng chọi đá, vậy mà chỉ một kế sách đánh vào lòng người của Nguyễn Trãi đại nhân, sĩ khí của quân giặc suy giảm rõ rệt.
- Đó là chuyện của ngày trước, tĩ sao có thể dám chắc được chuyện của tương lai?
- Thật ra ta cũng chỉ muốn nhắc muội, sống là người của hậu cung, muội phải biết bốn phận của mình thế nào. Đùng suốt ngày mang ước muốn hậu cung gặp chuyện.
- Nếu muội có dã tâm đó, muội đã không đến đây thăm tĩ. Chẳng qua có người không biết đón nhận thành ý. Hay là có tật giật mình, sự thật thì mình có liên quan đến chuyện sứ giả bị hạ độc, khuyên người khác đừng nên suy bụng ta ra bụng người, nhưng miệng thì lúc nào cũng bảo người khác mong muốn hậu cung gặp chuyện, nếu không nhờ hoàng nhi của tĩ, thái tử Lê Nghi Dân, liệu tĩ có được như ngày hôm nay, nếu mình không có khả năng thì đừng nên cố sức...
- Hạ tiện! Người dám... - Dương phi tức giận đỏ phừng mặt, cảm thấy ghen đáng ở cổ. Thần phi vội ngắt lời:
- Muội nói không đúng sao, chẳng qua tĩ chỉ dựa dẫm vào con trai của mình mới có được danh vọng như ngày hôm nay, hậu cung có tĩ cai quản, sớm muộn gì cũng sẽ đại loạn!
- Láo toét! - Dương phi vừa nói vừa xông đến tát vào má Thần phi. Cái tát nẩy lửa như tát cảnh những cơn giận được bùng phát. Năm dấu tay còn in hằn trên gương mặt, Thần phi cười trong cơn tức:
- Được, để xem hoàng thượng sẽ phân xử chuyện này như thế nào!

Nói rồi Thần phi vụt chạy đi. Dương phi vẫn còn nghe rõ tiếng chân ấy, hay đó là tiếng đập của quả tim trong lồng ngực nàng. Hai dòng nước từ đôi mắt trong như ngọc của nàng lăn dài trên má. Ngoài trời, những cơn mưa xuân nhẹ nhàng lướt qua, gió lay khẽ rung động rèm châu. Đâu đó vẫn còn vấn vương mùi hương của loài hoa cấm chường.

4. Chương 4: Kẻ Hạ Độc

”Tích nhân dĩ thừa hoàng hạc khứ

Thử địa không dư Hoàn hạc lâu

Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản

Bạch vân thiên tải không du du”.

Dương phi ngâm nga bốn câu thơ của Thôi Hiệu trên đường đến chánh điện. Nắng chiều nhạt dần, cơn mưa bên khóm trúc. Ngược mắt nhìn lên có thể thấy đôi én đang quần quýt liệng bay. Tết sắp đến gần. Trước đây, khi còn là một thiếu nữ đang độ tuổi xuân xanh, cứ mỗi lần tết gần đến, Dương phi lại cảm thấy lòng

nôn nao khó tả. Những đêm lạnh ngày tết mang đến cho cuộc đời người con gái bao nhiêu kỉ niệm. Nhưng rồi từ khi trở thành một người mẹ, từ khi phải chịu cảnh cô phòng nơi hoàng cung lạnh lẽo này, cái tết đối với nàng không còn thú vị nữa.

Hoàng thượng ngồi trên long ngai, gương mặt u sầu, ảo não. Thần phi đứng phía dưới, sụt sùi khóc, thi thoảng lại đưa bàn tay sờ lên má của mình.

- Thần thiếp tham kiến hoàng thượng! - Dương phi bước vào chánh điện cúi đầu.
- Bình thân đi! - Hoàng thượng bực dọc.
- Chẳng hay hoàng thượng triệu kiến thần thiếp có chuyện gì?

Hoàng thượng khó chịu:

- Trẫm thật không hiểu nổi hai nàng. Mọi chuyện còn chưa đủ rối hay sao mà hai nàng còn gây thêm phiền phức.

Phiền phức này do ai tạo ra, do ai khởi sự. Dương phi cảm thấy thật bất bình, nhìn bộ dạng của Thần phi giờ đây nàng thấy tức nghẹn cổ.

- Thần thiếp không hề muốn sinh sự, đang yên đang lành, chẳng ai phạm ai, đột nhiên có người đến gây chuyện. - Dương phi bày giải.

Thần phi cũng không chịu thua kém:

- Thần thiếp thấy hậu cung dạo này xảy ra nhiều chuyện, tỉ tỉ một mình cai quản, làm sao có thể xử lí hết được nên chỉ muốn thăm hỏi, vốn là dụng ý tốt, vậy mà tỉ tỉ lại chẳng hiểu lòng thần thiếp, lại còn ra tay...

Dương phi trừng mắt nhìn:

- Người thăm hỏi ta hay là đến dạy khôn ta?
- Muội chỉ muốn góp ý để cùng tỉ xây dựng hậu cung, ngoài ra không có dụng ý gì khác. Thế mà tỉ lại ngang nhiên tát muội!
- Người đừng ngậm máu phun người, trước mặt hoàng thượng người nhân từ lễ độ, nhưng sau lưng lại tâm tà bất chánh.
- Muội biết tỉ có thành kiến với muội ngay từ ngày muội bước chân vào cung. Muội không muốn chấp những chuyện đó, nhưng càng ngày tỉ càng chèn ép muội.
- Ta chèn ép người hay chính người muốn cả hậu cung này đại loạn?
- Đủ rồi! - Hoàng thượng quát lớn, cắt ngang cuộc tranh cãi của hai phi tần. - Trong mắt hai nàng còn có trẫm không? Dám cãi nhau ở đây?

Thần phi khép nép:

- Hoàng thượng tha tội, thần thiếp không giữ được khẩu ý của mình.
- Thực hư bên trong như thế nào trẫm không cần biết, nhưng chuyện phi tần trong cung xích mích đến nỗi nặng lời và động thủ là điều không thể chấp nhận được. Trẫm phạt hai nàng ở trong phòng chếp Kinh Liên Hoa, trong vòng 15 ngày không được bước ra khỏi phòng nửa bước.
- Hoàng thượng, nhưng còn chuyện của Ngự thiện phòng? - Dương phi hốt hoảng.
- Chuyện đó đã có trẫm và các đại thần giải quyết, nàng không cần bận tâm.

Biết hoàng thượng đang giận, Dương phi cũng lẳng lặng chẳng nói gì thêm. Lời của thiên tử sánh tựa ngàn cân, có cách gì thay đổi được. Bóng hoàng thượng nhanh chóng bước ra khỏi chánh điện, trời cũng vừa sẩm tối. Dương phi quay sang nhìn Thần phi đây nghi hoặc:

- Rốt cục người có ý đồ gì? Người biết rõ Ngự thiện phòng đang gặp nguy hiểm, vậy mà lại cố tình đẩy ta vào tình thế này?

- Tỉ thông minh như vậy, không lẽ không hiểu muội muốn gì sao?
- Hạng người như ngươi, muốn nắm giữ chức thống lĩnh hậu cung, đừng mơ tưởng!
- Chẳng biết ai thua ai, mọi chuyện vẫn còn đang ở phía trước! - Thần phi quay lưng bước ra khỏi chánh điện, trên môi vẫn nở nụ cười đắc ý. Dương phi nhìn theo, ánh mắt tràn đầy niềm phấn nộ. Nàng lay bước quay về cung, vàng trắng bắt đầu treo lơ lửng, đếm từng cánh hoa rơi nhẹ nhàng, nàng nghe lòng mình nặng trĩu.

*****

- Sứ giả, ngài đã cảm thấy khỏe hơn chưa? - Hoàng thượng nói khi đang đi thưởng hoa cùng sứ giả, theo sau có một đoàn cung nữ và hầu cận.

- Đa tạ hoàng thượng đã quan tâm, bổn sứ đã đỡ nhiều rồi!

Hoàng thượng tỏ ra phần khởi:

- Nếu vậy thì trẫm cũng cảm thấy vui lòng. Lần trước yến tiệc chuẩn bị chưa chu đáo, để gây ra nhiều chuyện, mong sứ giả bỏ qua cho.

- Bổn sứ vốn cũng chẳng để chuyện đó trong lòng làm gì. Chỉ có điều... không biết hoàng thượng đã điều tra mọi chuyện đến đâu rồi.

Hóa ra sứ giả ngoài miệng nói chẳng để chuyện đó trong lòng nhưng thật tâm thì nghĩ khác. Hoàng thượng thừa biết thế, ngài cười trừ:

- Mọi thứ vẫn chưa có tiến triển gì mới, trẫm sẽ cố gắng.

- Lần này bổn sứ sang đất nước các ngài, không ngờ lại xảy ra có sự này. Bổn sứ vốn tính rõ ràng, trong vòng 3 ngày nữa, hi vọng các ngài sẽ có câu trả lời. Còn nếu không, thứ lỗi bổn sứ nói thẳng... e rằng tình hòa hiếu giữa Minh triều và Đại Việt sẽ rạn nứt.

Đoán biết được ngụ ý của sứ giả muốn nói gì, hoàng thượng bình tĩnh:

- Trẫm sẽ sớm có câu trả lời cho ngài!

- Hi vọng là vậy, à, đây là loài hoa gì vậy? - Sứ giả khom người, nâng nhẹ một bông hoa có cánh hồng, nhụy hoa màu vàng có pha sắc đỏ, hương thơm thanh khiết.

- Đây là Đàm Nhược hoa, một loại hoa quý của bổn quốc.

Sứ giả ngấm ngấm giây lát rồi nói:

- Hoa này từ màu sắc đến hương thơm đều toát lên vẻ quý phái, quả thật rất đẹp.

- Nếu ngài thích, đến khi ngài về nước, trẫm sẽ tặng cho ngài một số loại hoa quý.

Sứ giả cười, ánh mắt đầy toan tính:

- Nhưng e rằng hoàng đế Minh triều không phải chỉ muốn có hoa.

Hoàng thượng điềm tĩnh đáp:

- Có những thứ một khi không phải là của mình thì dù cố gắng cách mấy cũng chẳng thể nào có được.

Sứ giả giả vờ gật gù:

- Quả là một đạo lý hay!

Lời tán thưởng kia chẳng qua cũng chỉ muốn phớt lờ câu chuyện đang nói. Hoàng thượng chẳng muốn khơi sâu thêm nữa làm gì, ngài cũng xuôi theo sứ giả:

- Ở kia còn có rất nhiều loài hoa quý, mời sứ giả đến xem thử.

- Được!

Cuộc thưởng hoa lại tiếp tục trong cơn gió mát của mùa xuân. Trời xanh được điểm tô thêm những vệt mây trắng, bông bành vất mình ngang khóm trúc.

*****

Cánh cửa phòng được mở, Ngọc Dao chậm chậm bước vào. Dương phi đang mải mê chép Liên Hoa kinh, những đường bút nhanh thoăn thoắt, điêu luyện như rồng bay phượng múa. Sợ làm kinh động đến Dương phi, Ngọc Dao chỉ rón rén đến gần.

- Muội đến đây à? Sao không lên tiếng? - Dương phi nhìn Ngọc Dao tươi cười, gác bút vào nghiên.
- Muội thấy tỉ đang chăm chú viết, sợ làm kinh động.
- Muội ngồi đi!

Ngọc Dao nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa tay cầm lấy quyển Liên Hoa Kinh đọc.

- Lời kinh nhẹ nhàng mà thâm thúy sâu sắc, hướng con người đến từ bi bác ái, thanh tịnh uyên thâm, quả thật rất tuyệt diệu.
- Hoàng thượng phạt tỉ ngồi trong phong chép Liên Hoa Kinh, thật ra cũng có chủ ý tốt, khiến cho tâm tánh ôn hòa, lòng bớt đi phiền não, biết giữ gìn thân khẩu ý.

Ánh mắt của Ngọc Dao hiện lên vẻ thanh nhàn, nàng nói:

- Dẫu biết thế gian nhiều phiền não, song vẫn không thể nào trốn tránh mãi được.
- Phật có dạy, trên đời không nơi nào là biển yên sóng lặng, mà quan trọng là ta đối mặt với cuộc đời như thế nào.
- Tỉ quả nhiên nắm nhiều giáo lý, muội tự cảm thấy hổ thẹn không bằng.

Dương phi bước đến nắm lấy tay Ngọc Dao:

- Tỉ có chuyện muốn nhờ muội!

Ngọc Dao gật đầu:

- Xin tỉ cứ nói!
- Lệnh của hoàng thượng không thể nào cãi lại được, bây giờ tỉ không thể nào bước ra ngoài, mà Ngự thiện phòng thì đang gặp nguy hiểm.

Ngọc Dao lơ mơ hiểu ra điều gì, nàng chau mày hỏi:

- Muội cũng có biết đến chuyện này, nhưng ý của tỉ là...
- Tỉ tin Ngự thiện phòng không hề làm chuyện tày đình như vậy, nhưng phen này sứ giả nhất định sẽ làm khó dễ hoàng thượng, bắt phải tìm ra kẻ thủ án trong thời gian sớm nhất. Có khi vì bảo vệ vận mệnh quốc gia, hoàng thượng sẽ xử tội Ngự thiện phòng. Bao nhiêu người phải chết trong oan khuất, tỉ thật sự không đành lòng, tỉ muốn muội tìm ra kẻ hạ độc càng sớm càng tốt.
- Nhưng chúng ta có manh mối gì?

Dương phi khoan thai:

- Tỉ có! Trong nắp bình rượu của sứ giả hôm dự yến tiệc có chứa độc dược, nó được khoét một lỗ nhỏ để độc dược theo đó rơi vào trong rượu.
- Nếu vậy, có lẽ đã có người bỏ độc vào trước đó!

Dương phi thở dài ra chiều ngao ngán, dẫu biết vậy thì đã sao. Sứ giả sắp về nước, mà kẻ gây án thì còn nhẩn nha bên ngoài. Trách nhiệm đang đè nặng trên vai nàng, mà nàng lại không có đường xoay sở.

- Tỉ... có nghi ngờ... là ai làm không? - Ngọc Dao hỏi.

- Tỉ cũng không rõ, nói chung chẳng biết phải làm sao. Chỉ đành trông cậy vào muội vậy. Bây giờ người tỉ tin tưởng nhất chỉ có thể là muội.

Ngọc Dao chần chừ một lúc rồi lên tiếng:

- Muội sẽ cố gắng!

Dương phi gạt đầu tin tưởng, trong ánh mắt của nàng le lói lên một niềm hy vọng. Và Ngọc Dao cũng biết rõ bây giờ mình cần phải làm gì, mạng sống của tất cả những người ở Ngự thiện phòng còn đang trông đợi nàng. Nếu nhanh chóng tìm ra cách xoay chuyển tình thế, chắc chắn họ sẽ được cứu. Bóng Ngọc Dao thướt tha khuất sau cánh cửa trở về phòng. Dương phi lại quay trở về với việc chếp kinh, nàng cảm thấy lòng mình bỗng trở nên vui vẻ lạ thường.

5. Chương 5: Giải Cứu Ngự Thiện Phòng

Ngọc Dao khoác lên người chiếc áo do Y Phục phòng vừa mới mang tới, xoay người ngấm ngấm giây lát rồi ngồi xuống điểm trang. Bên ngoài, cây tùng già đã thay màu áo mới, sừng sững oai nghiêm như muốn chứng tỏ với các loài cây xung quanh rằng mình là một kẻ đứng tuổi và có nhiều kinh nghiệm. Hoa mai nở rộ, hân học dưới xua những chiếc lá để giành lấy chỗ ình. Ngọc Dao bước ra ngoài, thở dài hỏi cung tì:

- Còn mấy ngày nữa thì sứ giả về nước?

- Dạ... còn hai ngày nữa.

Ngọc Dao dừng lại, nâng cành hoa mai ngấm ngấm:

- Vậy là chỉ còn hai ngày để Ngự thiện phòng sống sót, thế mà đến giờ này ta vẫn chưa nghĩ ra kế sách gì!

- Hoàng thượng cùng các đại thần cũng đang điều tra, chẳng lẽ không tìm ra cách? Nương nương đừng nên lo lắng quá.

Ngọc Dao lơ đãng nhìn bầu trời xanh:

- Nhưng ta vẫn cảm thấy trong lòng bất an quá, chẳng biết rồi đây phải xử trí mọi chuyện ra sao.

- Nương nương dự định sẽ làm thế nào?

Ngọc Dao suy nghĩ hồi lâu rồi bất chợt quay sang nhìn người cung tì:

- Người đi gọi quan thái y đến cho ta, việc này phải cần đến ông ấy, bảo ông ấy đến chánh điện.

- Dạ vâng!

Ả cung tì nhanh thoắt khuất bóng sau khóm trúc. Ngọc Dao rảo bước đến chánh điện, nghe gió thổi qua từng kẽ tóc. Đi được vài ba bước, nàng thấy có cái gì mềm mịn như nhung, nhẹ nhàng cuộn tròn quanh chân nàng. Ngọc Dao cúi xuống, mỉm cười nhìn con mèo trắng đang giơng cặp mắt trong suốt, xanh rờn nhìn nàng như có gì muốn nói.

- Tiểu Cát Tử, ngươi muốn đi lắm hả?

Tiểu Cát Tử, đây là tên mà hoàng thượng đặt cho nó. Con mèo được hoàng thượng ngự ban cho Ngọc Dao lúc nàng mới tiến cung. Nàng yêu quý nó lắm. Con mèo vẫn ngây ngô vênh tai chờ đợi. Nàng bế nó lên, vuốt ve bộ lông mượt như tơ của nó, rồi bảo:

- Vậy thì đi với ta!

Bước chân của nàng thướt tha in trên con đường lát đá trắng tấp. Mặt nước trong hồ những ngày này yên ả lạ thường, khẽ khàng đón nhận sự rung động từ một chiếc lá hay cánh hoa rơi.

*****

Ngọc Dao bước chân vào chánh điện, quan thái y và ả cung tì đã ở đó tự bao giờ. Cả hai cúi đầu hành lễ:

- Tham kiến nương nương!

- Bình thân đi! - Ngọc Dao ngồi vào ghế, trên tay vẫn bế Tiểu Cát Tử.

Quan thái y vái tạ rồi nói:

- Chẳng hay nương nương triệu kiến hạ thần đến đây có chuyện gì?

- Ta muốn hỏi khanh xem ...đã điều tra vụ đầu độc sứ giả đến đâu rồi?

Quan thái y ngập ngừng:

- Hạ thần... đang cùng với các quan đại thần khác tiến hành điều tra, nhưng hiện tại ...vẫn chưa có tiến triển gì.

Ngọc Dao trong lòng có hơi thất vọng nhưng nàng vẫn ra chiều suy tư hỏi tiếp:

- Chuyện ngự thiện phòng bị giam vào đại lao, khanh cũng biết chứ?

- Hạ thần có biết chuyện đó. Hiện tại chưa có bằng chứng gì chính xác kết tội Ngự thiện phòng, nhưng vì đó là nơi chế biến thức ăn nên... - Quan thái y ậm ừ. - Vô cùng bất lợi.

Ngọc Dao biết rõ điều đó, và đôi khi nàng cũng muốn bỏ cuộc, nhưng trách nhiệm của một lời hứa khiến cho nàng không thể.

- Còn hai ngày nữa là sứ giả về nước, đồng nghĩa với việc trong hôm nay hoặc ngày mai, Ngự thiện phòng sẽ bị mang ra xử tử.

- Hạ thần... quả thật không thể nghĩ ra bất cứ phương án gì!

Ngọc Dao thở dài, thả Tiểu Cát Tử xuống. Nàng ngả lưng vào ghế, lắng nghe từng hơi gió hiu hắt bên ngoài. Sao mà gió vô tư thế, gió chẳng chút nghĩ suy, thật đối lập với nàng lúc bấy giờ.

- Những manh mối khanh tìm được, ngoài nắp bình rượu ra... còn thứ gì khác nữa không?

- Dạ... dạ không! Hạ thần cũng từng đặt ra nhiều suy đoán. Nhưng... không có bất cứ một thứ gì xác thực cả. Trước đây đã từng có nhiều vụ án mà kẻ thủ ác sắp xếp chứng cứ giả. Quan phá án vì chủ quan nên đã gây ra những hậu quả nghiêm trọng.

- Nếu cứ đà này thì e là... - Rồi Ngọc Dao quay sang người cung tì. - Người ra ngoài thám thính tình hình, có chuyện gì lập tức về báo lại cho ta.

Nhìn theo dáng người cung tì rời khỏi điện, Ngọc Dao bất giác hỏi quan thái y:

- Sao khanh không điều tra theo hướng khác thử xem?

- Thần đã từng có ý đó, nhưng khổ nỗi mọi chứng cứ khác đều mù mờ, hạ thần... sao có thể nghĩ ra được.

Ngọc Dao mệt mỏi nhìn Tiểu Cát Tử hồn nhiên vờn đùa bên cuộn len, vô tư chẳng chút lo lắng. Có cơn gió thổi làm cuộn len quay tròn, chạy lệch sang chiếc bàn mà sứ giả dự yến tiệc hôm đó. Tiểu Cát Tử nhảy lên bàn, liếm láp chân của mình rồi lại trườn xuống, cố bắt bằng được cuộn len. Một lúc sau đột nhiên con mèo đứng sững lại, rồi một tiếng “meo” thất thanh phát ra, nó quỵ sang một bên, miệng sùi bọt trông rất kinh sợ.

Thấy con mèo quý của mình gặp chuyện, Ngọc Dao hốt hoảng chạy đến. Con mèo vẫn còn thoi thóp thở, nhưng chân cứng đờ không chút sức sống. Quan thái y bước đến lấy châm thử độc ra, xem xét hồi lâu rồi quay sang Ngọc Dao:

- Nó bị trúng độc rồi thưa nương nương!

Trúng độc - hai từ ấy làm Ngọc Dao lo sợ. Cũng bởi nó mà Ngự thiện phòng sắp sửa mất mạng, cũng bởi nó mà triều đình nhà Lê suýt xảy ra biến cố. Nàng hoảng hồn:

- Cái... cái gì? Là loại độc gì? Có nguy hiểm không?

Quan thái y ngẫm nghĩ một lúc, rồi đột nhiên ông sững sốt:

- Loại độc nó trúng phải... giống hệt như của sứ giả, là Châu Hồn Tán, thưa nương nương.

- Vậy... có nguy hiểm không?

- Loại độc này chỉ gây ra đau đớn, chứ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chỉ cần một lượng rất nhỏ cũng đủ để phát huy độc tính.

Ngọc Dao nhắm mắt nhớ lại từng cử chỉ của con mèo lúc nãy. Từ lúc nó đuổi bắt cuộn len, đến khi nó vừa nhảy lên bàn của sứ giả, liếm láp chân thì một lúc sau lại bị trúng độc. Ngọc Dao nhìn quan thái y quả quyết:

- Chắc chắn trên bàn này vẫn còn sót lại manh mối gì đó, có khi nếu tìm được nó, chúng ta sẽ có câu trả lời cho vụ việc này.

Quan thái y lập tức y lệnh. Chiếc bàn bằng gỗ và đã lâu nằm trên mặt bàn xuất hiện một số khe nứt rất nhỏ, đủ để óng chân mèo lọt vào. Bình thường sẽ chẳng ai để ý tới đó cả. Quan thái y nhìn thật tỉ mỉ, thấy trong đó có một ít chất lỏng gì đó màu vàng. Ông dùng bông se vào trong rồi lấy ra xem thử.

- Nương nương, đây... - Ông nói bằng giọng khấp khởi. - Đây là độc được, hóa ra nó vẫn còn vương một ít trên mặt bàn.

Rốt cục thì ông trời cũng giúp nàng, nàng linh cảm mọi chuyện sắp có lời giải đáp. Nàng bảo quan thái y:

- Nhưng thứ đó chẳng lẽ chỉ có mình độc được? Khanh xem kĩ lại xem!

Quan thái y đưa mảnh bông đó lên mũi ngửi, một mùi hương là lạ... đúng cái phong vị chỉ hoàng tộc mới có. Ông bất ngờ nói:

- Nương nương, ngoài độc được ra... còn có... trà.

- Trà? Là loại trà gì?

- Là... loại trà khai tiệc hôm đó.

Ngọc Dao sững người. Nàng ngồi xuống mừng rỡ ra một điều gì đó. Nàng đem tất cả mọi việc xảy ra trong đêm yến tiệc và những ngày sau đó xâu chuỗi lại với nhau, hóa ra có điều uẩn khúc trong chuyện này. Thì ra kẻ đó đã âm mưu đánh lạc hướng mọi người, dàn ra một màn kịch vô cùng hoàn hảo. Nàng mỉm cười nhìn quan thái y:

- Ta biết đáp án rồi. Tất cả chúng ta đều đã bị đánh lừa, điều tra theo hướng bình rượu mà không chú ý gì đến chung trà khai tiệc hôm đó.

Cũng như Ngọc Dao, quan thái y hiểu được phần nào câu chuyện. Ngọc Dao giao Tiểu Cát Tử cho quan thái y:

- Khanh chăm sóc nó giúp ta.

- Hạ thần sẽ cho nó uống một ít thuốc giải, chắc chắn sẽ không sao.

Ngọc Dao bước nhanh ra cửa, trong lòng rộn lên một niềm khấp khởi. Bất chợt nàng nghe có tiếng la thất thanh:

- Nương nương! Có chuyện không hay rồi!

Ả cung tì chạy đến chỗ Ngọc Dao, gương mặt đầy kinh hoàng, mồ hôi vẫn còn đầm đìa trên trán. Tiếng thở gấp vang lên.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Người cung tì dừng lại, thở hồng hộc:

- Ngự... thiện phòng, Ngự thiện phòng... sắp... sắp...

- Bình tĩnh lại, từ từ nói!

- Sứ giả đã thay đổi lịch trình, sáng mai sẽ về nước nên... Ngự thiện phòng... hiện giờ sắp sửa bị giải ra pháp trường hành quyết.

- Cái gì? - Ngọc Dao giật mình. - Không ai có kế gì ngăn cản cả sao?
- Nguyễn Trãi đại nhân đang trên đường đến đây, nhưng chỉ có thể kéo dài thời gian, nếu chúng ta không nhanh chóng tìm ra sự thật, e rằng...
- Ta tìm ra rồi. - Ngọc Dao gấp rút quay sang quan thái y. - Đi theo ta.

*****

Hơn chục cung tì của Ngự thiện phòng bị trói mang ra trước bệ trảm. Chỉ cần một nhát đao giáng xuống, một sinh mạng sẽ lìa đời. Sứ giả cười đắc ý nhìn nét mặt hoảng sợ của từng người trong Ngự thiện phòng. Hoàng thượng cố gắng kìm nén cơn giận, cảm thấy nóng ran trong người, nếu không phải vì nền giao bang của hai nước, tên này sẽ chẳng có dịp mà dương dương tự đắc ở đây. Vì Ngự thiện phòng là một bộ phận của hậu cung nên cả Dương phi, Bùi quý nhân và Thần phi đều được đưa đến pháp trường xem hành quyết. Nhưng lòng Dương phi thì như lửa đốt, thời khắc sắp đến mà vẫn chưa thấy bóng dáng Ngọc Dao, nàng đâm ra lo lắng.

- Hoàng thượng, giờ Ngọ đến rồi! - Sứ giả nhìn hoàng thượng mỉm cười.

Hoàng thượng nắm chặt tay, thấy có cái gì đắng chát ở đầu lưỡi khi phải làm một việc mà mình không hề mong muốn, huống hồ rồi đây sẽ có hơn chục người phải chết trong cảnh chẳng toàn thây. Hoàng thượng run rẩy rút tấm thẻ hành quyết chuẩn bị ném xuống thì có tiếng nói lớn.

- Hoàng thượng, xin dừng lại!

Từ phía xa, quan đại thần Nguyễn Trãi đang bước đến, vẻ mặt căng thẳng. Ông nhìn sứ giả nói:

- Rõ ràng ngài đã cho chúng tôi kì hạn ba ngày để điều tra rõ chuyện này, tại sao lại có thể thay đổi đột ngột như vậy?
- Lần này bốn sứ suýt nữa thì vong mạng, mưu sát sứ thần, bốn chữ đó các ông gánh nổi không?

Nguyễn Trãi tuy tức giận như vẫn điềm đạm:

- Trời còn có đức hiếu sinh, bao nhiêu người phải chết oan, ngài không cảm thấy quá độc ác sao?
- Chúng chỉ là những cung tì thấp hèn, có chết cũng chẳng đáng tiếc. Huống hồ chúng nên cảm thấy vinh hạnh vì cái chết của chúng có thể đem lại nền hòa hiếu cho hai đất nước.

Quá tàn độc, Nguyễn Trãi thật không ngờ sứ thần của Minh triều lại là người như vậy. Ông đáp:

- Nhớ năm xưa, Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương cũng chẳng phải tay không mà gầy dựng cơ đồ, cũng phải dựa vào sức của muôn dân trăm họ. Bọn họ dù là cung tì đi chăng nữa thì cũng là con dân của nước Đại Việt chúng tôi. Sinh thời thái bình, ai chẳng được ở yên, gặp đời thanh minh, ai chẳng được thỏa sống. Nay đang là thời bình, gặp thời thịnh mà cố vì sao lại khiến cho thảm cảnh máu chảy đầu rơi một cách oan uổng?

Sứ giả mặt đỏ phừng phừng, trừng mắt nhìn Nguyễn Trãi:

- Ông dám buôn lời xằng bậy, sỉ nhục đất nước chúng tôi! Minh Thái Tổ sáng lập ra nhà Minh thế nào cũng tôi tự biết rõ, không cần ông phải nhắc.
- Tôi không sỉ nhục mà tôi chỉ muốn nhắc cho ngài nhớ chim tinh vệ lập biển há quản gian lao, kẻ oan ức trả thù cũng liều sống thác. Thực hư mọi chuyện vẫn còn chưa rõ, ngài đã vội vàng hành xử, chẳng lẽ không sợ cái gọi là quả báo hay sao?
- Đối đáp hay lắm! - Sứ giả cười khẩy. - Nhưng tôi không có nhiều thời gian đôi co với ông, ông có biết ông đang làm trì trệ buổi hành quyết không? - Rồi ông ta quay sang hoàng thượng. - Giờ Ngọ đã đến lâu rồi, sao hoàng thượng còn chưa xuống lệnh?
- Tôi đã tìm ra hung thủ! - Từ phía xa, giọng nói của Ngọc Dao đỉnh đặc vang lên, tà áo nhẹ bay trong gió.
- Ngô Tiệp dư bảo đã tìm ra hung thủ, xin mạn phép hỏi kẻ đó là ai?

Ngọc Dao liếc nhìn Dương phi, khẽ mỉm cười. Bất gặp ánh mắt ấy, Dương phi thấy toát cả mồ hôi. Ngọc Dao nghiêm nghị:

- Dương phi... chính là hung thủ!

Hai tiếng hung thủ vọng vào tai Dương phi. Nàng có nghe lầm không? Tại sao Ngọc Dao lại cả gan nói vậy, huống hồ bấy lâu nay nàng là người luôn bên cạnh Ngọc Dao. Nàng kinh sợ:

- Ngọc Dao, muội nói gì lạ vậy, sao muội lại vu oan cho tở?

- Muội không có vu oan, những gì tở làm, tở phải tự mình biết chứ!

- Không có bằng chứng, Ngọc Dao, nàng đừng nên nói bừa! - Hoàng thượng lên tiếng.

Ngọc Dao vẫn đầy tự tin:

- Nếu hoàng thượng cần bằng chứng, tối nay sẽ rõ, thần thiếp không dám ngoa ngôn. Tạm thời cứ nên giữ tở tại cung, mọi chuyện đợi đến tối sẽ sáng tỏ.

Thấy tình hình trở nên bất lợi với Dương phi, một tình địch như Thần phi sao có thể không vui mừng được. Nàng đắc ý:

- Hoàng thượng, thần thiếp thấy Ngọc Dao nói rất có lí. Từ xưa đến nay Ngọc Dao vốn đã có tiếng là tài trí trong hoàng cung, hay là ta cứ thử nghe theo lời muội ấy, tránh để Ngự thiện phòng phải chết oan.

- Nhưng mà... - Hoàng thượng do dự.

- Ngọc Dao dám lấy đầu của mình ra bảo đảm, tối nay, Ngọc Dao sẽ cho hoàng thượng và mọi người biết, chuyện sứ giả bị hạ độc, thực hư bên trong là như thế nào. - Ngọc Dao kiên quyết.

- Hoàng thượng, bổn sứ cũng rất tò mò muốn biết sự thật! - Sứ giả cười thỏa mãn.

Nực cười thật. Dương phi không ngờ đến cuối cùng mọi người lại quay hướng chia vào nàng. Nỗi oan ức này sao không ai thấu hiểu.

- Hoàng thượng, thần thiếp không hề làm chuyện đó, mong hoàng thượng minh giám! - Dương phi nài nỉ.

Hoàng thượng trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi cất tiếng:

- Mọi người nói đúng, thử một lần cũng không mất mát gì. - Rồi ngài quay sang Dương phi. - Nàng về cung trước, nếu nàng thật sự trong sạch thì không cần phải sợ.

Dương phi miễn cưỡng lạy tạ rồi quay gót đi. Thần phi mừng như mở cờ trong bụng, nàng quay sang nhìn Ngọc Dao, phút chốc lại đột nhiên rùng mình. Đôi mắt hạnh đào kia dường như đang ẩn chứa một điều gì sâu xa lắm, nó làm bản thân nàng muốn khai phá cũng chẳng được. Ánh nắng chiếu vào mắt, đậu trên hàng mi cong đen rậm của Ngọc Dao. Nàng cùng cung tì lui bước trở về.

6. Chương 6: Bức Màn Bí Mật

Tịch dương đỏ rực như lửa, khép nép chìm dần sau dãy núi. Bóng tối dang rộng vòng tay khổng lồ của mình, từ từ ôm trọn cả bầu trời. Vầng trăng bạc treo cao lơ lửng, điểm xuyên lung linh. Trời vẫn còn chút ánh sáng của ban ngày. Phải rồi, vì giờ chỉ mới là chiều tối.

Từng đoàn cung tì và thái giám bước nhanh về phía phòng của Dương phi, trên mặt thoáng nét buồn rười rượi. Ất hẳn là phải có chuyện gì. Sứ giả bước đến, không nén được tò mò hỏi một cung tì:

- Có chuyện gì xảy ra mà các người tư dung buồn bã vậy, lại còn kéo nhau đến phòng của Dương phi?

Ả cung tì hơi ái ngại:

- Sứ giả thứ tội... e rằng... chuyện này nô tì không thể nói.

Sứ giả bực mình lớn tiếng:

- Ta muốn người nói thì người phải nói! Có chuyện gì?
- Dạ... - Ả cung tì đáp ứng.
- Nói nhanh lên!
- Dạ... Dương phi nương nương, người đã...
- Thế nào? - Sứ giả quát.
- Có lẽ vì nghe Ngô Tiệp dư nói mình có liên quan đến chuyện hạ độc sứ giả nên Dương phi đã thất cổ tự tử!
- Sứ giả sững sốt như không tin vào những gì mình nghe thấy:
- Người nói cái gì? Tự tử?
- Dạ... dạ đúng! Lúc này người của phòng trang sức mang trâm cài đến cho Dương phi và... đã phát hiện nên...
- Sứ giả có vẻ sợ sệt:
- Sao lại như vậy, chỉ vì chuyện đó mà Dương phi thất cổ tự tử?
- Tiếng ả cung tì lí nhí trong cổ họng:
- Nô tì không rõ.
- Sứ giả hất hàm, gạt đi vẻ thàng thốt trên gương mặt:
- Thôi được rồi, người đi đi, không có chuyện của người nữa.
- Dạ vâng!
- Người cung tì bước vào hàng ngũ, tiếp tục đi đến phòng của Dương phi. Sứ giả định bụng không đến nhưng dù sao ở trong hoàng cung của Lê triều, làm vậy cũng không phải phép. Ông mạnh dạn đến chia buồn cùng hoàng thượng. Ngài bẽ thái tử Lê Nghi Dân, khéo mắt lưng tròn nước. Quanh đó vẫn vang lên những tiếng khóc sục sùi. Dương phi nằm im trên giường, dưới cổ vẫn còn một vết hằn đỏ.
- Quả thật tôi lấy làm thương tiếc cho Dương phi, đang sống yên lành lại phải... - Sứ giả lên tiếng, đưa mắt nhìn hoàng thượng.
- Hoàng thượng buông tiếng thở dài, cổ nén đau khổ:
- Mọi việc chưa hẳn đã đến đường cùng, sao nàng ấy lại làm chuyện dại dột như thế?
- Có lẽ Dương phi vì sợ tội mà tự sát. Người chết không thể sống lại, hoàng thượng đừng quá đau buồn!
- Lúc còn sống, Dương phi luôn thống lãnh hậu cung bằng tất cả trách nhiệm của mình, bây giờ cho dù có làm chuyện gì sai trái, trẫm cũng sẽ nương tình xử nhẹ, vậy mà... - Hoàng thượng ngậm ngùi, tình cảnh ấy thật khiến người ta chua xót.
- Số kiếp do trời định, Dương phi tạ thế là do duyên hồng trần đã mãn, chúng ta cũng không thể nào cãi lại được.
- Hoàng thượng quay sang sứ giả, ánh mắt đầy nghi hoặc:
- Sứ giả, ngài... đã bao giờ gặp ma chưa?
- Lại gì nữa đây. Câu nói lạ lùng của hoàng thượng làm sứ giả khó hiểu.
- Hoàng thượng, ý ngài là...
- Nếu một người chết trong oan ức, chắc chắn sẽ quay về tìm kẻ gây ra nỗi oan của mình mà báo thù.
- Sứ giả lẩm lét:
- Ngài... nói chuyện này với bốn sứ để làm gì?
- Không có gì! Trẫm chỉ nói bằng quơ vậy thôi!

Sứ giả dù chẳng biết hàm ý bên trong đó là sao, nhưng ông cũng phần nào thấy bớt căng thẳng.

- Ngài định khi nào mai táng cho Dương phi?

- Có lẽ là ngày mai! - Hoàng thượng lay bước, giọng trầm xuống. - Cả nước sẽ phải chịu quốc tang trong ba ngày.

Sứ giả bước ra cửa, nhưng vẫn ngoái đầu nhìn lại một lần nữa. Các phi tần và cung tì quỳ bên giường Dương phi, khóc than ai oán. Thấy cảnh ấy, đột nhiên sứ giả ớn lạnh cả sống lưng, nhất là khi nhìn vào gương mặt đầy thống khổ của Dương phi, như muốn bày giải một điều gì.

Ông trở về phòng, đóng sầm cánh cửa lại ngồi khuyu xuống. Chưa bao giờ ông có cảm giác này - một nỗi ám ảnh. Không phải vì ông thương hại Dương phi, mà vì ông sợ cái mà hoàng thượng nói - hồn ma. Chỉ mới trưa nay, khi Ngự thiện phòng sắp sửa bị hành quyết, ông chẳng có chút sợ sệt nào. Vậy mà giờ đây, khi một người đã thật sự lìa đời... Khuôn mặt Dương phi, nó như hiện ra lồ lộ trước mắt, với vết hằn đỏ dưới cổ, một vẻ mặt dữ tợn, cay đắng. Ông cố cắn rặn lắt đầu qua lại để không nhớ, nhưng nó không buồn tha ông. Cực chẳng đã, ông phải mở cửa phòng để ra vườn thượng uyển giải khuây. Bước chân nặng nề, và bóng trắng mờ ảo trên mặt hồ. Một hạt nước nhỏ rơi xuống, mặt nước tụ lại như muốn nuốt chửng bóng trắng. Giờ này có lẽ mọi người đều đang ở phòng của Dương phi và một vài nơi lân cận đó. Đèn lồng được thắp sáng khắp nơi nhưng sứ giả vẫn có cảm giác rờn rợn. Đêm nay vắng hơn mọi đêm, chỉ nghe thấy tiếng lá rơi xào xạc. Đôi ba cảm vệ quân và thái giám bước trong im lặng, rồi cũng dần khuất sau bóng tối. Đi được một lúc, sứ giả mới nhận ra mình đã ra khỏi vườn thượng uyển tự lúc nào. Có thứ gì đó rơi trên vai ông. Sứ giả quay phắt người lại, thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra đó chỉ là một chiếc lá. Rồi đột nhiên có tiếng động lạ vang lên từng hồi sau lưng, nhẹ nhẹ và đều đặn như tiếng giã điệu cày. Sứ giả toát mồ hôi, hai tay lạnh buốt lấy hết can đảm quay người lại, nhưng chẳng nhìn thấy gì ngoài một cái bóng đen mờ ảo rồi thập thò biến mất ngay sau đó. Sứ giả hơi run, bước đi như không định hướng và rồi cuối cùng đặt chân vào chánh điện. Nơi này càng vắng vẻ hơn nữa, và dù sự nghiêm trang, tráng lệ cũng không làm ông bớt đi nỗi sợ. Nghe nói nơi này trước đây đã từng bức tử nhiều cung tì, vì thế hàng loạt các giai thoại huyền hoặc được đặt ra. Sứ giả cũng biết, nhưng bản thân ông cũng không hiểu tại sao mình lại có can đảm đến đây, có lẽ vì đây là nơi xảy ra vụ đầu độc đêm đó.

- Có ai ở đây không? - Sứ giả hỏi với ánh mắt chờ đợi. - Tôi vừa thấy có người đi vào đây, làm ơn trả lời đi!

Không ai lên tiếng, sứ giả thừa biết sẽ như vậy. Nhưng nỗi sợ bản năng cứ thôi thúc ông tiếp tục hỏi:

- Ta không thích đùa như vậy! Nếu là tên nô tài nào thì mau bước ra, nếu không đừng trách ta nói với hoàng thượng để các người bị ngũ mã phanh thây, bị xử lăng trì! Có ai không?

Đáp lại câu hỏi vẫn chỉ là sự im lặng. Sứ giả bần thần tiến thêm vài bước nữa. Ông có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình. À! Mà không, có lẽ đây chỉ là tưởng tượng từ sâu trong tiềm thức của một con người đang sợ. Có thứ gì đó lướt trong gió nghe vun vút. Tiếp theo là một cảm giác đau điếng ở cổ, nó chạy ngược lên và hội tụ ở đỉnh đầu. Sứ giả chỉ biết có vậy, và một khoảng đen u tối bao trùm lên mọi thứ, ông không còn nhìn thấy gì nữa, ông tách biệt hoàn toàn với thế giới thực tại. Trong vô thức, ông vẫn cảm nhận được tấm thân mình đang ngã xuống.

*****

Một cơn gió lạnh thổi qua gáy. Sau bao nhiêu cơn mơ kéo đến, sứ giả choàng tỉnh giấc. Ông không biết mình đã ngất được bao lâu và vì sao lại ngất. Ông đưa tay dụi mắt. Nhưng trước mắt ông giờ đây chẳng có chút ánh sáng. Tiếng gió hú len lỏi vào các cành cây nghe thê lương, ảm đạm. Sứ giả mò mẫm trong bóng tối, nghĩ thầm chắc mắt mình có vấn đề. Nhưng ý nghĩ đó ngay lập tức bị bác bỏ khi ông nhận ra có một luồng sáng le lói chiếu vào. Dù luồng sáng ấy rất bé, không đủ để xua đi sự tối tăm, mờ mịt, nhưng nó cũng gieo rắc trong ông một niềm hi vọng. Một người phụ nữ lặng lẽ bước ra cùng với luồng sáng, mặc bộ quần áo dành cho các cung phi, mái tóc xỏa dài.

- Cho tôi hỏi, đây... - Sứ giả ấp úng. - Đây là đâu?

Người phụ nữ không trả lời, mái tóc che khuất gương mặt cô nên sứ giả không thể nhận ra đây là ai.

- Làm ơn... làm ơn cho tôi biết... đây là đâu. - Sứ giả nài nỉ trong hoảng loạn.

Một cơn gió lạnh khác lại phớt qua, làm thổi bay những sợi tóc xòa dài kia. Gương mặt trắng bệch, không chút sinh khí với vết hằn đỏ dưới cổ. Sứ giả cười như mỉu, hai chân có cảm giác mềm nhũn ra, không di chuyển nổi. Toàn thân gần như tê dại, ông chỉ biết ứ ớ:

- Cô... cô là...

Một cái nhếch môi, ẩn giấu nụ cười lạnh lùng:

- Ông... không nhận ra tôi sao?

Sứ giả tưởng như mình sắp bị nghẹt thở:

- Dương... Dương... phi... tại sao...?

Giọng nói hòa lẫn tiếng cười man rợ:

- Tôi chết không được siêu thoát! Vì ông! Chỉ vì ông... mà tôi bị nghi ngờ là kẻ hạ độc, là một người thống lãnh hậu cung mà lại bị kẻ khác khinh nhờn, xem như tội nhân, tôi tự tử cũng vì không chịu được nỗi nhục này!

Sứ giả nuốt nước bọt cố lấy hết can đảm lên tiếng:

- Tôi đâu có nói là cô hạ độc... tôi... tôi cũng đâu muốn cô chết... là... là Ngô Tiệp dư... là cô ta mà, nếu cô muốn tìm thì hãy tìm Ngô Tiệp dư... đừng... đừng tìm tôi!

- Nhưng nếu không có kẻ dàn ra mọi chuyện. - Giọng nói kia đầy phẫn uất. - Thì Ngọc Dao sẽ không bắt tay vào điều tra. Từ lâu ả đã luôn muốn trừ khử tôi nên lần này... chính là cơ hội tốt nhất!

- Nhưng chuyện đó đâu... - Sứ giả lẩm lét, mồ hôi tuôn ra như suối. - Đâu có liên quan gì tới tôi.

- Vậy tôi hỏi ông... ai là kẻ hạ độc?

- Tôi... sao tôi biết!

- Được! - Lại một nụ cười ma mị. - Chúng ta sẽ cùng đến gặp Diêm Vương Gia đối chứng, tới lúc đó... ông chẳng thể gian dối nữa lời.

- Cái gì? - Sứ giả hoảng hốt.

- Nơi này chính là ranh giới giữa dương gian và địa ngục, có muốn tôi trả ông về dương thế hay không là tùy quyền quyết định của ông. Chỉ một lúc nữa thôi, sứ giả của âm ty sẽ đến đây, tới lúc đó cả tôi và ông sẽ... - Câu nói bỏ lửng kèm theo ánh mắt tràn ngập hận thù khiến sứ giả phát khiếp.

- Đừng... tôi... tôi vẫn chưa muốn chết, tôi không muốn xuống địa ngục, đừng...

- Vậy rốt cục... mọi chuyện là sao?

Sứ giả ậm ừ hồi lâu rồi lên tiếng:

- Thật ra... mọi kế hoạch đều do hoàng đế Minh triều khởi xướng, tôi chỉ thừa lệnh sắp đặt kế hoạch mà làm. Trước lúc yến tiệc sắp diễn ra, tôi... đã thoa sẵn Châu Hồn Tán ở đầu ngón tay và chuẩn bị cả một nắp bình rượu có chứa thuốc độc rồi...

- Rồi sao?

- Vì Châu Hồn Tán chỉ phát huy tác dụng khi ở trong trà và rượu nên lúc nâng chung trà lên uống, tôi đã chấm đầu ngón tay ấy vào đó, cố gắng uống cho kì hết để không sót lại manh mối gì. Đến khi màn điệu vũ được khai mở, tôi cố tình tỏ ra say mê một ả cung nữ để cô ta tiến lại gần, vô tình giúp tôi che tầm mắt mọi người. Đồng thời lúc đó ai cũng chỉ chăm chú xem múa, còn cô ta thì chỉ chăm chú vào ly rượu dâng lên miệng tôi, thừa dịp tôi đã...

- Đã tráo đổi nắp bình rượu?

- Đ... đúng! - Tôi đã giấu sẵn nó trong tay áo.

Dương phi cười khinh bỉ, lạnh lùng bước đến gần.

- Cô... cô đã hứa với tôi... cô sẽ tha cho tôi. Cô... cô... không được thất hứa... Tôi xin cô... chỉ cần cô đưa tôi về dương thế, tôi sẽ ngày ngày mời tăng ni đến tụng kinh niệm phật cho cô được siêu thoát, tôi sẽ thành tâm phụng dưỡng, tôi sẽ...

- Nói nhiều quá! - Dương phi cắt ngang, thần sắc bỗng trở nên bình thường, không còn dữ tợn như trước. - Tôi vốn không có khả năng bắt ông đi!

- Là... là sao? - Sứ giả hỏi, trong khi chưa hết sững sờ thì Dương phi lên tiếng:

- Đơn giản vì tôi chưa chết.

- Vậy mọi chuyện là...

Ngay lúc đó, cái bóng tối u ám ban nãy đã lập tức bị xua đi, trả lại nguồn sáng rực rỡ. Đèn lồng được thắp lên. Sứ giả bàng hoàng khi nhìn thấy những tấm bình phong che ánh sáng được tháo xuống. Dương phi đứng đấy, hiện ra là một con người bằng xương bằng thịt, nhìn sứ giả mà chẳng nhận được cười. Hoàng thượng ngự ở long ngai, gật gù tỏ vẻ hài lòng. Bên cạnh còn có Ngọc Dao, Thần phi, Bùi quý nhân, Nguyễn Trãi, quan thái y và các quan đại thần khác. Đây chẳng phải âm ty, cũng chẳng phải ranh giới địa ngục gì cả, mà là chánh điện. Sứ giả như chẳng tin nổi vào mắt mình, hóa ra từ nãy đến giờ ông đang làm trò cười ọi người. Sĩ diện bị đánh mất, danh dự bị người ta coi thường, ông đứng lên nhìn hoàng thượng mà thẳng thừng:

- Các người... các người gài bẫy ta?

Hoàng thượng vẫn bình thản:

- Nếu không làm vậy thì sao biết được thực hư bên trong như thế nào? Huống hồ trưa nay ngài cũng nói là muốn biết sự thật, chúng tôi chỉ chiều ý ngài thôi!

Dương phi cũng tiếp lời:

- Ông đã dàn ra một vở kịch khiến hơn chục mạng người suýt nữa đầu lìa khỏi cổ. Chúng tôi chỉ muốn tìm lại sự công bằng. Đã có rất nhiều suy đoán được đặt ra, nhưng người tính không bằng trời tính. Ông cứ nghĩ tất cả đã hoàn hảo, song không ngờ rằng có một ít trà trong chung trà của ông đã rơi vào kẻ hở của bàn. Vì không thể khô nhanh chóng được nên cuối cùng nó vẫn bị phát hiện. Cũng nhờ Ngô Tiệp dư tùy cơ ứng biến, dùng kẻ dựng địa ngục giả mới khiến ông không đánh mà khai.

Hoàng thượng đồng ý:

- Đất nước chúng tôi tuy nhỏ bé, nhưng trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không để ngoại bang mượn cớ gây chiến. Sinh linh đầu thán, máu chảy thành sông, đó là kết quả của những cuộc chiến vì sự ích kỷ của bậc đế vương. Nhấn lại với hoàng đế Minh triều các ngài, chúng tôi vẫn muốn hai quốc gia tiếp tục giữ vững nền hòa hiếu. Chúng tôi sẽ không làm khó dễ ngài, mong ngài nên biết lấy đại cuộc làm trọng. Chuyện hôm nay coi như là một bài học dành cho ngài.

Sứ giả ngượng đỏ cả mặt, nhưng vẫn cố gắng biện hộ:

- Các người muốn tìm ra sự thật thì tôi không nói, nhưng các người làm vậy chẳng khác gì sỉ nhục sứ thần.

Dương phi cũng chẳng nhận:

- Đã làm chuyện sai trái, không những không hối lỗi mà còn chấp mê bất ngộ.

Nguyễn Trãi thấy vậy vội đỡ lời:

- Đã là người thì không ai là không phạm sai lầm, điều quan trọng là có biết sửa sai hay không. Việc ngài làm không chỉ trái với thiên đạo mà còn nghịch với nhân lí. Chúng tôi làm thế này là để ngài tự nhận ra khuyết điểm mà sửa chữa, so với việc chúng tôi thẳng thừng đứng ra chỉ trích ngài, cái nào tế nhị hơn?

Sứ giả im lặng hồi lâu, gương mặt cũng bớt phần phẫn nộ. Nguyễn Trãi tiếp:

- Muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm. Nếu là sự thật thì sớm muộn gì cũng sẽ bị phơi bày. Chân lý này mong ngài hiểu.

- Trời không còn sớm nữa, ngài hãy về nghỉ ngơi để sáng ngày mai còn lên đường. - Hoàng thượng nói, về thân thiện.

Sứ giả cúi đầu quay bước đi. Một cánh hoa rơi, lặng lẽ đậu trên vai ông. Tiết xuân cũng làm lòng người vui bớt nỗi ưu tư. Nhân chi sơ tính bổn thiện, bản tính sứ giả không xấu, chẳng qua chỉ mù quán trong một lúc nhất thời. Đâu đó thoang thoảng trong không gian, ông vẫn cảm nhận được hương rượu nồng đượm hòa lẫn với tiếng đàn đêm khuya vắng.

7. Chương 7: Lê Triều Nghênh Xuân

Ngày tết đến là ngày mà toàn thể người dân Đại Việt ai cũng háo hức chờ đón. Khắp thành Thăng Long hoa cỏ đua nhau khoe sắc. Người thì mua lễ phẩm, người đi chùa cầu bình an, tiếng cười nói rôm rả cả chốn kinh thành. Những ông đồ ngồi nép vào một góc, hí hoáy viết chữ lên tấm liễn đỏ, nét chữ đẹp khiến ai cũng phải trầm trồ. Vào dịp này, những tài tử giai nhân lại cùng nhau ước duyên thề hẹn, dập dìu xiêm y lộng lẫy. Cứ khoảng chiều 30 Tết, khói bếp của từng nhà nghi ngút bay lên, người ta quây quần bên nồi bánh chưng xanh, chuẩn bị để đón giao thừa.

Trong hoàng cung, ngày Tết cũng vui thú không kém. Ngày lập xuân, nhà vua mở yến trong Đại Nội. Toàn bộ bá quan văn võ làm việc tại kinh đô đều y phục chỉnh tề, cài hoa lên đầu vào Đại Nội dự yến. 28 tháng chạp, hoàng thượng ngự long giá, các quan mặc triều phục theo phò tá hai bên. Long giá đi đến tế lễ ở đền Đế Thích ngoài thành Thăng Long. Ngày 30 Tết, hoàng thượng ngồi giữa cửa Đoan Cung, các quan đến hành lễ rồi vào xem diệu vũ. Buổi tối, hoàng thượng lại qua cung Động Nhân, bái yết Tiên Vương. Đêm ấy, có đạo thầy tu vào chánh điện làm lễ Khu Na. Sau đó, tất cả những người trong hoàng cung đều hội tụ ra sân, có bày biện mọi thức ngon vật lạ, cùng nhau đối thơ, xem múa hát. Đến nửa đêm thì cùng vui vẻ đón giao thừa, uống chung rượu quý, bước qua lò than hồng để xua đuổi mọi xuôi quấy trong năm qua, cúi đầu hành lễ với đất trời để cầu một năm mới tốt đẹp. Ngày mồng 1 Tết, vào khoảng canh 5, hoàng thượng ngồi trên điện Vinh Thọ, các quan cận thần làm lễ hạ rước, rồi vào cung Trường Xuân, vọng bái các lăng tẩm. Buổi sáng sớm, hoàng thượng ngồi trên điện Thiên An, các phi tần sắp lớp ngồi bên dưới, các quan đứng trước điện, chơi các bài nhạc trước đại đình. Các bệ tôi sắp thành hàng bái hạ, ba lần rót rượu dâng lên. Xong xuôi, mọi người lên chầu và dự yến. Các quan nội thần ngồi hai bên ăn tiệc, đến trưa thì lần lượt ra về. Đến mồng 3 Tết, tổ chức lễ khai hạ, ăn yến xong thì để quan và dân lễ quanh các chùa miếu và du ngoạn các vườn hoa. Đêm Nguyên tiêu, người ta trồng những cây đèn ở giữa sân rồng, gọi là đèn Quảng Chiếu, thấp đến mấy vạn ngọn, sáng rực cả trên trời dưới đất, thầy tu đi quanh tụng kinh phật, các quan lễ bái, gọi là chầu đèn.

Sáng mồng 8, Dương phi và Ngọc Dao cùng tì nữ dạo quanh vườn thượng uyển. Ánh nắng mùa xuân lướt nhanh trên những đóa hoa, hương thơm ngào ngạt. Mấy chú cá vàng bơi lội tung tăng dưới hồ. Dương phi dừng lại ngắm nghía giấy lát rồi quay sang Ngọc Dao:

- Ngay cả cá vàng xem ra cũng cảm nhận được hương vị của ngày Tết, vạn vật đều hân hoan phấn khởi.

- Mùa xuân là mùa của khởi đầu, hi vọng từ nay trong chốn hậu cung sẽ không còn xảy ra lắm chuyện thị phi nữa.

- À phải rồi! - Dương phi đưa tay đỡ lấy một cánh hoa đào đang rơi xuống. - Mấy ngày nay Thần phi có tìm đến muội sinh sự không?

Ngọc Dao lắc đầu, một tay cúi xuống chạm vào mặt nước long lanh:

- Dạ không! Dù gì cũng là đầu năm mới, có lẽ tí ấy cũng kiêng kị, không muốn phiền hà!

- Có lẽ tỉ lo xa quá, tại lần trước muội giải được vụ đầu độc sứ giả, được hoàng thượng tin tưởng, chỉ sợ Thần phi không phục mà thôi.

Ngọc Dao nhướn miệng cười:

- Thật ra con người của Thần phi, theo như muội thấy chưa hẳn đã xấu. Nếu hai người có cơ hội giải tỏa nỗi lòng, muội nghĩ sẽ xóa đi thành kiến.

Dương phi biết rõ Ngọc Dao hiền từ, nhưng không có nghĩa là lúc nào cũng quá nhẹ dạ. Đối với nàng, bản chất ích kỷ, nhỏ nhen của Thần phi dường như đã ăn sâu vào trong xương tủy.

- Muội nghĩ quá đơn giản rồi! Muội bây giờ không phải là mục tiêu của ả, muội chưa thấy được hết tâm tánh ả đâu!

- Điều là người của hậu cung, muội chỉ muốn mọi người hòa thuận sống những ngày tháng vui vẻ. Cái gì là quyền lực, cái gì là địa vị, chẳng qua chỉ là hư ảo mà thôi!

Dương phi gật gù, buông lời nhận xét:

- Trên đời này hiếm ai có được suy nghĩ như muội. Nhưng hoàng cung đầy rẫy những thủ đoạn, muội nên cẩn trọng thì hơn.

- Muội sẽ ghi nhớ lời tử dạy!

- Sẵn đây tử cũng có quà muốn tặng muội. - Dương phi cười tươi quay sang người cung tì đứng bên cạnh. Cô ta mang ra một chiếc hộp gỗ có thêu hình hoa văn sắc sảo. Dương phi mở nắp hộp, bên trong là một tượng phật Di Lặc, nét mặt rạng rỡ, hài đồng tinh nghịch ngồi xung quanh. Tượng toát lên ánh sáng thanh khiết, hào quang vô cùng quý phái. Dương phi nhìn Ngọc Dao rồi nói:

- Đây là tượng phật Di Lặc, được làm từ bạch ngọc do nước láng giềng gửi tặng. Người trung nguyên thương hay đặt tượng này trong nhà, ngày ngày thắp hương cúng bái, tin rằng sẽ mau chóng có quý tử.

Ngọc Dao ngắm nghía một lúc rồi hỏi:

- Tử tặng tượng này uội là...?

- Tử và Bùi quý nhân đều đã hạ sinh tôn tử, Thần phi cũng đang mang để duệ, chỉ có muội là vẫn chưa có long thai mà thôi! Tượng phật này ngụ ý cát tường, mong rằng muội sẽ sớm hạ sinh một đứa trẻ bụ bẫm đáng yêu cho hoàng thượng.

Một đứa trẻ, đối với Ngọc Dao đó không phải là bùa hộ mệnh để đưa nàng lên ngôi vị cao sang như bao nhiêu cung tần khác thường nghĩ. Đó là kết tinh của tình yêu giữa nàng và hoàng thượng, nàng lại mơ màng nghĩ đến ngày đó, khi nàng và hoàng thượng cùng dắt tay đứa trẻ đi dạo vườn thượng uyển, hạnh phúc biết bao.

- Đa tạ tử tử. - Ngọc Dao đón nhận rồi như sức nhớ ra một điều gì, nàng nói: - À! Muội có chuyện này muốn ngỏ ý, hi vọng tử tử không trách.

- Muội nói đi!

Ngọc Dao ngập ngừng:

- Cả muội và Bùi quý nhân đều được tử tặng quà, chỉ có Thần phi là chưa có, muội thấy... làm vậy không công bằng cho lắm.

Nghe nhắc đến Thần phi, Dương phi như cụt cả hứng. Nàng quay phắt người, đáp:

- Không phải chưa có, mà là tử không muốn tặng.

- Năm mới tử cũng nên bỏ hết mọi chuyện không vui đi, đừng nhớ đến nó làm gì! Một món quà không đáng là bao, nhưng tử sẽ khiến người ta nể phục.

Trong hậu cung, người Dương phi thân thiết nhất là Ngọc Dao, người nàng tin tưởng nhất vẫn là Ngọc Dao. Nghe Ngọc Dao nói cũng có lí, Dương phi chần chừ hồi lâu rồi lên tiếng:

- Thôi được, coi như nể mặt muội vậy!

- Ngô tiếp dư, có Nguyễn Trãi đại nhân cầu kiến, hiện đang đợi ở cung của người! - Một tên thái giám chạy đến, cúi đầu kính cẩn.

- Được rồi, người đi làm việc đi! - Rồi Ngọc Dao cúi chào Dương phi. - Muội có việc phải về cung, xin cáo lui trước.

- Ủm! - Dương phi mỉm cười, nhìn theo bóng Ngọc Dao khuất dần sau rặng anh đào. Đâu đó vẫn thoang thoang mùi hương của các loại mức quý hiếm nhất cung đình. Nàng rảo bước quanh hồ, tiếp tục thưởng hoa.

*****

Nguyễn Trãi đã ngồi đợi Ngọc Dao tự lúc nào, vừa nhìn thấy bóng dáng của nàng, ông đã cung kính:

- Tham kiến nương nương!

- Nguyễn Trãi thúc thúc không cần phải đa lễ, cứ xưng hô như hồi trước khi cháu nhập cung. - Ngọc Dao bước đến, vẻ rạng rỡ. Nguyễn Trãi hơi ngần ngại:

- Nhưng là bậc quân thần, sao có thể xưng hô như vậy?

- Nơi này không phải là chánh điện, cũng không phải đang đứng trước mặt bá quan văn võ, hãy cứ tự nhiên. Mời thúc ngồi!

Nguyễn Trãi khoan thai ngồi xuống. Ngọc Dao bắt đầu hỏi chuyện:

- Không biết thúc thúc muốn gặp cháu có chuyện gì?

- Cũng không có gì quan trọng, chẳng qua ngày trước ta với phụ thân cháu là bạn tri âm. Ngày ông qua đời đã gửi gắm cháu cho ta, mà đạo này nhiều việc bận quá nên cũng không có dịp thăm hỏi, ta chỉ muốn biết trong hậu cung cháu sống như thế nào?

Ngọc Dao mỉm cười:

- Cuộc sống nhàn hạ, mọi người xung quanh ai cũng quan tâm cháu, đối với cháu như thế là quá tốt rồi.

- Nhưng ta thấy Thần phi dường như...

- Tỉ ấy chỉ có chút thành kiến với cháu thôi, nhưng cháu tin rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đấy!

Nguyễn Trãi gật gù:

- Ta hiểu. Nhưng cháu cũng đừng nên quá chủ quan. Hậu cung tranh sủng không phải là chuyện xưa nay hiếm thấy, phải biết cố gắng giữ mình.

- Dạ vâng! À, mà sao đạo này cháu không thấy tam phu nhân(*) vào hoàng cung?

- Bà ấy bận tiếp mấy người họ hàng bên ngoại. Được hoàng thượng ban tước lễ nghi học sĩ, bà ấy cũng rất muốn góp sức cho triều đình.

Ngọc Dao nâng một tách trà lên miệng uống rồi nói:

- Tam phu nhân tinh thông kinh sử, tài trí thông minh, quả thật là một nhân tài của Đại Việt. Mà đạo này thúc có nghe đồn đại một số chuyện kì lạ bên ngoài thành không?

- Chuyện gì? - Nguyễn Trãi thắc mắc.

- Đáng lẽ cũng không nên chú ý, chỉ có điều nó có liên quan đến vận mệnh của hoàng tộc.

- Chuyện thể nào vậy?

Ngọc Dao nhìn vào khoảng không mông lung như để gợi nhớ lại câu chuyện, nàng nói:

- Ở một ngôi làng ngoài thành có một cô gái bị câm từ nhỏ. Nhưng rồi đến một ngày, khi thấy quan quân của triều đình đi ngang, cô ấy đã cất tiếng nói, và lời nói đầu tiên là một lời tiên đoán.

- Lời tiên đoán?

- Đúng! Cô ấy bảo rằng hoàng cung rồi đây sẽ chìm trong loạn lạc, máu chảy đầu rơi, tiếng khóc than thấu tận trời xanh. Quan trấn giữ vì không muốn phiền hà nên đã xử trảm, đáng sợ là khi đầu đã lìa khỏi cổ rồi mà mắt vẫn chớp, miệng vẫn hét vang chữ “máu” rồi mới chết.

Nguyễn Trãi cười khì:

- Tất cả chỉ là đồn đại. Ta đã từng gặp những chuyện li kì thần thánh thế này rồi, nhưng ta tin mình có thể làm chủ số mệnh.

- Bởi vậy hoàng thượng vì sợ mọi người đem lòng hoang mang nên mới không tiết lộ chuyện này, có lẽ trong hoàng cung cũng không ai biết.

Nguyễn Trãi biết rõ Ngọc Dao rất nhạy cảm với những chuyện như này, nhưng ông thì không muốn nhắc đến, trong hoàng cung càng kín tiếng bao nhiêu thì càng tốt, một lời nói phát ra không biết có bao nhiêu hiểm họa rình rập, ông chỉ muốn tốt cho Ngọc Dao. Ông nhìn băng quơ rồi chuyển sang việc khác:

- Năm mới cũng không nên nói nhiều đến những chuyện xui xẻo thế này làm gì, lần trước cháu có nói với ta là cháu muốn ăn món dưa hành do chính tay nhị phu nhân làm, bà ấy đã đích thân làm gửi cho cháu đây. - Nguyễn Trãi vừa nói vừa mang một hũ nhỏ đặt lên bàn.

Ngọc Dao tươi cười rồi trầm ngâm giây lát:

- Sống trong hoàng cung ăn toàn cao lương mỹ vị, đôi khi lại thêm chút phong vị thôn quê. Ngày trước, món cháu thích ăn nhất là món dưa hành do nhị phu nhân làm, bây giờ mới được thưởng thức lại.

- Thấy cháu sống tốt ta cũng vui, phụ thân cháu dưới tuổi vàng cũng có thể thấy lòng thanh thản. Sự đời biến chuyển khó lường, đôi khi mình muốn tĩnh nhưng lại phải động, muốn có cuộc sống an nhàn nhưng lòng thì đau đáu nghĩ đến non sông, để rồi trở lại chốn quan trường, bao nhiêu mưu đồ vẫn luôn ngấm ngầm đe dọa. Sống trong hậu cung, đừng nên quá nhẹ dạ, không phải ai cũng tốt như mình nghĩ đâu.

- Cháu sẽ đề phòng. Nhưng chỉ cần lòng kiên định, có lẽ sẽ không thứ gì quật ngã được mình.

Nguyễn Trãi ghé mắt nhìn ra cửa, ánh nắng đã chuyển dần sang buổi trưa, vàng rực.

- Thôi cũng trễ rồi, ta phải về! Cáo từ! - Nguyễn Trãi đứng lên định đặc bước ra cửa.

- Cho cháu gửi lời thăm hỏi đến mọi người! - Ngọc Dao nói vọng theo.

Nguyễn Trãi cười không đáp, lặng lẽ bước đi. Trời se lạnh, ánh nắng vẫn cố truyền ngọn lửa ấm áp của mình xuống mặt đất. Ngoài kia, vạn vật đang đâm chồi nảy lộc. Nụ hồng quần quýt bên đóa hoa vạn thọ, ra vẻ đuối xua nhành mai đang ghé xuống, nhịp sống tràn ngập khắp nơi, sự bắt đầu của một mùa xuân.

(*) Tức Nguyễn Thị Lộ, bà được hoàng thượng phong tước lễ nghi học sĩ vì có tài năng thơ văn khá uyên bác

8. Chương 8: Long Duệ

Đêm xuân lặng lẽ buông dần, phảng phất cơn gió nhẹ kéo theo những cánh hoa rơi lả tả. Một tiếng đàn tì bà văng vẳng, quện theo gió lướt nhẹ qua các cành cây. Tiếng đàn ấy có chút gì phẫn uất, càng lúc càng dồn dập, gấp gáp rồi vỡ ra bằng một âm thanh cao vút. Tiếng đàn ngưng bật, và người ta biết nó phát ra từ phía phòng của Thần phi.

- Nương nương, tiếng đàn của người nghe ai oán quá, người đang buồn bực chuyện gì sao? - Ả cung tì gặt hỏi, bèn lên khép cánh cửa phòng lại.

- Liên quan gì tới người, nhiều chuyện quá!

Ả cung tì biến sắc chẳng dám nói thêm nửa lời, im lặng rót một chung trà dâng cho Thần phi. Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Thần phi hỏi vọng ra:

- Ai đấy?

- Là tì đây, tì vào được chứ?

Nghe giọng nói, Thần phi biết đây là Dương phi. Nàng cười nham hiểm, đôi mắt liếc xéo, lên tiếng:

- Vào đi!

Dương phi cùng tì nữ bước vào, thần sắc rạng rỡ, khê mỉm cười:

- Đạo này không có dịp để thăm hỏi muội muội, tể thân là thống lĩnh hậu cung, làm vậy có phần không phải, dù gì thì cũng là những ngày đầu xuân, chúng ta cũng nên bỏ hết mọi chuyện hiếu lăm trước đây.

- Tâm ý của tể tể muội xin ghi khắc, nhưng hiếm khi tể đại giá quan lâm đến đây, chắc là hôm nay trời sắp bão.

Biết Thần phi đang cố tình chọc tức mình, Dương phi vẫn cố tỏ ra điềm đạm:

- Muội hiếu lăm ý tể rồi, tể hoàn toàn có ý tốt. Vả lại muội đang mang long duệ của hoàng thượng, sao tể có thể không quan tâm.

- Phải rồi! Tể tất nhiên phải quan tâm! Ngôi thái tử. - Thần phi nhướng mắt. - Ngôi thái tử của Nghi Dân, nó sẽ bị lung lay khi đứa trẻ này là hoàng nam. Tể nghĩ vậy chứ gì!

Dương phi đưa tay che miệng cười:

- Muội khéo đùa thật, tể nói vậy bao giờ chứ, quyền lực danh vọng tuy có thể cám dỗ được nhiều người nhưng đâu phải ai cũng là nô lệ của nó. Muội hãy cứ thư thả. Chẳng là tể có món quà muốn tặng muội, xem như là để gắn kết tình tể muội chúng ta.

- Quà gì? - Thần phi hỏi.

Tì nữ của Dương phi mang đến một ít Dược thảo, được đặt gọn trong một hộp gỗ.

- Đây là Cửu Trùng Thảo, là loại cỏ vô cùng quý hiếm của Tây Vực, có tác dụng điều hòa khí huyết, bình ổn tinh thần, đồng thời cũng rất tốt cho thai nhi, giúp cho đứa trẻ sau này sinh ra được khỏe mạnh, cứng cáp. Muội có thể dùng nó xông ngửi mỗi ngày, sẽ rất có ích cho long thai. - Dương phi nói.

- E rằng món quà này muội không có can đảm để nhận.

- Sao vậy? - Dương phi đầy nghi hoặc.

Thần phi cười khì, đôi mắt trở nên sắc sảo:

- Ai biết đâu được, lỡ có người mang độc bỏ vào đây, đến lúc đó một xác hai mạng, muội xuống cửu tuyền cũng chẳng biết ăn nói sao với hoàng thượng.

- Nếu muội sợ thì có thể mang đến cho quan thái y kiểm chứng, nếu thấy yên tâm rồi thì muội hãy dùng.

- Muội không muốn mọi chuyện thêm phiền hà rắc rối, thôi thì... cứ coi như muội đón nhận thành ý của tể vậy. - Rồi Thần phi quay sang cung tì của mình. - Mang Cửu Trùng Thảo vào trong.

Dương phi gật đầu cười:

- Mong muội sẽ sớm ngày khai hoa nở nhụy. Trời cũng đã tối, tể phải về cung đây!

Rồi nàng lay bước ra cửa. Ánh trăng treo trên đầu ngọn trúc, chiếu sáng vào tà áo thướt tha dần khuất dạng. Thần phi bực dọc ngồi xuống, đôi mắt vô hồn nhìn lơ đãng.

- Nương nương, nô tì đốt một ít Cửu Trùng Thảo cho nương nương ngửi nhé! - Ả cung tì kính cẩn.

- Ngửi cái gì mà ngửi! Biết đây có phải cỏ độc hay không!

- Nương nương...

- Từ trước đến nay ả với ta như nước với lửa. Đột nhiên lần này lại tốt bụng mang thảo dược đến tặng, ai biết đang mưu tính chuyện gì!

- Vậy... nương nương định thế nào?

Thần phi chép miệng:

- Ngày mai ta sẽ mang một lá đến cho quan thái y xem thử là biết ngay chứ gì! Người cất vào đi, tạm thời chưa sử dụng đến.

- Dạ...

Ả cung tì y lệnh. Thần phi bước tới mở cánh cửa, để ột ít gió thổi vào phòng. Những ánh sao lơ lửng trên bầu trời đêm, đầu đó vang lên tiếng ai đang ngâm thơ, mơ hồ, ảo não.

*****

Thần phi đặt chân đến Ngự y phòng, mang theo một lá Cửu Trùng Thảo. Tiếng chim kêu réo rắt cả buổi sáng bình minh.

- Chẳng hay nương nương đến đây có chuyện gì? - Quan thái y lên tiếng hỏi.

- Khanh y thuật tinh thông, hẳn là biết khá nhiều về những loài thảo dược quý hiếm, bổn cung muốn khanh xem thử, đây là loại thảo dược gì, công dụng ra sao! - Vừa nói, Thần phi vừa đưa lá thuốc cho quan thái y.

Ông ngắm nghía giây lát, đưa lên mũi ngửi rồi nói:

- Thưa nương nương, đây là Cửu Trùng Thảo, loại thảo dược quý của Tây Vực, công dụng của nó rất tốt cho thai nhi, nhưng cực kì hiếm thấy. Có ai biểu cho nương nương sao?

Thần phi định buột miệng nói ra nhưng ngay lúc đó, trong đầu nàng bỗng lóe lên một suy nghĩ gì. Nàng gạt đi:

- Khanh không cần biết, và tốt nhất cũng đừng nên suy nghĩ quá nhiều về chuyện này, cứ chú tâm hoàn thành bổn phận của mình đi!

Quan thái y âm ừ:

- Hạ thần... chỉ hơi tò mò một chút.

- Biết nhiều không tốt đâu, việc này không liên quan tới khanh!

Ông rụt rè cúi gầm mặt xuống:

- Hạ thần hiểu rõ, mong nương nương thứ tội.

Thần phi chẳng nói chẳng rằng một mạch rời khỏi ngự y phòng. Quan thái y lấy làm khó hiểu nhưng cũng chẳng dám suy đoán thánh ý. Trong hoàng cung này, động một tí là có thể rơi đầu, những người như ông cũng chỉ biết cúi đầu mà hoàn thành chức trách. Khoảng cách giữa sống và chết tựa như sợi chỉ mỏng manh, có thể đứt bất kì khi nào.

Buổi chiều, hoàng thượng ngồi ở thư phòng đọc sách. Mấy ngày nay tuy vẫn còn chút hương vị ngày tết nhưng không bận bịu nhiều nữa, hoàng thượng mới có thời gian thư thái tâm hồn. Lật từng trang sách, ngài nghe tiếng lá cây vi vu theo gió vang lên một âm điệu tuyệt mỹ. Phía chân trời xa, những rặng mây ửng hồng, màu hồng phút chốc lan tỏa cả không gian.

Có tiếng bước chân hối hả chạy đến thư phòng. Hoàng thượng lấy làm lạ bước ra xem. Người cung tì của Thần phi chạy đến, giọng hốt hoảng:

- Hoàng thượng, Thần phi nương nương, người đã...

Hoàng thượng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cảm giác đó lan tỏa khắp người:

- Thần phi thế nào? - Ngài gấp rút hỏi.

- Dạ... - Hơi thở dốc khiến ả cung tì nói chẳng thành tiếng.

- Người làm sao vậy, nói nhanh lên!

- Dạ lúc nãy Thần phi đột nhiên kêu đau bụng, rồi ngã quỵ xuống, máu chảy rất nhiều, e rằng long duệ...

Nghe nói đến việc long duệ gặp chuyện bất thường, hoàng thượng như hồn bay phách lạc. Đó không phải là cảm giác đơn thuần của một vị vua, mà bất kì người cha nào trên dương gian này cũng thế.

- Cái gì? Người... người nói sao? Đã gọi quan thái y chưa?

- Dạ... quan thái y đang tiến hành chữa trị, nô tì đến báo tin cho hoàng thượng.

Hoàng thượng hít một hơi thật sâu cho thần trí tỉnh táo, rồi nói:

- Người chăm sóc nương nương thế nào mà lại để xảy ra chuyện như vậy?
- Dạ... - Ả cung tì tái mặt.
- Nếu nương nương xảy ra chuyện gì, trẫm sẽ xử tội người! - Hoàng thượng bực tức.
- Nô tì biết tội, xin hoàng thượng khai ân.
- Người quay trở về với nương nương đi, trẫm sẽ đến ngay!

Tiếng bước chân giục giã của người cung tì như in vào tâm trí của hoàng thượng lúc này. Khép cánh cửa phòng lại, ngài cùng với nô tài đi đến phòng của Thần phi.

*****

Quan thái y khép nép đứng ngoài màn xem mạch. Trên tay Thần phi được đặt một mảnh lụa mỏng, tránh để quan thái y chạm vào tay nàng. Trong hoàng cung xưa, quan lại mà chạm vào người phi tần cũng đồng nghĩa với việc phạm thượng, phải xử trảm, quy luật này đã có từ muôn đời trước. Thần phi nằm bên trong, tiếng thở một mỗi cứ vang lên đều đều. Được một lúc, quan thái y bước ra, sắc mặt có phần bình ổn.

- Thần phi ra sao rồi? Long duệ thế nào? - Hoàng thượng hỏi.
- Bẩm hoàng thượng... nương nương đã bị động thai. Cũng may là chưa vấn đề gì xảy ra. Long duệ vẫn được giữ lại, nương nương đã ổn hơn rồi.

Hoàng thượng thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy thì tốt rồi! Thế có biết nguyên nhân là gì không?
- Dạ... hạ thần tìm được một ít Cửu Trùng Thảo trong phòng của nương nương. Đây là loại cỏ quý hiếm rất tốt cho thai nhi.

Hoàng thượng khó hiểu:

- Thế thì có liên quan gì đến chuyện Thần phi bị động thai?

Quan thái y rụt rè:

- Dạ... điều đáng nói là... số thảo dược này... đã bị tẩm thuốc độc. Cửu Trùng Thảo rất công hiệu, nhưng một khi bị tẩm độc được sẽ phản công hiệu. Mà Thần phi lại mang nó đi xông ngửi, nên long duệ mới...

Hoàng thượng chau mày suy nghĩ hồi lâu rồi quay sang cung tì của Thần phi;

- Từ đâu Thần phi có số thảo dược này?

Ả cung tì lẩm lét:

- Dạ... hoàng thượng thứ tội... nô tì không dám nói!
- Người chán sống rồi hả? Nói mau! Tại sao Thần phi có số thảo dược này?
- Dạ... - Ả cung tì ậm ừ. - Là do tối hôm qua, Dương phi đã mang nó đến tặng!
- Cái gì?

Người cung tì lí giải thêm:

- Dạ... Dương phi nói loại cỏ này tốt cho long thai nên tặng cho Thần phi. Lúc này nô tì đốt một ít cho nương nương xông ngửi, và thế là...

Hoàng thượng biết rõ Dương phi và Thần phi vốn chẳng hề hòa thuận nhau, nhưng ngài cũng không muốn có chuyện phi tần dùng thủ đoạn độc ác thế này để trừ khử nhau. Hoàng thượng thật sự rơi vào tình thế khó xử. Ngài bần thần ngồi xuống ghế, nhắm mắt ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo tên thái giám đứng bên cạnh:

- Truyền lệnh của trẫm, bảo Dương phi lập tức đến chánh điện có việc!
- Nô tài tuân chỉ!

Nói rồi tên thái giám đi ra khỏi cửa. Ánh mặt trời khuất dạng, màn đêm dần buông xuống.

*****

Hoàng thượng trầm ngâm ngồi ở long ngai, gương mặt thờ thẩn. Dương phi bước vào cung kính:

- Hoàng thượng gọi thần thiếp đến đây có chuyện gì?

Đôi mắt của hoàng thượng không nhìn Dương phi, nhưng miệng vẫn lên tiếng:

- Thần phi vừa mới bị động thai, nàng biết chuyện đó chứ?

Dương phi hốt hoảng:

- Sao... sao lại như vậy, thể muội ấy có làm sao không?

Hoàng thượng nhìn Dương phi nghi hoặc:

- Tạm thời không sao, nhưng nàng có biết tại sao lại xảy ra chuyện đó không?

- Dạ không! - Dương phi lắc đầu, gương mặt vẫn chẳng có chút gì kinh sợ.

- Đó là vì Thần phi đã dùng Cửu Trùng Thảo xông người. Loại cỏ này tuy tốt cho thai nhi nhưng đã bị tẩm độc, vì thế nên đã phản tác dụng.

Dương phi hơi biến sắc:

- Hoàng thượng nói vậy là...

Hoàng thượng đứng dậy rời khỏi long ngai, tiến đến Dương phi:

- Trẫm hỏi nàng, tối hôm qua có phải nàng mang Cửu Trùng Thảo đến tặng cho Thần phi không?

- Dạ... dạ đúng, vì thần thiếp nghe nói đó là loại cỏ rất công hiệu, nhưng sao hoàng thượng hỏi vậy?

Hoàng thượng không trả lời. Dương phi dường như đoán biết được điều gì, nàng tiếp:

- Hoàng thượng nghi ngờ thần thiếp? Cho dù thần thiếp có căm ghét Thần phi cách mấy nhưng chẳng lẽ lại đã man đến nỗi đi sát hại một bào thai đang tượng hình? - Dương phi thanh minh.

- Lần trước nàng có thể sát Thần phi, thì có dùng cỏ độc hại nàng ấy cũng có ai biết được! - Hoàng thượng nổi giận nhìn Dương phi.

Một nỗi ngạc nhiên, bản thân đến chua xót, Dương phi đi thụt lùi, cắn chặt môi.

- Lần trước khác, lần này khác. Thần thiếp thừa nhận thần thiếp với Thần phi chẳng thể hòa thuận nhau, thần thiếp nóng nảy chứ chẳng sâu sắc như muội ấy, tại sao hoàng thượng chỉ nghe lời từ một phía mà gieo nỗi oan lên người thần thiếp! - Dương phi nói trong nước mắt.

- Hồn xược! - Hoàng thượng quát. - Nàng dám chỉ trích cả trẫm?

- Thần thiếp xin thề có trời đất chứng giám, nếu thần thiếp có ý định dùng cỏ độc hại Thần phi, thần thiếp sẽ bị trời tru đất diệt chết không toàn thây.

- Thề thốt thì có ích gì, trẫm hoàn toàn thất vọng về nàng! Người mà trẫm tin tưởng bấy lâu nay cuối cùng lại thành ra thế này. Trẫm không ngờ nàng lại lắm mưu nhiều kế đến thế, nàng không xứng đáng là phi tử của trẫm!

Không xứng đáng? Những gì nàng hi sinh, những gì nàng làm, tất cả đã trôi theo mây gió. Nàng cô đơn, nàng buồn tủi, nào ai hiểu thấu. Hoàng thượng vô tình đến thế sao, tại sao ngài không nghĩ đến cảm nhận của nàng. Trái tim như vỡ vụn theo từng câu nói, nàng quận thất cả tâm can. Nhớ ngày nào khi vừa bước chân vào cung, hoàng thượng đối với nàng ân ái mặn nồng, nàng cứ nghĩ đó là yêu, một tình yêu như nàng hằng tưởng. Nhưng không, tất cả chỉ là sự ngộ nhận, cái gọi là sủng ái thoáng chốc chẳng khác gì bèo dạt mây trôi, mãi xa tít ngoài tầm tay.

- Hoàng thượng có thể quát nạt thần thiếp thế nào cũng được, nhưng thần thiếp hoàn toàn trong sạch! Nỗi đau này... còn đau hơn cả bị lăng trì! Hoàng thượng chỉ vì cô ta mà nặng lời với thiếp. Thần thiếp đau phải

sỏi đá, thần thiếp cũng biết buồn, biết vui, biết yêu, biết hận. Tại sao thường dân thì có thể sống một cuộc sống phu thê đầm ấm hạnh phúc, nhưng trong chốn đèn đài cao sang quyền quý, điều đó lại trở nên quá xa xỉ. - Dương phi nói ra bằng tất cả nỗi lòng mình dồn nén bấy lâu nay. Nước mắt nàng tuôn ra như suối, hòa lẫn với tiếng nấc đầy uất ức.

Hoàng thượng đột nhiên cũng cảm thấy mình quá đáng, ngài cũng muốn bước đến để Dương phi tựa đầu vào ngực mình mà khóc. Nhưng lòng tự tôn của một bậc đế vương quá lớn, ngài chỉ có thể nhẹ giọng:

- Không cần phải nói nhiều nữa. Nếu nàng cho rằng mình trong sạch, trẫm cho nàng thời hạn 3 ngày để tìm ra sự thật, còn không, trẫm sẽ thẳng tay xử trí!

Rồi ngài rời khỏi chánh điện, để lại Dương phi với hai dòng nước mắt chảy dài bên má. Đây không đơn thuần là nỗi đau khi sĩ diện bị đánh mất, mà là nỗi đau khi chính hoàng thượng - người mà nàng yêu tha thiết lại buông ra những lời nói đó. CƠN GIÓ LẠNH CÀNG LÀM CHO LÒNG NÀNG TÊ TÁI, BÊN NGOÀI, TRỜI RẢ RÍT TIẾNG MƯA. Đêm dần trôi...

9. Chương 9: Cửu Trùng Thảo

Sáng hôm nay Thần phi trông đã có phần tươi tỉnh, ngồi thưởng trà cạnh hồ sen. Những loại mứt và bánh được bày biện lên bàn, đủ màu đủ sắc. Chiếc quạt trên tay ả cung nữ không ngừng phe phẩy, tạo ra một luồng gió mát hòa vào cái không gian trong vắt của buổi sớm ban mai.

Dương phi cùng hầu cận từ xa đang chậm rãi bước đến, gương mặt vẫn nhuốm niềm sầu não. Thần phi thấy thế đưa tay che miệng cười:

- Tỉ tỉ sáng sớm đi đâu mà tư dung nhìn như người có đám tang vậy, hay là vào cùng ngồi thưởng trà với muội.

- Tỉ không rảnh, hẹn dịp khác! - Dương phi đáp gọn lỏn, định quay bước đi.

- Hãy khoan! Cần gì phải nóng vội thế chứ. Muội biết tỉ đang áy náy chuyện gì trong lòng, muội chỉ muốn giảng hòa thôi!

Dương phi cười khi:

- Tại sao phải áy náy? Mà muội nói muội biết, vậy cho hỏi đó là chuyện gì? - Dương phi không còn ngần ngại nữa mà đỉnh đặc đi vào.

- Thì chuyện hôm qua có người bị hoàng thượng nặng nhẹ giữa chánh điện, chỉ vì đi hạ độc người khác!

Giọng điệu của Thần phi không nặng nề nhưng lại như con dao găm xuyên qua tim người khác. Với cá tính thường ngày của Dương phi, không cần phải nói, chắc chắn đã nổi trận lôi đình. Nhưng nàng đã va chạm nhiều lần, nên cũng rút mình một bài học.

- Vàng thật không sợ lửa, huống hồ gì mình không làm thì cho dù có ai làm gì đi chăng nữa cũng không quan trọng. Hôm qua trong chánh điện, hoàng thượng chỉ đang bàn luận giáo lý, chứ chẳng nặng nhẹ ai hết!

- Ô! Hóa ra là vậy! Ra... muội nói sai rồi! - Thần phi cười to. - Là bàn luận giáo lý, không phải nặng nhẹ.

- Hạng người chuyên đi thả lưới câu trong cổ họng người khác, sớm muộn cũng sẽ chẳng tồn tại lâu bền!

- Vậy sao? Hay là có người cảm thấy day dứt về những gì mình đã làm nên mới nói như vậy. Người ta chưa tính sổ với mình là phần phước lắm rồi, còn ở đó vênh mặt.

- Vênh mặt còn đỡ hơn tự kiêu tự đắc. Ý mình đang mang thai nhi nên lúc nào cũng cố tình làm ra vẻ ta đây!

Thần phi nâng chung trà lên uống rồi hừ một tiếng:

- Không cần phải nói quanh co dài dòng nữa, hôm đó rõ ràng muội đã nhắc tỉ là xem chừng Cửu Trùng Thảo có độc, vậy mà tỉ không nghe, để đến giờ đây xảy ra cố sự này. - Thần phi thở dài buông lời khích tướng. - Là do tỉ tự làm tự chịu thôi!

- Tự làm tự chịu? - Dương phi ánh mắt dò hỏi. - Hay là có người chủ ý bỏ độc vào, bất chấp tính mạng con mình để hãm hại người khác?

Thần phi tức giận đứng dậy:

- Tỉ muốn nói gì thì cứ nói hoạch toét ra đi, cần gì phải úp úp mở mở.

Dương phi cười nhạt, đôi mắt nhìn thẳng vào Thần phi:

- Chẳng lẽ ta nói vậy ngươi còn không hiểu? Đầu óc thâm sâu giỏi dàn kế hại người mà sao bây giờ còn chưa thông suốt?

- Tỉ không có chứng cứ, đừng bừa bãi vu oan người khác.

- Là chưa có, chứ không phải không có! Bộ mặt thật của ngươi sớm muộn gì cũng bị vạch trần.

Thần phi quay mặt đi, đôi mắt liếc nhìn phía sau, giọng đanh lại:

- Nếu tỉ tự tin như vậy thì cứ tự nhiên.

Dương phi phất nhẹ tà áo vàng, ra hiệu cho cung tì đi theo mình. Thần phi ngoái nhìn, ánh mắt đầy niềm căm phẫn, dù thế nào, nàng cũng không bao giờ chấp nhận chịu thua. Đây chỉ mới là bước khởi đầu, mọi chuyện vẫn còn ở phía trước.

*****

- Bẩm báo nương nương, có quan thái y cầu kiến! - Cung tì của Dương phi bước vào báo tin.

Nàng ngồi trên ghế, tay nâng từng mũi kim thêu hình chim phượng hoàng đang tung cánh. Giờ thì chỉ có những việc thêu thùa thế này mới giúp nàng vơi bớt đi nỗi buồn chán thôi. Nàng hỏi bằng giọng bực dọc:

- Ông ta đến đây làm gì?

- Dạ nô tì không rõ!

Nàng gật đầu:

- Cho vào đi!

Quan thái y từ ngoài cửa bước vào, chuẩn bị cúi đầu hành lễ thì Dương phi nói:

- Không cần đầu, Khanh đến tìm bổn cung có chuyện gì?

Sắc mặt của quan thái y không được tự nhiên cho lắm.

- Thật ra... - Ông ngập ngừng. - Hạ thần đến vì chuyện của Thần phi!

- Là sao?

Quan thái y ngoảnh cổ trông ra cửa, như để trông chừng một điều gì. Khi cảm thấy có đôi chút yên tâm, ông lên tiếng:

- Chuyện nương nương hạ độc Thần phi, hạ thần không tin nương nương là người làm chuyện đó.

- Vậy thì thế nào?

- Dạ... - Quan thái y lúng túng không dám nói.

- Khanh có chuyện gì khó nói sao?

- Nếu hạ thần nói ra điều này, mong nương nương giữ kín bí mật giúp hạ thần. Chuyện này có liên quan đến Cửu Trùng Thái.

Dương phi mừng rỡ, đó là điều mà bấy lâu nay nàng luôn chờ đợi, để có được một lời giải thích thật sự với hoàng thượng.

- Thế... thế có phải là có bằng chứng gì không?

- Dạ...

Dương phi thấy quan thái y cứ chần chừ mãi mới nói:

- Được rồi, ta sẽ giữ bí mật cho khanh!

- Dạ... thật ra... buổi sáng hôm qua, Thần phi có đến tìm hạ thần, còn mang theo một lá Cửu Trùng Thảo nữa.

Dương phi sửng người:

- Thần phi mang đến đó làm gì?

- Thần phi muốn hỏi về công dụng của... Cửu Trùng Thảo.

Dương phi mở tròn mắt, nàng như phát giác ra được điều gì.

- Khanh cảm thấy có gì khả nghi sao?

- Lúc đó hạ thần có kiểm tra, lá Cửu Trùng Thảo đó... vốn không có thuốc độc. Hạ thần tò mò hỏi là ai biểu thì Thần phi nhắc nhở hạ thần không được nghĩ đến chuyện này.

Dương phi mặt đầy phần nộ:

- Trong hoàng cung này ngoài bốn cung ra còn ai tặng Cửu Trùng Thảo cho Thần phi nữa. Rõ ràng là nó không có độc, chắc chắn là do ả dụng chuyện.

- Hạ thần vốn không muốn xen vào, chỉ sợ gây mất lòng với Thần phi, xin nương hiểu cho.

Dương phi cười trấn an:

- Bốn cung sẽ không nói khanh ra đâu mà lo, yên tâm đi!

- Nhưng nương nương, tất cả những chuyện đó vẫn chưa đủ khả năng chứng minh nương nương trong sạch, nương nương định thế nào?

Gương mặt Dương phi có phần điềm tĩnh lại, nàng nói:

- Bốn cung tự lo liệu được rồi, khanh có thể lui.

Quan thái y thừa biết việc mình chỉ dám đứng phía sau là vô cùng hèn nhát, nhưng lòng người khó đoán, ai biết Thần phi rồi đây sẽ làm gì, ông cũng vì bản thân và gia đình mình mà thôi. Ông cúi đầu khe khẽ nói:

- Dạ, hạ thần cáo lui!

Quan thái y khép nép rời khỏi phòng. Hơi gió hòa lẫn với mùi trầm hương ngan ngát, thoang thoảng quyện theo từng lớp không khí. Mây mờ ảo như sương, điểm lệ kiều kì, những chấm bụi mờ bay lảo đảo trong không gian phía trước.

*****

Dương phi cùng Ngọc Dao thưởng hoa bên vườn thượng uyển, gương mặt nặng trĩu nỗi ưu tư. Ngọc Dao thấy thế lên tiếng hỏi:

- Chuyện Thần phi bị động thai, tể đã điều tra được gì chưa?

- Chứng cứ còn mù mịt quá. Nếu như kẻ đó chịu đứng ra làm nhân chứng, tình hình có lẽ sẽ khả quan hơn.

- Kẻ đó là ai?

Dương phi ậm ừ:

- Tể... không tiện nói! Nhưng tể sẽ không bao giờ để người ta xem thường sự trong sạch của mình. Tể nhất định phải tìm ra bằng chứng. Chắc chắn Thần phi là kẻ dấn ra mọi chuyện chứ không ai khác.

Ngọc Dao gật gù:

- Người có thể dối người nhưng không thể dối lòng.

- Mọi người nói vậy là...

- Muội có kế này, nếu Thần phi thật sự là kẻ chủ mưu, nhất định sẽ không thể nào giấu giếm được.

- Kế gì vậy?

Ngọc Dao nhìn quanh giây lát rồi ghé vào tai Dương phi nói nhỏ. Đôi mắt nàng nhìn vào khoảng trống xa xăm. Một nụ cười hé nở, không phải là giả tạo. Nó là nụ cười tin tưởng, của sự hi vọng.

- Được, cứ làm theo những gì muội nói.

*****

Dương phi tổ chức một buổi tiệc trà nhỏ ở cung của mình. Cả Bùi quý nhân, Ngọc Dao và Thần phi đều được mời đến tham dự. Thần phi dù chẳng ưa gì Dương phi nhưng cũng miễn cưỡng đến dự. Dương phi cười tươi cho người dọn bánh mứt và loại trà trứ danh lên, niềm nở:

- Đạo này hiếm khi cả bốn tể muội chúng ta cùng nhau ngồi chung bàn, cùng nhau thưởng trà trò chuyện vui vẻ. Dịp này cũng là để thắt chặt tình đoàn kết của tể muội chúng ta.

- Cùng nhau xây dựng hậu cung là trách nhiệm của tất cả mọi người. Nhưng tể tử là người có nhiều kinh nghiệm, bọn muội còn phải học hỏi. - Bùi quý nhân góp lời.

- Người ta thường bảo hậu cung xưa nay nhiều sóng gió. Nhưng muội thiết nghĩ nếu tất cả phi tần cùng đồng tâm hiệp lực, nội bộ đừng mâu thuẫn lẫn nhau, thì sẽ không có chuyện đáng tiếc xảy ra. - Ngọc Dao nói.

Dương phi mỉm cười:

- Lời của hai muội quả thật rất chí lí. - Rồi quay sang Thần phi. - Thế còn muội thì sao?

Thần phi đáp gọn lỏn:

- Ai sao muội vậy!

- Tốt! Vậy hãy cùng uống hết chung trà để thể hiện sự đồng tâm hiệp lực của chúng ta.

Rồi Ngọc Dao và Bùi quý nhân nâng chung trà lên uống hết. Dương phi liếc nhìn Thần phi, bắt gặp ánh mắt đầy nghi hoặc. Thần phi dường như đang e dè điều gì nên chỉ nâng chung trà lên mà không dám uống. Dương phi giục:

- Muội uống đi chứ! Muội sao vậy?

Thần phi ghé mắt nhìn vào chung trà của Dương phi.

- Vậy sao tể không uống?

- Tể là người mở buổi tiệc trà hôm nay, tể muốn các muội thưởng thức trước rồi mới đến lượt tể.

- Nhưng mà... - Thần phi ngập ngừng.

- Đây là loại trà hảo hạn bậc nhất Đại Việt đấy, không phải trà thông thường đâu, muội cứ nếm thử để biết mùi vị của nó.

- Muội... muội thấy hơi mệt trong người, muội về cung trước. - Thần phi toan bỏ đi thì Dương phi ngăn lại:

- Ấy khoan đã, loại trà này còn có công dụng bồi bổ sức khỏe, nếu muội mệt thì càng phải uống. - Dương phi khích tướng.

- Muội đã nói là muội không uống! - Thần phi phẫn nộ. - Trong trà rõ ràng có độc.

Dương phi che miệng cười, ánh mắt lộ lên niềm chiến thắng:

- Vậy sao? Làm sao muội biết?

Thần phi lớn tiếng:

- Trong trà có mùi độc được.

- Có phải mùi của nó giống hệt mùi của loại độc được tẩm lên Cửu Trùng Thảo không?

Thần phi sững người, lắp bắp:

- Tỉ... tỉ...

Ánh mắt Dương phi trở nên sắc lạnh. Gương mặt thánh thiện ban nãy đã được thay bằng vẻ kiêu hãnh khiến người ta e dè:

- Người luôn tỏ ra ngây thơ, cho rằng mình là người bị hại, vốn không biết gì về loại độc đó, vậy mà bây giờ ta mang nó bỏ vào trong trà, người lại nhận ra, thế là sao?

- Muội... muội chỉ nhận ra mùi của nó, vì muội đã từng đốt Cửu Trùng Thảo xông ngửi mà.

- Vậy thì càng không đúng, lúc tắm vào Cửu Trùng Thảo nó đã mất mùi rồi còn gì!

- Nhưng mà...

- Khó nói lắm sao? - Dương phi cười đắc thắng. - Người tưởng ta không có kế gì vạch trần người được à? Đây chỉ là thuốc bổ, không phải độc được, nhưng nó có mùi giống loại độc được đó.

- Cái gì? - Thần phi hốt hoảng. Hóa ra buổi tiệc trà hôm nay không phải đơn thuần là để tụ hội cả bốn phi tần, mà là mưu kế do Dương phi dàn ra. Ngay lúc này, Thần phi mới cảm thấy choáng váng, chỉ một bước sai sót, nàng đã mang cả phần thắng đặt vào tay đối phương.

- Chuyện ngày hôm nay không chỉ có ta, mà Ngọc Dao và Bùi quý nhân đều ở đây làm nhân chứng. Người có chạy đằng trời cũng không thoát. Người đúng là quá độc ác. - Dương phi trừng mắt. - Bất chấp tính mạng con mình để đạt thành mục đích. Người thừa biết bất cứ một phi tần nào nếu động đến long duệ của hoàng thượng, nhẹ thì đầy vào lãnh cung, nặng thì bị xử lăng trì, nên người cố tình hãm hại ta.

Biết mình đã rơi vào bẫy, Thần phi vẫn cố gắng tháo gỡ:

- Các người... các người hòa nhau ức hiếp ta. - Thần phi nói trong hoảng sợ.

- Nếu như người không bày ra thì đâu phải có chuyện này. Là người tự chuốc lấy, còn kêu ca gì nữa?

Thần phi hít thật sâu cố trấn tĩnh lại mình rồi nói:

- Các người muốn nghĩ sao cũng được, muội không khỏe, muội phải về cung!

Thần phi lắp vấp nói rồi nhanh chóng quay bước trở ra. Dương phi định đuổi theo thì Ngọc Dao ngăn lại:

- Đừng tỉ tỉ! Đừng lại ở mức đó được rồi, làm quá không tốt đâu!

- Nhưng rõ ràng ả ta...

- Chuyện gì cũng nên có mức độ của nó, chúng ta cũng nên để cho Thần phi con đường lui

Lúc bấy giờ Dương phi mới nhận ra Ngọc Dao nói hoàn toàn đúng. Dồn người khác vào đường cùng, hành động đó chẳng khác gì một kẻ tiểu nhân. Cuộc chiến trong chốn hậu cung này đến bao giờ mới kết thúc. Có lẽ chỉ khi nào một trong hai người, nàng và Thần phi có một người chịu thua cuộc.

10. Chương 10: Kẻ Chủ Mưu

Thần phi ngả người vào ghế, định cho thần trí thư giãn một chút, nhưng nỗi phiền muộn cứ đeo bám lấy nàng. Người cung tì rót cho nàng một chung trà định thần, nhưng nàng gạt phắt đi rồi mở cửa bước ra vườn thượng uyển. Đêm xuống mang theo cái không khí lạnh buốt, điều đó làm ả cung tì lo sợ. Cô ta cuốn quýt chạy theo, không quên mang theo chiếc áo lông để mặc cho nàng.

- Nương nương, trời đêm nay lạnh thế, nương nương ra ngoài làm gì? - ả cung tì vừa nói vừa khoác chiếc áo lông lên người Thần phi.

- Mặc kệ ta! - Nàng nói cộc lốc. Một sự bực tức len lỏi đâu đó trong người, khiến câu nói cũng không được tròn trĩnh. Từ ngày bước chân vào hoàng cung này, nàng chẳng còn biết cái gì gọi là niềm vui thật sự, có chăng chỉ là giả tạo mà thôi. ả cung tì dáo dác xoay đầu nhìn quanh rồi nói:

- Nhưng ban đêm ban hôm ra vườn thượng uyển thế này, lỡ có ai nhìn thấy, nô tì sợ sẽ phiền phức to!
- Ta muốn yên tĩnh một chút không được sao, người lắm lời quá đấy!
- Dạ... - Ả cung tì nuốt nước bọt, rụt rè nói: - Nô tì biết... nô tì biết chuyện long duệ đã...
- Đã thế nào? - Thần phi trừng mắt cắt ngang. - Người tưởng ta sợ bọn họ sao, không lẽ bây giờ ta đi cúi đầu lĩnh tội trước hoàng thượng?
- Nô tì... nô tì không có ý đó!

Thần phi thở dài:

- Có lẽ tạm thời phải rút lui thôi!
- Nhưng nương nương... với bao nhiêu chứng cứ ấy, họ vẫn chưa đủ khả năng để nói nương nương là người bày ra mọi chuyện. Hơn nữa, việc một người mẹ có chủ ý giết đứa con trong bụng mình là điều xưa nay khó tin, nương nương đâu cần phải sợ!
- Kể mà ta sợ không phải Dương phi, mà là người đứng sau lưng ả!
- Ý nương nương nói là... Ngô Tiệp dư?

Thần phi gật đầu:

- Đúng! Chuyện buổi tiệc trà trưa hôm nay nhất định là chủ ý của Ngọc Dao. Với bản tính của Dương phi, ả không thể nào nghĩ ra diệu kế như vậy!
- Dương phi ngoài mặt nóng nảy nhưng bên trong lại rất đơn giản. Còn Ngô Tiệp dư thì mặt hiền tâm hiểm, khó đoán biết được đang nghĩ gì!
- Ta cứ tạm thời lùi một bước chờ đợi thời cơ. Nếu cứ tiếp tục đấu với ả, e rằng ít lợi nhiều hại. Đến lúc nước tới chân, muốn chạy cũng chạy không kịp. Bây giờ, cần trọng là thượng sách. Cũng may long duệ vẫn còn, nó sẽ giúp ta giữ vững uy thế trong hậu cung.

Ả cung tì thắc mắc:

- Nhưng nương nương làm cách nào... để ngăn họ tiếp tục điều tra. Lỡ đến khi họ tìm được đầy đủ bằng chứng, e rằng...

Thần phi cười nhảm hiểm, dường như trong đầu nàng vốn đã nghĩ ra diệu kế từ lúc nào.

- Tìm... kẻ thế mạng.
- Kẻ thế mạng? - Ả cung tì nghe giọng nói đánh thếp ấy, thấy hơi sợ hãi. Thần phi vẫn điềm tĩnh giảng giải:
- Chỉ cần tìm được kẻ đứng ra nhận hết mọi tội lỗi. Đến lúc đó, trong mắt hoàng thượng tất cả đã có câu trả lời, mọi chuyện sẽ kết thúc trong êm đẹp.
- Vậy kẻ đó là ai? - Ả cung tì gặng hỏi.
- Kẻ này. - Thần phi cười. - Có lẽ người cũng quen.

Ả cung tì vẫn ngơ ngác:

- Hắn ta chấp nhận đứng ra lĩnh tội sao? Động đến long duệ là tội chết mà!
- Người sống thì không thể chấp nhận, nhưng người chết thì có thể.

Ả cung tì mở tròn mắt, mặt tái nhợt nhìn Thần phi hốt hoảng. Câu nói chứa đầy hàm ý, trước đây cô cứ nghĩ đơn giản Thần phi chỉ lắm mưu nhiều kế thôi, không ngờ nàng cũng bạo dạn chẳng thua ai.

- Nương nương, người định...
- Người sợ sao?

Ả cung tì lắc đầu, nhưng miệng vẫn lắp bắp:

- Dạ không, nhưng mà... phải giết người sao? Nô tì thấy...

- Muốn thành đại sự thì phải tàn nhẫn, người hiểu đạo lý này mà!

Ả cung tì cúi gầm mặt xuống, cố né ánh mắt của Thần phi. Trước mặt cô bây giờ Thần phi không còn là một người phụ nữ yếu đuối hôm nào, mà có thể vì mục đích bất chấp tất cả. Thần phi quay đầu sang, ánh mắt như lời gọi:

- Người đến đây ta có việc giao cho người!

- Dạ...

Người cung tì tim đập thình thịch, bèn lên bước đến. Giờ đã gần nửa khuya, không gian gần như tĩnh lặng hoàn toàn. Cô ta cảm thấy hai tay mình lạnh buốt, hơi thở gấp khúc theo sự run rẩy.

- Thật ra việc đó là...

Thần phi chưa nói hết câu thì bất chợt... pháp... Ả cung tì há hốc mồm, miệng cứng đờ không nói được nữa lời. Cô nhìn xuống vung bụng, một lưỡi dao xuyên qua ngọt lịm, máu tuôn ra thấm ướt cả áo. Mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt, cô ú ớ:

- Nương nương... người... người...

Thần phi cố gắng trấn tĩnh mình:

- Nếu người không chết thì bổn cung sẽ chết:

- Nhưng... nhưng... tại sao... tại sao kẻ đó lại là nô tì?

- Người đã trung thành với ta trong suốt thời gian qua, coi như lần này người giúp ta đi! Được không? Sau khi người chết, ta sẽ lo lắng chu toàn cho cuộc sống của mẹ người ở quê nhà, sẽ không để bà chịu khổ cực trong suốt quãng đời còn lại!

- Không! - Ả cung tì nói trong chút sức lực cuối cùng. - Nô tì không muốn chết, không!

- Ta không muốn bị đẩy vào lãnh cung, làm ơn đi!

- Nô tì.... nô tì phải đi nói tất cả cho hoàng thượng biết, về những gì mà nương nương đã làm!

Rồi cô bất ngờ giật phắt lưỡi dao ra, ôm vết thương đầy máu chạy theo con đường vào nội cung, tiếng thở hổn hển cứ vang lên từng hồi. Thần phi cũng gấp rút đuổi theo, tiếng bước chân của hai con người rượt đuổi nhau giữa màn đêm tĩnh lặng. Vết thương chảy máu khá nhiều, người cung tì gần như đuối sức, mắt cô nhòa đi, tay chân mỗi rã rời. Thần phi vẫn đang chạy theo phía sau, trên tay vẫn còn dao sắc bén. Chỉ cần ra khỏi vườn thượng uyển này, nhất định Thần phi sẽ không dám sơ suất mà hành động, người cung tì sẽ được cứu. Nhưng cô không thể nào cầm cự được tới lúc đó. Thần phi càng lúc càng đến gần mà cô thì không còn đủ sức để chạy nữa. Cô ngã quỵ sang bên, chỉ biết nói bằng giọng khản khản:

- Nương... nương, tha... tha cho nô tì!

Gương mặt của Thần phi vẫn lạnh như băng:

- Bây giờ tất cả mọi người đều ngủ cả rồi, cấm vệ quân cũng đang canh ở nội cung, sẽ không ai nghe thấy người kêu cứu nữa đâu!

Ả cung tì khóc thét trong sợ hãi:

- Cứu! Cứu tôi! Ai đó... cứu tôi!

- Câm miệng!

Thần phi khẽ rút rồi nhắm nghiền mắt đâm mạnh xuống. Tiếng dao xé toạt không khí lao vút và cầm pháp trên ngực người cung tì. Máu phun tứ tung, lấm lem trên tay và ngực của Thần phi. Người cung tì đôi mắt trợn ngược, miệng há lớn để máu cứ tuôn ra từng hồi. Tay chân cô đã lạnh cứng, rõ ràng không còn sống. Thần phi nhanh chóng lau sạch máu trên người mình rồi dùng một tay của ả cung tì đặt lên con dao, tay kia nắm lấy một mảnh giấy do nàng thảo sẵn. Xong xuôi, nàng nhìn quanh xem có ai phát hiện ra không

rồi chạy liền một mạch về cung. Đêm tối om và nàng có thể yên trí là chẳng ai nhìn thấy cảnh vừa xảy ra. Nhưng nàng cũng là bậc nữ nhi, và đây là lần đầu tiên nàng xuống tay giết một người, cảm giác sợ hãi và khó chịu cứ mãi đeo bám. Giết người, đến giờ nàng vẫn không tin mình đã làm điều đó. Nhưng nàng không còn cách nào khác, việc nàng là người đứng sau mọi chuyện sắp sửa bị vạch trần. Nàng hối hận vì trước đây đã dàn ra kế hoạch ấy, một kế hoạch theo lẽ vô cùng hoàn hảo nhưng chính nàng đã để lộ sơ hở trong buổi tiệc trà ngày hôm nay, nhưng có nói gì thì việc cũng đã rồi...

*****

Buổi sáng hôm nay có nhiều sương mù, tựa như một mảnh vải vô hình cố che lấy đất trời. Hoàng thượng sau buổi thiết triều lại trở về cung nghỉ ngơi, long thể của người dạo này hơi kém, có lẽ vì hao tâm tổn trí quá nhiều. Một mùi hương nhẹ nhàng thoảng đâu đây, cái vị mà chỉ hoàng tộc mới có. Tiếng cánh cửa kêu ken két mở đều, vóc dáng của một bóng hồng bước vào, với bát canh nhân sâm thượng hạn trên tay. Hoàng thượng xoay người sang, nhận ra đây là Dương phi, gương mặt ngài vẫn lạnh lùng như băng.

- Thần thiếp có tự tay làm một bát canh nhân sâm cho hoàng thượng bồi bổ, mong hoàng thượng dùng. - Dương phi nói rồi đặt bát canh nhân sâm lên bàn. Hoàng thượng liếc nhìn rồi quay sang nơi khác.

- Sao nàng không bảo Ngự thiện phòng làm, cần gì phải khiến mình nhọc tâm?

Biết hoàng thượng vẫn còn nhớ chuyện hôm đó, Dương phi cố nén tiếng thở dài:

- Hoàng thượng... vẫn còn trách tội thần thiếp sao?

Hoàng thượng ngồi dậy, thông thả bước ra rồi ngồi xuống ghế.

- Trong lòng nàng, trầm nhỏ mọn vậy sao?

Dương phi lẩm lét:

- Thần thiếp không dám!

- Trẫm cũng rất mong nàng không phải là người gây ra chuyện đó! - Hoàng thượng ừ nói vừa nâng nhẹ bát canh lên, cảm nhận hương thơm dịu quyện với vị ngọt thanh. Dương phi đứng lên, nhìn hoàng thượng với đôi mắt sâu nảo:

- Thần thiếp muốn hỏi câu này, nếu giả sử thần thiếp thật sự là người dàn ra mọi chuyện, có phải hoàng thượng sẽ truyền lệnh xử lăng trì theo như luật lệ không?

Hoàng thượng ngạc nhiên đặt bát canh xuống, hỏi:

- Nàng nói vậy là ý gì? Không lẽ nàng thật sự là kẻ chủ mưu?

Dương phi cười nhạt:

- Thần thiếp chỉ muốn biết trong lòng hoàng thượng, thiếp và Thần phi, ai được người xem trọng hơn?

Hoàng thượng phớt lờ:

- Đã là phi tử trong hậu cung, đừng ganh tị thế này thế khác nữa. Trẫm không thương ai bỏ ai cả, nàng đừng hỏi vậy!

- Thần thiếp hiểu!

Bất chợt có tiếng nói khấp khểnh bên ngoài:

- Hoàng thượng, Dương phi nương nương, nô tì có chuyện muốn bẩm báo!

Hoàng thượng lên tiếng, giọng nói đầy thị uy:

- Vào đi!

LÀ cung tì của Dương phi, cô ta chậm rãi bước vào cúi đầu hành lễ. Dương phi hỏi:

- Bồn cung bảo người đến chỗ Ngự thiện phòng kêu chuẩn bị vài món mà, người vào đây làm gì?

- Dạ... xin hoàng thượng và nương nương thứ tội, nô tì bạo gan vào đây là vì mới phát hiện ra...

- Người phát hiện ra gì? - Hoàng thượng giục.

- Dạ... là xác củ Tiểu Hoa, cung tì của Thần phi ở ngoài vườn thượng uyển.

Dương phi sùng sốt:

- Người nói thật chứ?

- Dạ... nô tì không dám gian trá nửa lời.

Hoàng thượng ra lệnh:

- Nếu vậy thì gọi người đến chôn cất Tiểu Hoa đi, đến tìm trẫm và Dương phi làm gì?

Ả cung tì nhìn quanh rồi nói:

- Dạ... vì cái chết của Tiểu Hoa có liên quan đến chuyện... Cửu Trùng Thảo bị tẩm độc.

Đến lúc này hoàng thượng mới bắt giắc giật mình:

- Người nói rõ hơn xem!

- Dạ... lúc này nô tì đi nang vườn thượng uyển, thấy có vài vết máu nên vào xem thử, thì thấy Tiểu Hoa đã nằm bất động, trên tay còn nắm một mảnh giấy, trong đó còn ghi rõ rằng cô ta... mới chính là người bỏ độc vào Cửu Trùng Thảo.

Hoàng thượng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Người dẫn ta và Dương phi đến đó đi!

Ả cung tì vâng lệnh rồi nhanh chóng bước ra cửa. Sương sớm tan dần, và hoa cũng bừng tỉnh giấc.

*****

Đúng như những gì người cung tì nói, Tiểu Hoa đã chết cứng tự bao giờ, mặt tái xanh, với con dao cắm trên ngực và mảnh giấy nắm trên tay. Thần phi cũng đã đến đó, đôi mắt đỏ hoe, ần ạt nước. Vừa thấy bóng dáng của hoàng thượng và Dương phi từ xa, nàng cúi đầu:

- Tham kiến hoàng thượng, tham kiến tì tử.

Hoàng thượng nâng nhẹ tay:

- Bình thân đi! Nàng đến đây khi nào vậy?

- Dạ lúc này thần thiếp nghe một người cung tì đến bẩm báo, nói là có tìm thấy xác của Tiểu Hoa ở vườn thượng uyển nên thần thiếp lập tức tới ngay. Cả buổi sáng hôm nay không thấy Tiểu Hoa đâu, thần thiếp cũng hơi lo, nhưng thật không ngờ... - Thần phi thở dài nghe ảm đạm.

Hoàng thượng truyền lệnh cho thái giám mang tờ giấy trên tay Tiểu Hoa đến xem thử. Và chính ngài cũng bắt giắc giật mình khi đọc nó.

“Nô tì cảm thấy vô cùng hối hận về việc đã tẩm độc vào Cửu Trùng Thảo để Thần phi nương nương bị động thai. Nô tì vì bất mãn trước nương nương nên mới làm thế, định phá đi nguồn vui duy nhất của nương nương. Không chỉ vậy còn khiến nương nương bị người khác nghi ngờ là mặt người dạ thú. Nô tì biết Ngô Tiếp dư tài trí hơn người, hiện đã có trong tay một vài manh mối nên sớm muộn gì cũng sẽ điều tra ra mọi chuyện. Nô tì không muốn phải chịu đau đớn trong cảnh lăng trì nên tự kết liễu đời mình bằng on dao găm này, mong tạ tội cùng thánh thượng.”

Hoàng thượng gương mặt trầm tư quay sang Dương phi:

- Mọi chuyện rốt cục đã rõ ràng rồi, trẫm... coi như không trách tội nàng nữa.

Thần phi đưa tay gạt nước mắt, cúi đầu:

- Dù gì ngày trước Tiểu Hoa cũng đã theo hầu bên cạnh thần thiếp, bây giờ có làm chuyện gì tày đình đi nữa thì chuyện cũng đã xảy ra, hơn nữa cũng nên để cho người chết được yên nghỉ. Thần thiếp mong hoàng thượng khai ân, cho chôn cất Tiểu Hoa như bao cung tì khác.

- Nàng nghĩ được như vậy trăm cũng mừng trong lòng, Tiểu Hoa đã làm chuyện như vậy mà nàng vẫn không oán trách ả, đúng thực đáng để các phi tần khác noi theo. Thôi thì cứ theo ý nàng vậy.

Dương phi cũng bước lại gần cạnh khốe:

- Tỉ hơi thắc mắc một chút, không biết muội muội có thể cho tỉ câu trả lời?

- Tỉ muốn hỏi gì?

- Theo lẽ thường, đáng ra muội phải bắt ngờ lắm khi biết Tiểu Hoa đứng sau mọi chuyện chứ? Nhưng tỉ... lại thấy muội dường như hơi bình tĩnh quá thì phải.

Hoàng thượng thừa biết nếu không nhanh chóng ngăn lại, sớm muộn gì giữa hai phi tần cũng xảy ra tranh cãi. Ngài lên tiếng:

- Đủ rồi đấy Dương phi, trăm thấy nàng làm hơi quá mức rồi đấy!

- Nhưng mà hoàng thượng...

- Không nói gì nữa hết. Phi tần trong hậu cung cần phải đoàn kết lẫn nhau. Huống hồ nàng đã được trả lại sự trong sạch, nàng còn muốn gì nữa?

- Thần thiếp cảm thấy cái chết của Tiểu Hoa có vấn đề, có khi bức thư này cũng là ngụy tạo. - Dương phi bày giải.

- Đây không phải chuyện của nàng, trăm nói gì nàng không nghe rõ sao?

Dương phi chau mày bực dọc, mắt lơ đãng nhìn ra xa. Hoàng thượng tiếp:

- Mọi chuyện ổn thỏa cả rồi, các nàng lui về cung đi!

Thần phi và dương phi đồng loạt lạy tạ. Bốn mắt nhìn nhau chẳng hề có tí thiện cảm. Trên môi Thần phi nở nụ cười đắc ý. Dương phi vẫn nhớ rõ nụ cười đó. Nắng tỏa bóng râm một hình thù kì dị. Nước in bóng mây phủ mờ mặt sóng. Một cánh hoa rơi....

11. Chương 11: Sủng Ái

Hoa tàn, phong nguyệt mưa sa

Ái tri âm đó mặn mà với ai

Sắc hương đã vội phai phai

Tình vui một chốc u hoài ngàn năm

Cánh cửa cung khép lại, chôn kín cuộc đời, chôn kín tuổi thanh xuân. Phận hồng nhan chốn cung son có biết chi là thú vui trần tục. Tháng ngày trôi qua lặng lẽ, gặng sống chẳng biết vì cái gì, để làm chi. Vô vị thế, u minh thế, buồn chán thế, nhưng đó là định mệnh, làm sao cãi lại được. Và cứ mỗi đêm, người ta lại nghe thấy những tiếng thở dài, chua xót, thê lương, như hằn sâu thành từng kẻ nứt trong trái tim... rỉ máu...

Đầu tháng 5 năm ấy, Thần phi hạ sinh một bé trai kháu khỉnh, đặt tên là Lê Bang Cơ, chính thức trở thành tam hoàng tử Lê triều. Đứa bé này ra đời sẽ đem lại bình yên cho hoàng cung hay sẽ là khởi đầu cho bao sóng gió và thảm kịch?

*****

Chiều trên Vọng Nguyệt Lâu với ánh nắng đỏ dài theo bóng người. Đôi chiếc lá rụng, vàng úa, hắt hiu. Bông cỏ may mỏng manh vờn lượn trong không trung, rồi lơ lửng đáp xuống. Hương trầm tỏa ngát, những vệt khói trắng bay lên ngồn ngộn, rồi tan biến tựa hơi sương. Dương phi đặt từng bước chân lên bậc thang, nhìn ngắm khung cảnh buổi trời chiều. Nàng ghét sự yên lặng, nàng không thích cái buồn, nhưng thử hỏi giờ này, nàng còn phải làm gì để thoát khỏi sự cô độc đó. Cánh chim bay cao vút, như những đốm sáng lơ mơ, trông thật tự do, tự tại. Ước gì con người cũng có được sự tự do ấy thì hay biết mấy.

- Nương nương, người... - Ả cung tỉ nhẹ lay đến.

Dương phi đưa một ngón tay ra trước miệng, khê rít:

- Suyt!

Ả cung tì hiểu ý lùi lại phía sau, trả lại sự suy tư cho Dương phi. Gió lộng lẽ lùa vào mặt, nàng nhắm mắt ngẫm nghĩ, thấy lòng thanh thản quá. Bao lâu rồi nàng chưa có cái cảm giác này.

- Đang có tâm sự gì sao? - Một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng, Dương phi quay người lại, khép nép:

- Tham kiến hoàng thượng!

Hoàng thượng ra hiệu cho các nô tài và cung tì lui ra, ngài nhìn lơ đãng vào khoảng không xanh rờn, trong trẻo:

- Vọng Nguyệt Lâu này đã lâu rồi trẫm không đặt chân đến, bây giờ mới tìm lại được cái cảm giác ngày xưa.

- Dù sao tất cả cũng trở thành hoài niệm, hoàng thượng hà tất phải nhớ!

Hoàng thượng đặt tay lên bậc đá, giọng trầm xuống:

- Trẫm đâu phải gỗ đá vô tri, làm sao không nhớ? Ngày trước nàng vẫn hay lên đây ngồi đánh đàn, cùng trẫm thưởng nguyệt, ngày tháng trôi qua trong êm đềm, tĩnh lặng.

- Nhưng giờ thì tiếng đàn xưa không còn đủ sức để lay động lòng người quân tử, bản thân nó cũng cô đơn lắm, nhưng biết chia sẻ cùng ai? Chỉ bằng cứ chôn vùi nó vậy!

Hoàng thượng nhìn vào đôi mắt của Dương phi, đôi mắt ấy dường như đang đắm lệt, đang chìm trong bao suy nghĩ mông lung.

- Trẫm không hề quên, trẫm vẫn nhớ rất rõ, nhưng nàng hãy hiểu cho cuộc sống của một đấng quân vương, vốn không thể trao trọn tình cảm cho bất kì một phi tần nào cả.

- Thần thiếp không muốn làm hoàng thượng bận lòng, và cũng không có tư cách để làm điều đó. Một bậc nữ nhi sao có thể đạt thành cái khao khát cá nhân của mình, chỉ biết cam chịu mà thôi! Thần phi vừa mới hạ sinh Bang Cơ hoàng tử, hoàng thượng nên để tâm đến muội ấy nhiều hơn là thiếp.

- Nhưng Nghi Dân là đứa bé đầu tiên cho trẫm biết cái cảm giác làm cha. Trẫm không muốn chối bỏ điều đó.

Dương phi nở nụ cười lạnh lẽo:

- Thần thiếp vui vì hoàng thượng vẫn còn nhớ.

Hoàng thượng đưa tay vuốt mái tóc Dương phi, mỉm cười:

- Về cung chuẩn bị cho chu đáo vào đây, tối nay... trẫm muốn đến cung của nàng.

Một niềm vui sướng hiện lên trong đáy mắt Dương phi. Nụ cười hạnh phúc hé nở trên môi, nàng nói:

- Tạ ân điểm của hoàng thượng.

Tà áo khuất nhẹ giữa ánh chiều buông. Thu vàng, nhẹ tênh, hiu hắt. Cái nóng của hơi đất tỏa lên không trung. Từng đoàn cung tì bước trong im lặng.

*****

Một bình trà khói bay nghi ngút quyện với hương thơm dịu được Dương phi đặt lên bàn. Gối, chăn và màn đều được tẩm hương hoa thơm ngát. Nàng còn kì công tự tay chuẩn bị những món ăn hảo hạn mà hoàng thượng thích nhất, kết những lẵng hoa trang hoàng khắp cả căn phòng.

Trăng đêm nay khuyết, mập mờ ẩn hiện sau làn mây. Những dãy đèn lồng sáng rực khắp cả cung vi. Nghi Dân đã say giấc trong nôi, giấc ngủ của một đứa trẻ ngây thơ còn chưa biết đến những sóng gió cuộc đời. Dương phi ngồi nhìn ra cửa, ánh mắt nàng đang mong mỏi, đang chờ đợi một điều gì? Từng cánh hoa rơi, phảng phất nỗi ưu phiền. Tiếng bước chân, sự vận động bên ngoài vẫn còn đang vang rền. Nàng tự an ủi mình, có lẽ giờ này còn sớm, hoàng thượng chưa đến cũng nên, có khi ngài còn đang bận xem lại mấy quyển tấu chương lúc sáng thượng triều.

Trên con đường lát đá mĩ lệ dẫn đến phòng của Dương phi, hai bên cây cối um tùm, hương hoa tỏa ngào ngạt. Thánh giá của hoàng thượng đi đến đâu, đèn lại sáng rực đến đấy. Ngài ngồi trong giá, khẽ vén màn nhìn ngắm bầu trời đêm, rồi tự mỉm cười một mình. Ngài nghĩ đến Dương phi, trong lòng rộn lên đoạn cầm khúc năm nào, mơ hồ văng vẳng bên tai.

- Tâu hoàng thượng, nô tì có chuyện muốn bẩm báo! - Tiếng ả cung tì mới chuyển đến hầu cận Thần phi khẩn thiết bên ngoài.

- Người chán sống rồi hả, có biết hoàng thượng đang vội không, còn dám ở đây cản đường? - Một tên lính quát.

Hoàng thượng từ trong long giá nói vọng ra:

- Có chuyện gì thì nói mau lên, trẫm đang rất vội!

- Dạ Thần phi nương nường không được khỏe, nương nường muốn gặp hoàng thượng.

Thánh giá im lặng hồi lâu thì bất chợt có tiếng nói:

- Quay giá đến cung của Thần phi trước đi!

Bọn nô tì tuân lệnh rồi chuyển hướng thánh giá đến phòng của Thần phi. Hoàng thượng mở cửa bước vào, thấy nàng nằm co ro trên giường, mặt mày ủ rũ.

- Nàng làm sao vậy? - Hoàng thượng bước đến, gương mặt có phần lo lắng.

- Thần thiếp thấy trong người không khỏe, có lẽ là bị cảm phong hàn.

- Vậy thì cho người gọi quan thái y đến bắt mạch kê đơn đi, vừa mới sinh xong được hai tuần, nàng cũng phải biết bảo vệ bản thân chứ!

- Thần thiếp vô dụng, mong hoàng thượng tha tội!

Hoàng thượng quay gót trở ra, chân tiến về phía cửa:

- Nếu không có chuyện gì nữa thì trẫm đi đây!

- Khoan đã hoàng thượng!

Bất chợt hoàng thượng cảm thấy thần trí mê loạn, bước đi không vững, khung cảnh phía trước mờ ảo hằn đi. Chân tay mỗi rã rời, kèm theo cảm giác nóng hừng hực lan tỏa khắp thân thể như muốn thiêu đốt. Mọi thứ xung quanh ngài dường như đang quay cuồng, ngài không còn ý thức mình sắp sửa làm gì nữa.

- Hoàng thượng, người sao vậy? - Thần phi chạy đến đỡ lấy tay hoàng thượng.

- Trẫm... trẫm chóng mặt quá, không hiểu sao...

- Nếu hoàng thượng thấy long thể bất an thì hãy nghỉ lại cung của thần thiếp, bên ngoài gió lạnh lắm.

Hoàng thượng vẫn cố gắng gượng, gạt tay Thần phi ra:

- Trẫm không thể... trẫm đã hứa với Dương phi...

- Tỉ tỉ sẽ hiểu mà!

Hoàng thượng nhìn sâu vào đôi mắt của Thần phi, đôi mắt ấy dường như có một thứ ma lực nào mãnh liệt lắm. Nó xoáy sâu vào tận tâm can ngài, khơi dậy càng lúc càng mạnh ngọn lửa đang cháy hừng hực. Thần phi đặt tay lên má hoàng thượng:

- Tối nay hoàng thượng ở lại với thần thiếp được không?

Hoàng thượng thấy cổ họng mình đắng rất, lí trí dường như chẳng thể nào chiến thắng nổi cái cảm giác thuần túy trong con người mình cứ thôi thúc. Thần phi tháo dây thắt lưng, để cho chiếc áo khoác rũ xuống nền nhà. Gió lạnh bên ngoài vẫn đang thổi. Ánh đèn trong phòng Thần phi chợt tắt, không thấy hoàng thượng bước ra. Những người nô tì hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, họ im lặng quay giá ra xa để tránh làm kinh động.

*****

Dương phi vẫn ngồi quanh quệ trong phòng, mắt hướng nhìn ra phía cửa. Trời đã về khuya, gió lạnh từng hồi man mác thổi. Bình trà cũng đã nguội dần đi, những món ăn nàng kì công làm cũng trở nên lạnh lẽo. Nàng cứ dõi mắt ngóng trông, nhưng càng lúc càng trở nên vô vọng. Không gian im ắng hoàn toàn, chỉ còn nàng với sự cô độc, mông lung. Một giọt nước mặn đắng từ đâu thấm vào kẽ miệng, và... nàng đang khóc. Nàng xoa hai bàn tay vào nhau, cố tìm một chút hơi ấm ỉn. Nàng đang đợi, một bóng người với chiếc áo bào thêu hình rồng, nụ cười ấm áp, đôi mắt hân sâu nổi ưu tư, lại rất thích nghe nàng đánh đàn. Nhưng rồi nàng nhận ra, mọi thứ chỉ là ảo ảnh.

- Nương nương, trời khuya quá rồi, có lẽ hoàng thượng không đến đâu, nương nương đi nghỉ đi!

Nàng vẫn không đáp, nàng đã ngồi, đã đợi bao lâu, nàng cũng không biết. Nàng day dọa bản thân mình, vì cái gì? Sau tất cả, nàng có nhận được chi? Gió vẫn vô tình gào thét. Người ta coi lời hứa như gió thoảng mây trôi, người ta cho nàng niềm hi vọng, rồi cũng hủy đi nhanh chóng. Rốt cục thì ra tất cả chỉ là trò đùa, chỉ trách nàng suy tâm vọng tưởng, cứ ngỡ rằng đó là lời nói thật lòng, nhưng nào đâu phải. Dư âm của tiếng đàn xưa như hơi sương, đã hoàn toàn tan biến.

- Quân vô hí ngôn, ta không tin hoàng thượng là người thất hứa. Có thể chuyện gì đã xảy ra với ngày nên ngài mới không đến.

Nói rồi nàng chạy vụt đi giữa màn đêm vắng lặng, cái bóng bơ vơ in vào tấm vải đen bao trùm lấy đất trời. Nàng chạy trong vô vọng, tiếng chân vang lên tĩnh mịch. Một ánh đèn đâu đó lóe sáng, làm chói cả mắt. Trái tim nàng bỗng rộn vang lên, có khi nào là hoàng thượng. Nhưng không...

- Trời khuya quá rồi, tỉ tử đi đâu mà gấp gấp vậy? - Bù quý nhân lên tiếng hỏi.

- Tỉ muốn gặp hoàng thượng nên...

- Lúc này muội thấy hoàng thượng vào cung của Thần phi, hình như là tối nay người nghỉ ở đấy.

- Cái gì? - Dương phi mở tròn mắt, bước đi như không vững. Nhưng rồi nàng định thần lại, đây là điều mà nàng đã lường trước, có gì lạ đâu chứ. Ngài là hoàng thượng, ngài nghỉ ở đâu là quyền của ngài, huống hồ một lời nói đối với phi tần trong mắt ngài có nghĩa lí gì. Nhưng trái tim nàng vẫn đau như dao cắt, một nỗi hụt hẫng, xót xa.

- Muội... muội nói gì sai phải không? - Bù quý nhân hơi ái ngại khi nhìn thấy những giọt nước mắt vương trên đôi má của dương phi.

- Không, muội chỉ nói sự thật thôi, tỉ không trách muội. - Dương phi gạt lệ quay gót đi.

- Nương nương, trời đã khuya rồi, nương nương về nghỉ sớm, kéo ảnh hưởng đến phụng thể! - Người cung tì của Dương phi chạy đến, khoác chiếc áo lông lên người nàng. Cuối cùng thì một chút hi vọng le lói cũng không còn nữa. Hóa ra trong lòng hoàng thượng, Thần phi vẫn quan trọng hơn. Bóng tối u ám bao trùm khắp nơi, nàng muốn xé toạt nó, muốn phá tan cái cuộc sống này, muốn mang ngọn lửa của một trái tim khao khát tình yêu bùng lên mãnh liệt, nhưng có quá nhiều rào cản. Nam nhi có thể nằm thê bầy thiếp, nhưng tại sao một người phụ nữ khao khát một tình yêu bình thường thì lại không được. Thật bất công, cái hoàng cung lạnh lẽo này đã trói buộc cuộc đời người vào trong vô vị.

12. Chương 12: Hương Phai

Đôi ba chén rượu nồng, đôi ba hạt lệ tuôn. Thánh giá lại đến cửa cung, Dương phi vờ như không thấy, nàng chăm chú tưới những đóa hoa, mặc cho tiếng bước chân của người ấy đang đến gần.

- Dương phi, nàng...

- Nơi này không xứng đáng để hoàng thượng phải nhọc lòng, chỉ sợ làm ô uế bước chân hoàng thượng.

Ánh mắt nàng vẫn không hướng về ngài, dường như có một bức tường vô hình ngăn cản hai người vậy.

- Tối qua trẫm không đến cung của nàng là vì trẫm...

- Thần thiếp không dám than phiền hoàng thượng, người là bậc cửu ngũ chí tôn, người nói một thiên hạ không thể nói mười, người đâu cần phải nghĩ đến thần thiếp.

- Tối qua thần trí của trẫm không được tỉnh táo, khi đến cung của Thần phi, trẫm cảm thấy bản thân, uể oải nên quên cả việc đã hứa với nàng...

Dương phi lắc đầu, cười nhạt nhẽo:

- Dù sao thần thiếp cũng đã chịu đựng cảnh này gần nửa năm nay rồi, mọi chuyện đâu phải là lạ.

- Trẫm nghe nói tối qua nàng đã chuẩn bị vô cùng chu đáo, còn tự tay nấu mấy món trẫm thích, trẫm không đến chắc nàng thất vọng lắm phải không?

- Chỉ là những món ăn bình thường như Ngự thiện phòng làm, không có gì đáng nhớ đâu hoàng thượng!

Hoàng thượng bước đến nắm lấy tay Dương phi:

- Trẫm hứa sẽ không bạc đãi nàng!

- Thần thiếp không muốn nghe những lời hứa của hoàng thượng nữa. Thần thiếp đã không đủ kiên nhẫn, hoàng thượng hà tất phải lừa hoa gặt nguyệt!

- Dương phi! – Hoàng thượng bất ngờ phần nộ: - Trẫm vì nghĩ đến nàng cô đơn chiếc bóng nên mới đến đây, nàng chẳng những không cảm thấy hoan hỉ, mà còn buông lời phạm thượng, làm thế là sao?

- Ồ... Hóa ra đã khiến hoàng thượng nhọc tâm, thần thiếp muôn phần biết tội.

Hoàng thượng quay lưng đi, đôi mắt sắc lạnh:

- Nàng về học lại cung quy cho trẫm! – Rồi quay sang những tên nô tài. – Bãi giá!

Đời là thế, người với người luôn luôn phũ phàng, có ai trao cho nhau một lời chân thành thật sự. Mong tưởng tẻ nhạt như cánh hoa rơi trên nước, bị vòng xoáy cuốn vào trong vô định.

*****

Bên thềm giọt nắng rơi đầy, nắng mùa thu buông tỏa khắp nhân gian, một góc trời vàng rực. Dương phi tựa cửa, đôi mắt hướng về nền trời xanh kia, nghĩ thân phận mình như đám mây bồng bềnh trôi lơ lửng, muốn tìm một bến đỗ yêu thương mà không được.

Trong vô thức, bước chân của nàng dẫn đến chánh điện. Nàng đang làm gì? Nàng vẫn còn muốn thấy gương mặt quân vương kia nở một nụ cười ân cần với nàng. Trái tim nàng sao yếu đuối quá.

- Tỉ tỉ muốn gặp hoàng thượng sao? – Một giọng nói chua ngoa vang lên. Dương phi xoay người lại, nhận ra vẻ đắc thắng trên gương mặt Thần phi. Nàng liếc ngang, nhếch môi:

- Đúng thì sao, không đúng thì sao? Liên quan đến muội à?

- Chẳng qua muội thấy tỉ ngày đêm u sầu nên dạ cũng có cảm giác bất an. Dù sao hoàng thượng cũng đã không đến thăm tỉ gần nửa năm rồi, chịu đựng một đêm có đáng là bao!

- Rồi đây tất cả các cung phi trong hoàng cung này đều phải chịu cảnh như vậy. Chỉ cần hoàng thượng tuyển thêm phi tần, muội nghĩ ai có thể thoát khỏi số mệnh này? Tất cả đã trở thành lời nguyện rồi!

- Nhưng muội không tin không thể phá giải lời nguyện ấy. Chỉ cần bước lên ngôi mẫu nghi thiên hạ, đến lúc đó, dù lời nguyện có mạnh cách mấy cũng không có tác dụng.

Dương phi cười khinh miệt:

- Muội nghĩ mình làm được?

Thần phi thở phào, mắt nhìn lơ đãng, mông lung:

- Không ai có thể đoán trước được chuyện tương lai như thế nào, sự đời biến chuyển khó lường, cũng như tỉ trước đây từng được hoàng thượng sủng ái hết mức, ai dè bây giờ phòng không gối chiếu, tình cảnh thật làm người ta thương xót.

Một lời nói động vào chính cái vết thương lòng mà Dương phi đang cố gắng chữa trị, làm nàng thêm nhức buốt. Nàng phần nộ:

- Ta sống hay chết không cần người thương xót. Bày mưu tính kế tước đoạt mọi thứ của người khác, người không sợ bị trời tru đất diệt sao?
- Tất cả cũng do tử mà ra thôi! Nếu yên thân yên phận giữ chức thống lĩnh hậu cung thì đâu có việc gì, ai bảo còn muốn tranh giành hơn thua với người khác.
- Cả Bùi quý nhân và Ngọc Dao ta đều không gây mâu thuẫn. Chỉ có người, chỉ một mình người! Người nghĩ người tài giỏi hơn ai, người tốt đẹp hơn ai? Chẳng qua cái đuôi hồ ly của người chưa lộ rõ trước mặt hoàng thượng thôi!
- Muội thì nghĩ tử nên về xem lại chính bản thân mình, không lẽ tử chưa bao giờ thắc mắc tại sao hoàng thượng không sủng ái tử sao? Hương sắc tàn phai, ngay cả Bùi quý nhân tử còn không sánh kịp hưởng hồ gì những cung nhân mới mười tám, đôi mươi trong hoàng cung.
- Ta không cần người dạy khôn ta. Miệng lưỡi độc như rắn. Người nên nhớ luật nhân quả mẹ làm con chịu, phải biết tu nhân tích đức để Bang Cơ hoàng tử còn được nhờ.

Nói rồi Dương phi khuất áo bước ra, mang theo vẻ phần nộ còn trên gương mặt. Một cơn gió thổi qua, cuốn theo vài chiếc lá vàng rơi rụng.

Thần phi tựa người vào ghế, nâng chung trà lên nhấp nháp, cảm nhận vị dịu nhẹ thấm vào đầu lưỡi. Ắ cung tì đứng cạnh kính cẩn thưa:

- Nương nương, bình mê hồn hương ấy chúng ta đổ đi chưa? Nô tì sợ sẽ có người phát hiện ra đêm đó chúng ta dùng mùi hương của mê hồn hương làm cho thần trí hoàng thượng mê loạn.

Thần phi gật đầu:

- Ta quên mất nghĩ đến việc đó, người mang đổ đi, nhớ làm việc cẩn thận, tuyệt đối không được để ai phát hiện ra bất kì một dấu vết nào!
- Nô tì hiểu! Nô tì thật sự khâm phục nương nương, người chỉ cần xuất một vài chiêu, ngay lập tức khiến cho Dương phi đứng ngồi không yên.
- Đây chỉ mới là màn dạo đầu, bao nhiêu đó vẫn chưa thấm thía gì với ả đầu.
- Bước tiếp theo, nương nương định thế nào?

Thần phi cười nham hiểm, nói:

- Ngày mai người ra ngoài cung tìm cho ta một tên thầy bói. Ai cũng được, miễn sao hám tiền và ăn nói linh hoạt là được!
- Để làm gì thưa nương nương?
- Đến chừng đó người sẽ biết, không cần phải thắc mắc nhiều.

Ắ cung tì hiểu ý, lui ra. Thần phi nhìn vào khoảng trống xa xăm, đôi mắt dường như hằn sâu một kế hoạch gì mà không ai hiểu nổi. Kể từ lúc xuống tay giết một người, nàng nhận thức được rằng sống trong cung, chỉ có thể sống bằng mưu mô, thủ đoạn.

Buổi tối, hoàng thượng ngự tại chánh điện thưởng trà cùng với các cung phi và tổng quản. Hương trầm tỏa ngát khắp không trung, đem đến cho người ta cảm giác an nhàn. Hoàng thượng lên tiếng nói:

- Bao nhiêu năm nay trải qua bao biến cố khôn lường, Đại Việt vẫn giữ vững được nền độc lập, đúng thật là một điều đáng mừng.

Dương phi tiếp:

- Muốn quốc thái thì dân phải an, hoàng thượng chăm lo cho đời sống của bá tánh nên đất nước mới an bình.

Bùi quý nhân hỏi:

- À sao dạo này thần thiếp ít thấy Nguyễn Trãi đại nhân vào cung?
- Ông ấy bận thu xếp một số việc tại nhà, sắp tới trẫm sẽ đi duyệt binh ở thành Chí Linh. Trên đường đi sẽ ghé ngang nhà của Nguyễn Trãi. Nghe nói trên đoạn đường này có một khu vườn rất đẹp, gọi là Lệ Chi Viên, trẫm muốn xem phong cảnh ở đó như thế nào.

Thần phi cũng lên tiếng:

- Thần thiếp thấy hoàng thượng luôn nhọc lòng vì chuyện quốc gia đại sự, cũng muốn góp một phần sức mình cho đất nước.
- Nàng nói đi!
- Thần thiếp nghe nói ở Sơn Tây có một thầy tướng số thần cơ diệu toán, bói thuật phi phàm nên thần thiếp có mời ông ta về để tiên đoán long mạch cho Lê triều, hiện ông ta đang đợi ngoài cửa.
- Truyền vào đi!

Trong chốc lát có một lão thầy bói râu tóc điểm bạc, gương mặt trẫm tư đỉnh đặc từ ngoài cửa bước vào, cúi đầu hành lễ:

- Thảo dân tham kiến hoàng thượng!
- Bình thân đi!
- Tạ hoàng thượng!
- Trẫm nghe nói ông là một thầy tướng số nổi danh thần cơ diệu toán, trẫm muốn ông tiên đoán xem long mạch Lê triều sắp tới sẽ thế nào?

Lão thầy bói kính cẩn gập đầu, bấm đốt tay ngẫm nghĩ, hồi lâu ông nói:

- Long mạch Lê triều đang ở vào thời cường thịnh, đất nước sẽ phát triển vững bền, có thể nói giai đoạn này là thời kì hoàng kim của Lê triều.
- Thế thì tốt quá rồi!
- Nhưng...

Hoàng thượng bắt giắc giật mình hỏi:

- Nhưng sao?
- Có phải trong hoàng tộc Lê triều hiện tại có người sinh vào tháng 10 năm Kỷ Mùi không hoàng thượng?

Hoàng thượng chau mày ngẫm nghĩ rồi quay sang nhìn Dương phi, đoạn nói với lão thầy bói:

- Đúng vậy, thế thì sao?

Lão thầy bói thở dài ảo não:

- Hoàng thượng thứ tội cho thảo dân nói thẳng, bổn mệnh của người đó là khắc tinh của long mạch Lê triều, nếu cứ để người đó lại trong hoàng cung này, e rằng điềm hung sẽ mau chóng xảy đến.

Hoàng thượng mở tròn mắt, nhưng rồi cũng điềm tĩnh đáp:

- Chẳng lẽ ông nghĩ chỉ một lời nói của ông mà trẫm tin được sao?
- Thảo dân chỉ nói theo những gì mình tiên đoán, long mạch thuộc ngũ hành mộc, người đó lại thuộc mạng kim, kim khắc mộc, sớm muộn gì cũng sẽ ảy ra đại họa.

Thần phi cũng thêm vào:

- Hoàng thượng, theo thần thiếp biết, người sinh vào tháng 10 năm Kỷ Mùi trong hoàng tộc hình như chỉ có mình thái tử Lê Nghi Dân.

Dương phi nghe nói động đến con trai mình cũng không thể nào nhịn được, đứng dậy thẳng thừng:

- Người đứng ở đó nói năng xằng bậy, rõ ràng lão thầy bói này chỉ toàn nói lời bịa đặt!
- Lão ta nổi tiếng cả một vùng Sơn Tây, sao có thể nói lời bịa đặt được. Khi quân phạm thượng, chẳng lẽ lão ta không sợ chết sao?
- Ai biết được có đúng như những lời người nói hay không, hay lão ta là thuộc hạ của người, cố tình làm theo sự sắp đặt của người để mưu hại hoàng nhi của ta!
- Đủ rồi, hai nàng đừng cãi nhau nữa! – Hoàng thượng lên tiếng, rồi quay sang lão thầy bói. – Dù lời tiên đoán của ông hôm nay là đúng hay sai, đều có ảnh hưởng rất lớn đến hoàng tộc họ Lê, tốt nhất ông nên rời khỏi cung ngay bây giờ. – Rồi ngài ra lệnh. – Quân đâu, ban cho lão một ít ngân lượng rồi đưa ra ngoài cung.

Hoàng thượng bực dọc bỏ dở buổi thưởng trà, quay trở về phòng. Không khí căng thẳng và nặng nề bao trùm cả chánh điện. Dương phi nhận thức được Thần phi bắt đầu tuyên chiến với mình, và nếu như không chủ động đề phòng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ thân bại danh liệt. Nàng bước nhanh ra phía cửa, chỉ quay đầu lại nhìn Thần phi cười khinh miệt.

13. Chương 13: Thích Khách

Gió thu se lạnh, vương vấn mùi hương của loài hoa cúc. Vài hạt nước đọng, rơi xuống, vỡ tung tóe. Trời buồn man mác, khúc tiêu sâu như tiếng nhạc vắng vắng đó đây, rồi cũng ta biến vào cõi hư vô.

- Nương nương, nô tì cảm thấy kế hoạch vừa rồi của nương nương dường như không khả dụng lắm. Dương phi vẫn chưa gặp bất cứ chuyện gì! - Cung tì của Thần phi bước chậm chậm theo nàng, rụt rè nói.
- Ta đã biết trước sự việc đã diễn biến thế rồi, mục đích của ta lần đó không phải là diệt cỏ tận gốc.
- Vậy ý của nương nương là...
- Hoàng thượng không phải một hôn quân ngu muội, do đó sẽ không thể nào tin lời một thầy bói mà làm hại hoàng nhi của mình, nhưng chắc chắn lòng tin của ngài đối với mẹ con Dương phi đã có phần suy giảm. Đây sẽ là đòn bẩy để ta thực hiện tiếp những kế hoạch tiếp theo.

Ả cung tì gật gù:

- Nương nương quả là cao kiến!
- Nhưng người cũng phải biết để mắt tới Ngọc Dao một chút, ả không dễ đối phó như Dương phi đâu. Chỉ sợ đến khi Dương phi gặp biến cố, ả ra tay trợ giúp thì mọi chuyện sẽ vô cùng phiền phức.
- Nô tì hiểu.
- Được rồi, người vào trong pha một ít trà đi! - Thần phi hươ tay ra hiệu. Ả cung tì cúi đầu rồi lặng lẽ lui vào, bước đi chậm rãi giữa buổi chiều thu yên ả.

*****

Buổi sáng sớm, Dương phi và Bùi quý nhân thu xếp lên Dục Khánh tự cúng bái, dẫn theo một đoàn tùy tùng và cung tì hơn hai mươi người. Con đường dẫn đến Dục Khánh tự với những khóm trúc xanh rờn, căng tràn sức sống, như muốn vượt lên vươn tới tận trời xanh. Danh hoa đua thắm rực rỡ chen chúc vào nhau. Những đoàn người xếp thành hai hàng, hộ tống kiệu của Dương phi và Bùi quý nhân đi đến chùa, mang theo những loại hoa quả và trầm hương thượng hạng. Lần này họ lên chùa để cầu cho quốc thái dân an, cho hoàng tộc họ Lê mãi mãi cường thịnh. Dọc đoạn đường, Dương phi lắng tai nghe những cơn gió dịu nhẹ thổi qua tai, nhìn ngắm khung cảnh đẹp như bức tranh thủy mặc. Bất chợt có tiếng la thất thanh từ một tên lính hộ vệ vang lên:

- Có thích khách!

Bỗng từ tứ phái của khu rừng trúc, những tên hắc y nhân bịt kín mặt từ đầu xông tới, trên tay lăm lăm lưỡi kiếm sáng lóa. Chúng đồng loạt đạp đất, sử dụng khinh công bay vượt qua những nhánh trúc, lưỡi kiếm lướt gió nghe vun vút. Bọn chúng chạy sát đến gần hai chiếc kiệu. Tổng quản hộ vệ hô to:

- Hộ giá!

Tức thì hai bên xông vào giao chiến, tiếng lưỡi kiếm chạm vào nhau làm người ta sờn cả gia óc. Khói bụi bay mịt mù, những thân trúc nghiêng ngả đổ sập xuống. Vài người lính hộ vệ bị thương, nhưng vẫn gắng sức đứng lên chiến đấu. Dương phi, Bùi quý nhân và những người cung tì sợ đến tái cả mặt. Một tên hắc y nhân thoát được vòng vây, bay đến múa vài đường kiếm trên không rồi vận kinh phá tan hai chiếc kiệu. Những người cung tì bỏ chạy tán loạn tìm đường sống. Dương phi và Bùi quý nhân cũng vùng dậy chạy thúc mạng, những tà áo dài lê thê dưới đất bây giờ lại trở thành vật cản trở cho hai người. Nhưng điều kì lạ là tên đó chẳng hề chú ý gì tới Dương phi mà chỉ chăm chú đuổi theo Bùi quý nhân. Lưỡi kiếm càng lúc càng đến gần, Bùi quý nhân chạy trong hơi thở hỗn hển. Bất chợt nàng vấp ngã, và khóc trong hoảng loạn khi lưỡi kiếm dần giáng xuống. Nhưng ngay khi đó thì một thanh đao khắc hình bạch hổ hất phăng lưỡi kiếm sang một bên. Tên hắc y nhân hốt hoảng quay đầu sang nhìn, tức thì một chưởng cực mạnh làm hắn ngã văng vào khóm trúc trước mặt, thổ huyết ứ cả áo. Trước mặt Bùi quý nhân bây giờ là một người thân thể cường tráng, tà áo đã bạc màu vì sương gió, đôi mắt thâm đẫm sự từng trải, ánh nhìn hướng vào vô định. Người ấy các đao lên vai, quay lưng chạy đến tiếp ứng cho các lính hộ vệ. Chỉ vài đường đao thần tốc, bọn hắc y nhân bị đánh ngã gục cả. Bọn chúng biết đã gặp địch thủ nên hợp sức cùng nhau xông tới. Nhưng người đó chẳng hề có chút nao núng, y vận khí từ đan điền thông qua tay truyền vào thân đao, rồi chém toạc không khí. Luồng khí nhanh chóng hội tụ lại thành hình một con mãnh hổ lao vào bọn thích khách. Bọn chúng bị hất tung lên cao rồi rơi xuống đất bất tỉnh. Vị tổng quản hộ vệ thấy thế chạy đến rồi rít:

- Đa tạ tráng sĩ lúc này đã ra tay tương cứu, chẳng hay tráng sĩ có thể theo ta về cung để triều đình ghi nhận công lao?

- Ta không cần, chẳng qua ta thấy chuyện chưởng mắt nên mới lao vào ứng cứu thôi! - Giọng nói lạnh lùng vang lên, người đó toan bỏ đi thì Dương phi lên tiếng:

- Thiên Ân ca, đã lâu lắm rồi chúng ta mới gặp lại, huynh không định nán lại chút thời gian sao?

Câu nói của Dương phi dường như có một thứ ma lực nào mãnh liệt lắm, nó làm người tráng sĩ kia có đôi chút ngập ngừng. Y quay lưng lại, nở một nụ cười miễn cưỡng có pha lẫn xót xa, nuối tiếc:

- Đúng là... lâu rồi không gặp! Nhưng xin nương nương thứ tội, hạ nhân... không quen đi lại trong cung cấm.

- Có công thì phải được thưởng. Bổng cung đã lên tiếng thì huynh phải nghe theo, rõ chứ?

- Hạ nhân... đã rõ, cứ theo ý của nương nương.

Dương phi gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi quay sang viên tổng quản hộ vệ:

- Lần này số lính hộ vệ bị thương cũng không ít, chuyển đi chữa xem như hoãn lại vậy, truyền lệnh hồi cung.

Tiếng bước chân của đoàn người chuyển dần về hướng hoàng cung. Chàng tráng sĩ tên Thiên Ân, trên tay cầm thanh đao, đôi mắt vẫn len lén nhìn về Dương phi. Mùa thu lạnh lẽo, gieo vào lòng cố nhân chút niềm sầu muộn. Hồi ức chợt nín kéo quay về, một mối tình nên thơ như dòng nước trôi xuôi, tan vỡ như là mây khói.

*****

- Cái gì? Khanh nói sao? Thích khách? - Hoàng thượng hốt hoảng khi nghe viên tổng quản trình báo sự việc.

- Dạ đúng thế, thưa hoàng thượng.

- Thế có ai bị thương tổn gì không?

- Dạ hai nương nương phụng thể đều an toàn, riêng số lính hộ vệ bị thương khoảng mười người, trong đó có sáu người bị thương nặng nhưng đều bình an cả. Cũng may lần này nhờ một vị tráng sĩ đứng ra tiếp ứng

nên cục diện mới khả quan hơn.

- Trẫm sẽ ban thưởng cho hần sau, vậy có bắt được những tên thích khách không?

- Dạ tất cả bọn chúng hiện đã bị giam ở đại lao để chờ ý chỉ của hoàng thượng.

- Trẫm sẽ đích thân xuống điều tra bọn chúng xem sao. Nói ời hoàng thượng khoác long bào lên người, nhanh chóng đi đến đại lao cùng với những nô tài cận thân.

Những tên thích khách ngồi trong ngục, co rúm lại, sợ sệt trông thật thảm hại. Phòng ngục tối om, chỉ leo lét vài ánh đuốc nhỏ. Hoàng thượng bước đến, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Rốt cục thì các ngươi thừa lệnh của ai mà lại dám làm chuyện tày trời này?

Bọn thích khách vẫn không đáp, hoàng thượng tức giận:

- Các ngươi đúng là gan to bằng trời, trẫm hỏi lại, ai sai các ngươi làm việc này?

Có tiếng nói lí nhí phát ra, giọng sợ sệt:

- Là... là... là Dương phi...!

- Người nói cái gì trẫm nghe không rõ?

- Là Dương phi... đã sai... bọn tiểu nhân làm, mục đích là để giết chết Bùi quý nhân trên đường đi đến Dục Khánh tự.

Hoàng thượng bàng hoàng, cố nhắm mắt trấn tĩnh mình lại:

- Nếu người dám nói năng xằng bậy, trẫm sẽ cho người... chết không toàn thây!

- Tiểu nhân... không dám gian dối nửa lời.

Hoàng thượng chép miệng, lẳng lặng bước ra khỏi cửa ngục, trên gương mặt nhuốm niềm sầu não. Tên thái giám đứng bên cạnh kính cẩn:

- Sự việc vẫn chưa điều tra rõ, hoàng thượng đừng nên quá phiền não.

- Người đi truyền ý chỉ của trẫm, bảo tất cả phi tần trong cung ngày mai sau buổi thượng triều tập trung đến chánh điện.

*****

Sáng sớm, cả bốn phi tần cùng những người có chức trách trong hậu cung đều tề tựu đông đủ tại chánh điện. Một trong những tên thích khách cũng bị áp giải đến trước bệ rồng. Hoàng thượng ngồi trên long ngai, giọng nói đầy mệnh lệnh:

- Chuyện Dương phi và Bùi quý nhân bị hành thích ngoài cung, có lẽ mọi người cũng đã biết. Tuy nhiên trẫm xét thấy, bọn thích khách làm việc này không phải do tự phát, àm là có kẻ đứng đằng sau sai khiến. Vì vậy hôm nay trẫm muốn làm sáng tỏ mọi chuyện! - Rồi ngài hướng mắt vào tên thích khách. - Nói! Ai sai các ngươi làm chuyện này.

Tên thích khách còn đang ngập ngừng thì Thần phi giục:

- Nếu muốn hoàng thượng xử nhẹ tội thì người phải khai báo cho thành thật kẻ đứng sau những chuyện này, nếu người cứ ấp úng mãi thì bản thân người cũng không xong đâu!

- Chuyện này theo muội thấy đâu có liên quan gì tới tể, sao tể gấp gáp vậy? - Ngọc Dao khích tướng.

- Cùng là tể muội trong hậu cung, tể chỉ muốn mọi chuyện rõ ràng. Nhưng tể thấy cũng lạ, một Ngọc Dao thường ngày trẫm tính ít nói, sao hôm nay lại có hứng thú đấu khẩu với người khác vậy?

- Chính bản thân tể có vấn đề nên mới cảm thấy vậy ấy chứ!

Rồi câu trả lời của tên thích khách cắt ngang cuộc tranh cãi;

- Dạ... tâu hoàng thượng... thật ra người đứng sau tất cả mọi chuyện... chính là... Dương phi nương nương.

Dương phi mở tròn mắt đầy kinh hãi, nhìn hoàng thượng thanh minh:

- Hoàng thượng! Xin người đừng tin lời hắn. Thần thiếp dù thế nào cũng không làm chuyện tán tận lương tâm vậy! - Rồi quay sang tên thích khách. - Bồn cung với người có thù oán gì mà người phải đặt điều vu khống bồn cung?

Thần phi bước đến che miệng cười:

- Vu khống hay là thật đây? Trong chuyện này có quá nhiều uẩn khúc. Tại sao tên thích khách đó chỉ biết đuổi theo Bùi quý nhân mà không chú ý gì đến tì?

- Làm sao mà ta biết được, lẽ Bùi quý nhân đang giữ thứ gì hắn cần sao? Chẳng lẽ chỉ dựa vào lời của một tên thích khách mà kết tội ta?

- Nhưng trên đời sao lại có chuyện trùng hợp và may mắn đến vậy, tì không cảm thấy lạ sao?

Ngọc Dao cũng lên tiếng:

- Muội thấy chẳng có gì là lạ. Hắn ta có thể nói Dương phi là kẻ chủ mưu thì vẫn có thể nói là muội, là Bùi quý nhân... - Nàng nhìn Thần phi, ánh mắt quyết đoán. - Hay thậm chí là tì!

- Các nàng đừng đôi co nữa! - Hoàng thượng cắt ngang, rồi nhìn sang tên thích khách. - Nếu người nói là Dương phi làm, vậy nguyên nhân là gì?

- Dạ Dương phi nói... nếu để Bùi quý nhân tồn tại sẽ gây ảnh hưởng đến địa vị của mình nên phải diệt trừ hậu họa.

Bùi quý nhân lúc này mới thất thần:

- Tỉ tỉ, sao tỉ...?

- Muội đừng nghe lời hắn nói, rõ ràng toàn lời bịa đặt.

Ngọc Dao cũng tiếp lời:

- Hoàng thượng, trăm nghe không bằng mắt thấy, huống hồ cũng có khi có kẻ dựng nên màn kịch này để mưu hại Dương phi, đến khi nào có bằng chứng xác thực, thần thiếp nghĩ đến lúc đó hoàng thượng mới nên hành xử.

Hoàng thượng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Thôi được, tạm thời đưa hắn về đại lao chờ lệnh, các nàng có thể lui.

Mọi người lần lượt rời khỏi chánh điện. Thần phi nhìn vào gương mặt của Ngọc Dao mà tức không chịu được. Á cung tì đứng cạnh tỏ vẻ:

- Nương nương, xem ra... Ngô Tiệp dư đã bắt đầu rồi!

- Nếu như lần này không có tên tráng sĩ gì đó, nếu như Bùi quý nhân thật sự bị giết, thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

- Vậy có mấy tên thích khách, chúng ta xử trí thế nào, lẽ bọn chúng buộc miệng nói ra chúng ta đứng sau mọi chuyện thì sao?

Ánh mắt Thần phi trở nên sắc sảo:

- Cho dù chuyện lần này thành công hay thất bại, đến khi hoàn tất, lập tức... tiễn bọn chúng đi châu diêm vương.

14. Chương 14: Cổ Nhân

- Nương nương! Nương nương ơi! Có chuyện lớn rồi! - Á cung tì của Thần phi hít hắt chạy vào phòng, suýt chút vấp ngã ở bậc cửa.

- Có chuyện gì àm người hấp tấp dữ vậy?

Ả cung tì định thần lại một lúc rồi nói:

- Hoàng thượng... vừa bảo đã tìm ra kẻ đứng sau mọi chuyện, hoàng thượng cho gọi nương nương đến chánh điện.

- Cái gì? Sao... sao hoàng thượng biết?

- Nô tì cũng không rõ, nô tì thấy vẻ mặt hoàng thượng nghiêm trọng lắm, nô tì sợ hoàng thượng đã...

Thần phi thất thần, nhưng nàng hiểu rõ bây giờ chỉ có thể bình tĩnh mới có thể giải quyết được mọi chuyện.

- Không cần phải sợ. Trời chưa ập xuống, mọi chuyện vẫn còn có cách giải quyết.

- Nô tì... nô tì thật sự không ngờ hoàng thượng lại làm sáng tỏ mọi chuyện nhanh đến vậy!

Thần phi liếc mắt nhìn ngang, vẻ hiềm độc:

- Tốt nhất là người bớt nói lại một chút, ta còn tìm đường để hai chúng ta thoát tội. Nếu người không ngoan ngoãn nghe theo lời ta thì kết cục của người cũng sẽ giống như cung tì Tiểu Hoa vậy thôi! Hiểu chưa?

Ả cung tì hoảng hồn, mặt tái mét:

- Dạ... nô tì xin nghe theo lời của nương nương!

Thần phi nhanh chóng đi đến chánh điện, dáng điệu vẫn ung dung, tuy bên trong có hơi lo sợ nhưng chẳng hề dám biểu lộ ra ngoài. Đến nơi thì các cung nhân khác đều đã tề tựu đông đủ. Dương phi liếc nhìn Thần phi, cười nửa miệng. Nụ cười ấy càng khiến Thần phi cảm thấy bất an hơn, cứ như là mọi người đã biết được một chuyện gì nghiêm trọng lắm về nàng vậy.

- Thật ra chuyện lần trước Dương phi và Bùi quý nhân bị hành thích, trẫm đã tìm được câu trả lời. Để tránh nảy sinh phiền toái cũng như những hiểu lầm không đáng có giữa các phi tử trong hậu cung, trẫm sẽ làm rõ trong ngày hôm nay! - Hoàng thượng đồng dạng tuyên bố.

Có những tiếng xì xào bên dưới, những lời bàn tán e dè vào ra không ngớt. Riêng Thần phi bắt đầu cảm thấy toát mồ hôi, nàng đan chặt hai tay vào nhau, cố nén tiếng thở mạnh để không gây sự chú ý cho người khác. Đôi mắt nàng đảo quanh một lượt rồi nhắm nghiền lại chờ đợi câu nói tiếp theo của hoàng thượng.

- Có lẽ mọi người không ngờ, và bản thân trẫm cũng không ngờ tới... kẻ này lại là kẻ chủ mưu.

Thần phi càng hồi hộp hơn, sự lấm lét bất thường bắt đầu xuất hiện.

- Vậy... kẻ đó là ai thưa hoàng thượng? - Ngọc Dao cất tiếng hỏi.

- Đó là... - Hoàng thượng cười, nụ cười khiến Thần phi khiếp đảm... - Chính là tên tử tù tháng trước từng có ý đồ lấy trộm ngọc tử trong hoàng cung.

Thần phi lúc này mới có thể định thần lại, nhưng nàng cũng thật sự cảm thấy khó hiểu. Dương phi hỏi:

- Thần thiếp hơi thắc mắc, sao hoàng thượng biết là hắn làm vậy?

- Chính miệng hắn đã thừa nhận với trẫm, mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi. Hắn vì căm giận triều đình nên bí mật cho thuộc hạ trước đây của mình hành thích Dương phi và Bùi quý nhân trên đường đến Dục Khánh tự.

Bùi quý nhân gật gù:

- Hóa ra tên đó ngay từ đầu đã có dã tâm bất chính.

- Bây giờ mọi hiểu lầm, nghi kị đều đã bị xóa bỏ, các nàng không được nahwcs đến chuyện này nữa để cùng nhau xây dựng hậu cung.

Cả bốn cung phi đồng loạt cúi đầu:

- Vâng! Thưa hoàng thượng.

Chánh điện lại quay về với sự vắng vẻ, yên tĩnh thường ngày của nó. Trên đường trở về cung, trong lòng Thần phi nảy sinh bao nhiêu điều khó hiểu. Sự việc diễn ra khiến nàng không thể nào ngờ tới. Ấy cung thì cũng không cảm được thắc mắc lên tiếng hỏi:

- Nương nương, nô tì thấy hơi lạ, sao ở đâu bỗng xuất hiện một tên tử tù tự nhận là kẻ chủ mưu? Lại có quá nhiều điều khó hiểu.

Thần phi giảng giải:

- Thật ra chuyện tên tử tù lần này đều do hoàng thượng sắp đặt. Nhất định là ngài vì sợ Dương phi gặp phiền phức nên quyết định thỏa thuận với một tên tử tù, cho hắn đứng ra nhận tội để từ đó làm cái có nhanh chóng kết thúc vụ việc này.

- Quả là không đơn giản tí nào. Hóa ra hoàng thượng muốn giải vây cho Dương phi.

Trong mắt Thần phi hiện lên chút bức dọc, nàng nói:

- Không ngờ hoàng thượng đối với Dương phi vẫn rất nặng tình nặng nghĩa. Nhưng như vậy cũng tốt, ít ra chúng ta vẫn không gặp bất cứ vấn đề gì. Còn Dương phi... ta nhất quyết không để ảnh hưởng bất cứ hạnh phúc nào. Giữa ta và ả... bắt buộc... có một người phải chết!

*****

Buổi chiều tà, rặng núi xa xa dường như được nhuộm lên một màu đỏ rực lửa, quả cầu khổng lồ lặng lẽ chìm xuống. Dương phi dạo bước trong vườn thượng uyển, bước chân vô tình đạp lên chiếc lá vàng rơi rụng. Thiên Ân trắng sứ đang đứng từ xa, cạnh hồ sen, đôi mắt mông lung nhìn về cuối trời. Năm tháng trôi phôi phai, gió sương gieo sầu lòng người viễn xứ. Để rồi giờ đây khi gặp lại, hoa đã trao tay người, chút tình xưa nghĩa cũ còn là gì khi đối diện cố nhân. Vừa thấy bóng dáng Dương phi, Thiên Ân cúi đầu:

- Hạ nhân tham kiến nương nương!

- Huynh không cần phải đa lễ thế, ở đây chỉ có hai chúng ta, cứ xưng hô như bình thường đi!

Thiên Ân cười nhạt:

- Nương nương là bậc đài các thượng lưu, danh viên vọng tộc, hạ nhân sao dám gọi thế!

- Không được gọi là nương nương nữa, nghe không?

- Nương nương thứ tội, hạ nhân...

Dương phi cắt ngang:

- Đã bảo không được gọi là nương nương nữa!

Thiên Ân ngập ngừng một lúc lâu rồi khẽ buột miệng:

- Dương... Dương phi!

Dương phi mỉm cười rảo bước:

- Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhỉ, tính ra... cũng gần 3 năm rồi!

- 3 năm trời ly biệt... kể từ ngày đó! Muội... sống trong cung có tốt không?

Dương phi gật đầu, hai tay đan vào nhau:

- Sống như thế này... đối với muội đã là quá hài lòng rồi!

- Muội nói dối! - Thiên Ân nhìn vào đáy mắt Dương phi, lòng bỗng rộn lên một cảm xúc lạ thường. - Muội vốn không hạnh phúc, hoàng thượng cũng giống như bao nhiêu bậc quân vương khác, đều đa tình cả. Muội không nắm giữ được tình cảm cho riêng mình, mà phải san sẻ cho người khác, có phải vậy không?

Một nụ cười gượng trên môi, Dương phi nói:

- Sống trong hoàng cung là thế, muội... không muốn đổi hỏi cao xa.

- Nếu năm xưa, nghịch cảnh không xảy ra... Nếu năm xưa, huynh không vì thú vui ngao du tứ hải, phiêu bạt bốn phương, và nếu năm xưa, gia cảnh nhà muội đừng quá khó khăn, có lẽ chúng ta đã...

- Mọi chuyện bây giờ đã trở thành quá khứ, nuối tiếc làm gì chỉ thêm sầu khổ mà thôi. Muội giờ đây đã là người của hoàng thượng, lại còn hạ sinh cho ngài một hoàng nhi. Chúng ta nên quên đi dĩ vãng ngày xưa.

Thiên Ân lắc đầu, thở dài:

- Làm sao huynh có thể quên được, yêu một người là khắc cốt ghi tâm. Suốt cả cuộc đời này, có lẽ vẫn vậy.

- Có trách... cũng chỉ trách chúng ta có duyên không phận, thôi thì... đành buông xuôi theo số kiếp!

Thiên Ân lấy trong tay áo ra một ống sáo nhỏ, dù đã cũ theo thời gian nhưng vẫn được giữ kĩ càng, cẩn thận.

- Muội... còn nhớ ống sáo này chứ? Trước đây, ngày muội sắp nhập cung, muội từng tặng cho huynh. Bao nhiêu năm nay, huynh vẫn luôn gìn giữ.

Dương phi đưa tay đón lấy ống sáo, lòng thoáng chút luyến lưu. Bụi thời gian có thể phủ mờ mọi thứ, nhưng tình cảm của người giữ nó thì vẫn vẹn nguyên. Khỏe mắt nàng bỗng cây, lòng bồi hồi nhớ lại khoảng thời gian ba năm về trước. Khi ấy, hai người là thanh mai trúc mã của nhau, cùng nhau lớn lên, ước hẹn chuyện tương lai. Nhưng rồi khi tình yêu đang độ nồng thắm thì gia đình nàng gặp cảnh nguy biến. Em trai nàng vì lỡ tay đánh chết con quan phải chịu án trăm tử. Giữa lúc đó, hoàng thượng gặp được nàng trong chuyến vi hành của mình và có ý muốn lập nàng làm phi. Vì cứu em, nàng buộc phải gác qua một bên tình cảm cá nhân để vào cung cùng hoàng thượng. Đó là một ngày đầy nước mắt, vì không đủ tiền để đưa em trai thoát khỏi tai vạ, nàng phải đánh đổi bằng chính hạnh phúc của đời người con gái. Chàng rời bỏ chốn quê xưa, trở thành một khách lãng du, phiêu bạt khắp chân trời góc bể, ôm trọn mối tình đầu dù dang dở nhưng lắm mộng nhiều mơ. Nàng chôn kín cuộc đời trong chốn cấm cung. Và đã ba năm rồi... nàng còn nhớ hay đã quên...?

- Chúng ta sẽ cùng thoát khỏi chốn hoàng cung này, chúng ta sẽ làm lại từ đầu, sẽ tìm đến một nơi yên bình, tránh khỏi sóng gió thị phi... Chúng ta... - Thiên Ân chưa nói hết câu thì Dương phi đã đưa tay lên miệng chàng chặn lại lời nói:

- Ván đã đóng thuyền, đó là sự thật không thể nào chối bỏ. Chúng ta nên biết rõ khoảng cách giữa cả hai lúc bấy giờ, đừng làm trái đi luân thường đạo lý để hậu thế ngàn sau mãi mãi chê cười.

Nói rồi Dương phi mỉm cười quay bước về cung. Thiên Ân chợt cảm thấy trái tim mình se thắt lại. Dương phi không phải người tuyệt tình, cũng chẳng phải vô tình. Nhưng đã bao nhiêu năm trời xa cách, trong nàng, tình cảm đã trở thành một thứ gì đó quá xa xỉ. Hơn nữa, nàng biết làm chủ chính bản thân mình, để cho lí trí chiến thắng tình cảm. Nàng giờ là một thê tử, một người mẹ, một phi tử của vua. Giữa hai người vốn không hề có cơ hội

15. Chương 15: Âm Mưu

Bàn tay Thần phi nắn nót vẽ một bức họa, điểm xuyên vài đóa hoa mai và chim khổng tước sắc màu sặc sỡ. Hơi gió len lỏi thấm đượm hương vị cung đình. Nét vẽ cuối cùng cũng hoàn tất, bàn tay Thần phi ngừng lại, đôi chân mày ánh nguyệt khẽ nhướng lên, nụ cười lộ rõ vẻ kiêu hãnh của một quý phi. Tiếng bước chân của người cung tì thân cận chạy đến, ghé vào tai nàng nói nhỏ điều gì, rồi đôi mắt dè chừng nhìn ngấm xung quanh. Thần phi sầm soi lại bức tranh, tay thon thả đặt bút xuống, bước đến ngắm nhìn khung cảnh buổi sáng sớm.

- Những gì ngươi nói... là thật cả chứ?

- Chính mắt nô tì đã nhìn thấy, chỉ có điều là sự tình bên trong như thế nào thì không rõ, chẳng biết có phải...

Nở nụ cười nửa miệng, Thần phi nói:

- Cho dù không phải, ta cũng sẽ biến nó thành phải!

- Nhưng chuyện này ảnh hưởng đến danh tiết của nữ nhi, hơn nữa... còn gây tiếng xấu cho hoàng tộc. Nếu thành công thì thôi, nhưng lỡ thất bại thì chúng ta sẽ...

- Đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu để lỡ mất nó, chúng ta sẽ hối hận vô cùng. - Rồi nàng lảng sang chuyện khác.

- Người mang bức họa vào trong đi, ta cần yên tĩnh để suy nghĩ một chút.

Ả cung tì vâng lệnh lui ra. Đôi mắt Thần phi nhìn vào rặng núi xa xa, những ngón tay ngáp ngừng lướt nhẹ trên thanh gươm. Những cánh hoa cúc rơi nhẹ trong màn sương lạnh sớm mùa thu.

*****

Khu rừng trúc sau hoàng cung với những thân trúc vươn dài chọc thẳng lên cao. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua kẽ lá, hội tụ thành nhiều đốm sáng nhỏ nhói rải xuống mặt đất. Tiếng gió lướt nhẹ trên mặt lá nghe vi vu, khu rừng trúc như một bức tranh tứ bình được bao phủ bởi nền trời và những khóm trúc. Dù không diễm lệ như vườn thượng uyển nhưng chính vẻ thoáng đãng của nó, khu rừng trúc là nơi thích hợp để hoàng thượng và những người trong triều đình luyện võ, cưỡi ngựa, tập bắn cung. Một vài âm thanh lướt gió vun vút, thanh đao sáng lóa xé không khí vờn lượn trong không trung. Thiên Ân đang luyện võ, thế công, thủ đều thần tốc, có lẽ trên thiên hạ cũng thộc vào hàng cao thủ. Chàng múa đao ra trước, rồi lại múa đao ra sau lưng, chân đá lên cao rồi vận khí đẩy người về trước. Thanh đao xoáy như vòi rồng, bay lên theo hướng thẳng đứng rồi phát ra một luồng khí màu vàng, kinh lực chẳng phải tầm thường. Thiên Ân nhanh chóng bay lên đón lấy thanh đao, tức thì chàng cảm thấy có một âm thanh kì lạ phát ra. Tiếp theo đó là một vật thể nhọn hoắt bằng kim loại bay đến. Chàng lộn người trên không né tránh, thanh đao ghim vào thân cây trúc, chân đứng trên cành cây.

- Kẻ nào dùng phi tiêu phục kích ta, lập tức bước ra đây!

Thiên Ân vừa nói dứt câu thì bốn tên mặc áo đen từ đâu cầm kiếm xông đến. Nhanh như cắt, Thiên Ân bay lùi về phía sau nhẹ nhàng tiếp đất, ánh mắt ngạc nhiên pha chút kiêu ngạo. Một tên áo đen nói:

- Không ngờ tu vi của các hạ quả thật cao cường, không hổ danh là Ứng Kiếm Quỷ Khốc vang danh tứ hải.

- Liên quan gì tới các người, nhưng hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, các người là ai mà lại vào đây được?

- Chuyện đó người không cần biết, tốt nhất người nên để ý tới cái mạng của mình đi!

- Khốn kiếp! - Thiên Ân vừa nói vừa vung đao ra trước, xông thẳng vào bọn áo đen. Bọn chúng hợp sức từ tứ phía bao vây lấy chàng. Lưỡi đao vút lên cao, chàng xoay người gạt ra xa những thanh kiếm, nghiêng người trên mặt đất đỡ đòn tấn công từ phía sau, rồi dụng cước lộn vòng đá liên tiếp vào hai tên phía trước. Tên còn lại lợi dụng tình thế, xông tới định đâm vào lưng Thiên Ân. Ngay lập tức, lưỡi đao như một con mãng xà cuốn chặt lấy thanh kiếm. Tên đó đau quá buộc phải buông kiếm ra, ngã quỵ xuống. Thiên Ân vận chưởng đẩy mạnh xuống đất, một luồng khí đánh bật ba tên còn lại, chúng ngã sõng soài, phun máu ướm cả áo.

- Những tên vô dụng, không biết tự lượng sức mình lại còn bày trò. Rốt cục ai phải các người đền?

- Đừng mơ bọn ta sẽ nói cho người biết!

- Thanh đao của ta có thể kết liễu các người trong tức khắc, nếu còn ngoan cố thì đừng có trách.

Một tên áo đen bạo gan ôm vết thương dung khinh công xông tới. Ánh mắt Thiên Ân sắc lạnh, chàng định vung đao lên giết chết tên kia thì một luồng khói trắng bay đến trước mặt, che khuất cả tầm nhìn. Khóe mắt chàng bỗng thấy cay cay, thoang thoảng trong không khí một mùi hương kì lạ. Thiên Ân bất giác giật mình, giọng lắp bắp:

- Nhuyễn... Nhuyễn Cấn Tán... Các người...! - Thiên Ân bất chợt thấy tê buốt mười đầu ngón tay, cảm giác ấy như lửa đốt lan tỏa khắp người. Gân cốt chàng như mềm nhũn không cử động nổi

- Đừng là khôn ba năm đại một giờ. Người tưởng người tài giỏi lắm sao? Rốt cục vẫn phải chịu làm kẻ bại trận! - Giọng nói của một tên áo đen vang lên kèm theo tiếng cười nanh ác. Thiên Ân tức như sôi máu,

nhưng giờ thì cả những cử động bình thường chàng còn không làm nổi.

- Lũ bỉ ổi, các người muốn giết thì giết, đừng nhiều lời!

- Thứ bọn ta muốn không đơn thuần là cái mạng của người. Nhuyễn Cán Tán làm cho gân cốt người tê liệt, nhưng cũng sắp sửa hết công hiệu rồi, bọn ta cũng không muốn chân chừ nữa.

- Các người muốn gì ở ta?

- Nhiều lời quá! Đợi người tỉnh dậy thì sẽ biết ngay thôi!

Một tên áo đen vận kinh lực đập thẳng vào cổ Thiên Ân khiến chàng xây xẩm. Đầu đau điên và dường như không còn ý thức được điều gì nữa, chàng ngã vật sang một bên, ngất đi giữa khu rừng trúc.

*****

Đêm xuống, màn đêm ẩn trong đôi mắt của người phụ nữ ấy, gieo rắc vào lòng nàng một nỗi buồn vô tận. Dương phi nhìn ánh trăng lơ lửng trên cao, lơ mờ trên đó những hình thù quái dị mà lúc còn nhỏ nàng vẫn thường hay nghe mẹ và bà kể là cây đa chú Cuội. Kí ức tuổi thơ chợt quay trở về, hình ảnh hai đứa bé vui đùa trên đồng, cùng bắt đom đóm trong đêm như chập chờn hiện ra. Đứa bé gái vấp ngã, và đứa con trai chạy đến đỡ dậy, vỗ về an ủi, lau nước mắt. Dương phi khẽ cười, một mối tình ôm ấp thuở ấu thơ, mãi khiến nàng ghi lòng tạc dạ. Nhưng rồi nàng gạt đi, nhận thức được mình đang là gì ở trong hoàng cung. Ánh trăng chiếu trên bờ vai nàng, hắt hiu, mỏng manh. Một tiếng nói kèm theo bước chân chạy đến:

- Nương nương... nương nương... nô tì vừa nhìn thấy Thiên Ân tráng sĩ nằm bất tỉnh ngoài bìa rừng!

- Cái gì? Sao lại có chuyện như vậy?

Ả cung tì lắc đầu, ánh mắt khẩn khoản:

- Nô tì không biết tại sao nữa. Lúc này viên tổng quản bảo nô tì đi gọi Thiên Ân tráng sĩ đến để hai người bàn luận võ học. Nô tì tìm mãi không thấy, nghĩ chắc tráng sĩ đang luyện võ ngoài khu rừng trúc nên chạy ra xem, kết quả là...

Dương phi ngẫm nghĩ hồi lâu. Theo lẽ, nàng không muốn can thiệp vào để tránh xảy ra nhiều chuyện rắc rối, rồi người cung tì kia sẽ đi thông báo với những người có chức trách. Nhưng một chút tình xưa nghĩa cũ như nín kéo lấy nàng, khiến nàng trong dạ rối bời. Nàng thừa biết trong cung lắm những thị phi, miệng đời khó tránh, nhưng nàng vẫn không thể làm theo lý trí mách bảo.

- Để ta ra đó xem thế nào rồi người đi gọi người đến đưa tráng sĩ về cung.

- Dạ vâng, thưa nương nương!

Khu rừng trúc tràn ngập bóng tối, chỉ có những ánh sáng leo lét do trăng chiếu qua kẽ lá. Và những bước chân nặng nề như dò tìm vang lên trong không trung. Thiên Ân nằm đó, vẫn mê man, gương mặt húng lấy những ánh sáng chập chờn trong đêm tối. Dương phi liếc nhìn quanh, xoay người qua lại mong nhìn thấy vị tráng sĩ kia. Bất ngờ nàng vấp phải một thanh đao có khắc hình bạch hổ là vật bất ly thân của Thiên Ân. Chàng nằm bên cạnh, hơi thở vẫn đều đều như người ngủ say.

- Thiên Ân, huynh tỉnh lại đi, Thiên Ân! - Dương phi vừa nói vừa nâng đầu Thiên Ân trên tay mình. Nàng muốn chàng tỉnh dậy ngay lúc này để tự động về cung. Dù sao trong mắt hoàng thượng và mọi người, Thiên Ân chỉ là một kẻ sĩ lãng du không đáng trân trọng. Nếu chuyện chàng bị đánh bất tỉnh làm kinh động đến hoàng thượng, e rằng bản thân chàng sẽ gặp nhiều rắc rối.

- Huynh nghe muội nói gì không, tỉnh lại đi! - Dương phi lay mạnh đầu của Thiên Ân, nhưng hình như mọi thứ chẳng hề có tác dụng. Nàng cảm thấy bất lực, cơn gió lùa qua... một cơn gió lạnh lẽo.

Bất chợt có một cú đánh trời giáng từ đâu đập vào cổ nàng. Nàng chỉ kịp hoảng hốt nhận ra thì ngã quỵ xuống ngất lịm. Khu rừng trúc trở nên im lìm, chỉ còn bóng trăng soi tỏa trên mặt đất.

*****

- Hoàng thượng, lúc này thần thiếp nghe thấy tiếng động lạ ở phòng của Thiên Ân tráng sĩ, không biết... - Thần phi mở cửa bước vào thư phòng hoàng thượng, cung kính nói.

- Mặc kệ hắn đi, có chuyện gì sao?

- Thần thiếp thấy dạo này... hắn có nhiều cử chỉ lén lút rất kì lạ. Để đề phòng, tốt nhất hoàng thượng nên đến đó xem sao.

Hoàng thượng đặt quyển văn thư xuống, đưa mắt nhìn Thần phi, thoáng chút ngẫm nghĩ. Bóng trăng ngoài kia bắt đầu mờ ảo, những ngôi sao cũng leo lét như hòn than sắp tàn. Ngài ưu tư gật đầu rồi lặng lẽ bước ra.

- Nàng nghe thấy tiếng động lạ thật sao?

- Không chỉ vậy, thần thiếp còn thấy có bóng người lẻn vào phòng hắn nữa. Hoàng thượng, dù sao Thiên Ân cũng chỉ là một tên kiếm sĩ không rõ nguồn gốc, người nên cẩn thận thì hơn.

Hoàng thượng thở dài, lặng lẽ bước. Theo sau có một vài quân ngự tiền và thái giám.

- Làm vậy có khác nào lấy oán báo ân. Dù sao hắn cũng đã cứu hai phi tử của trẫm khỏi cơn nguy biến. Bậc quân vương không thể cư xử như một kẻ tiểu nhân được.

- Thần thiếp không khẳng định là hắn làm chuyện xấu, thần thiếp chỉ muốn hoàng thượng cẩn thận.

Bước chân của đoàn người dần dần dừng lại trước cửa phòng của Thiên Ân. Tên thái giám hô to báo hiệu hoàng thượng đến nhưng không thấy Thiên Ân bước ra. Ngài cảm thấy hết sức kì quặc, dù Thiên Ân có gan to bằng trời cũng chưa chắc dám vô lễ như vậy. Đêm càng lúc càng tối dần, cửa phòng không khóa, ngài nhanh chóng đẩy mạnh bước vào. Cánh cửa vừa hé mở, tia sáng đầu tiên của ánh nến lọt vào mắt, hoàng thượng đã sững người, những tên nô tài cũng ngần ngại lui ra, họ nhìn nhau mà mặt lấm lét, họ biết có một cơn thịnh nộ lớn sắp sửa đổ xuống tại nơi này, và có khi đây là một bước chuyển biến lớn trong hoàng cung.

Trước mặt hoàng thượng, Dương phi đang nằm âu yếm trong vòng tay Thiên Ân, gương mặt chìm sâu vào giấc ngủ. Lòng tự trọng của hoàng đế bị bôi nhọ, tình cảm tổn thương, ngài đã không thể nào nhịn được nữa. Cơn tức giận đã đạt đến đỉnh điểm, bao nhiêu năm qua, ngài tin tưởng ai, ngài bảo vệ quyền lợi cho ai, để rồi bây giờ đáp trả lại ngài là sự phản bội. Trời ơi ô nhục, Dương phi đã mang cả danh dự hoàng tộc đổ xuống sông xuống biển. Không ngờ trong hoàng cung nhà Lê lại có thể xảy ra những chuyện thế này. Đau đớn, phẫn uất, cảm giác áy nắn đăng cả trái tim. Ngài nắm chặt tay, gương mặt đỏ phừng. Ngài muốn xuống lệnh giết chết đôi gian phu dâm phụ ấy ngay lúc này để hả cơn giận, nhưng ngài biết mình không thể hành xử vội vàng. Gió ngoài trời cứ lạnh lẽo đều hiu, chẳng ai biết rồi đây số phận của hai con người ấy sẽ đi về đâu...

16. Chương 16: Lôi Đình

- Đánh thức chúng dậy ngay cho trẫm! - Hoàng thượng ra lệnh ột tên thái giám, đôi mắt vẫn đỏ ngầu sự giận dữ. Tên thái giám còn đang rụt rè không biết làm sao thì ngài quát thêm một tiếng:

- Người sao thế, không nghe trẫm nói gì sao?

- Dạ hoàng thượng, nhưng mà...!

Hoàng thượng cười mai mỉa:

- Không cần phải tỏ ra tôn kính đối với hạng người như vậy. Nếu còn muốn giữ mạng thì lập tức làm ngay cho trẫm!

Tên thái giám bước từng bước run rẩy đến bên cạnh giường, nhưng chẳng cần hắn đánh thức, Dương phi đã choàng tỉnh giấc, gương mặt còn mơ màng sau giấc ngủ.

- Sao mọi người đến đây đông vậy? - Dương phi ngơ ngác hỏi. Bất gặp ánh mắt đỏ như lửa của hoàng thượng, nàng chợt giật mình khi phát hiện ra mình đang ở trong phòng của Thiên Ân. Nàng xoay đầu qua, sững sờ đến tê dại cả người khi nhìn thấy Thiên Ân đang nằm bên cạnh, và như một cảm giác bản năng, nàng hốt hải thanh minh:

- Hoàng thượng, chuyện này... chuyện này thần thiếp hoàn toàn không biết gì cả, hoàng thượng...

- Im đi! - Hoàng thượng lớn tiếng. - Mọi thứ đã rành rành trước mắt, ngươi còn muốn chối cãi nữa sao?

Dương phi nhanh bước xuống giường, quỳ phụng không dám nhìn thẳng hoàng thượng:

- Thần thiếp đáng chết, nhưng xin hoàng thượng suy xét, thần thiếp bị hãm hại!

Thần phi góp lời:

- Tỉ nói vậy thì vô lý quá, nếu thật sự hai người không có gì mờ ám với nhau, thế thì tại sao trong phòng tỉ lại có ống sáo của Thiên Ân tráng sĩ? Muội vốn biết chuyện này từ lâu rồi, nhưng vì thanh danh của tỉ, phẩm giá của hoàng tộc, muội không muốn nói ra, chỉ chờ tỉ hồi tâm chuyển ý một lòng một dạ với hoàng thượng. Nhưng thật không ngờ tỉ vẫn không thể vứt bỏ tình xưa!

Dương phi hoảng hốt trước lời vu khống, nàng phẫn nộ:

- Ngươi đừng ở đây nói năng xằng bậy, ta không hề giữ bất kì ống sáo nào của Thiên Ân tráng sĩ cả!

Những tiếng đôi co làm cho Thiên Ân choàng tỉnh dậy. Thấy Dương phi quỳ trước mặt mọi người trong phòng mình, chàng đâm ra khó hiểu. Một tên lính ngự tiền xông đến, đẩy chàng ngã xuống, chưa hết nổi bàng hoàng thì hoàng thượng trừng mắt:

- Tên không biết liêm sỉ kia, trẫm thật không ngờ ngươi lại dám làm chuyện tày trời này!

Thần phi cười mỉa, lên tiếng:

- Thông dâm với phi tử của hoàng thượng, chẳng khác nào mang tội khi quân, theo lẽ nên mang đi ngũ mã phanh thây!

- Không liên quan tới nàng, đừng có tùy tiện xen vào! - Hoàng thượng nhìn Thần phi bực dọc. Nàng lẳng lặng lùi xuống, ánh mắt vẫn không giấu được nổi hờ hững khi nhìn bộ dạng của Dương phi.

- Hoàng thượng, quả thật hạ nhân và Dương phi là hoàn toàn trong sạch, không như những gì người nghĩ đâu, mong hoàng thượng điều tra cho rõ! - Thiên Ân cúi đầu khấn khoản.

Hoàng thượng lắc đầu cay đắng, nhưng vẫn miễn cưỡng nói:

- Nếu các người bảo mình trong sạch, vậy để trẫm tự làm rõ chuyện này! - Rồi ngài quay sang mấy tên hầu cận. - Các người vào phòng của Dương phi lục soát, xem thử có phát hiện ra ống sáo nào của tên gian phu này không.

Những tên hầu cận cúi đầu lĩnh chỉ. Thiên Ân khẩn thiết van nài hoàng thượng:

- Hoàng thượng, bấy lâu nay Dương phi sống trong cung, người cũng hiểu rõ tính cách nường nường thế nào, không phải hạng lẳng lơan trác nết. Mong người suy nghĩ cẩn trọng, đừng để người hiền phải gặp hãm oan.

- Ngươi hiểu rõ Dương phi quá nhỉ, chỉ cầu xin cho ả mà không thiết gì đến sinh mạng của mình, bảo các người trong sạch, ta cũng khó lòng tin nổi.

Dương phi nhìn hoàng thượng đầy phẫn uất, những giọt nước mắt khế rơi dài trên nước má:

- Thần thiếp từ trước đến nay làm chuyện gì cũng không thẹn với lòng, ai muốn nghĩ sao thì nghĩ, chỉ cần mình không làm là được.

*****

Không khí căng thẳng bao trùm toàn bộ căn phòng, giây phút nặng nề cứ chậm chạp trôi qua. Những tên hầu cận đẩy nhẹ cửa bước vào, kính cẩn dâng lên cho hoàng thượng một ống sáo nhỏ trước đôi mắt ngỡ ngàng của Dương phi. Không cần phải nói, hoàng thượng đã nhận ra được đó là vật mà Thiên Ân luôn mang theo bên mình. Ngài đã hoàn toàn mất đi lòng tin, một nụ cười khổ, ngài đưa ống sáo ra trước mặt Dương phi, cố gắng thốt lên thành tiếng:

- Nàng còn gì để giải thích nữa không? Nàng bảo nàng trong sạch, vậy nàng cho trẫm biết đi, tại sao ống sáo này lại xuất hiện trong phòng nàng?

Những giọt nước mắt rỉ vào kẽ miệng, Dương phi đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng không còn đủ sức để mà khóc nữa.

- Thần thiếp không hề giữ ống sao đó, cả chuyện tại sao nó xuất hiện trong phòng thần thiếp cũng không biết. Đây là một cái bẫy, hoàng thượng vẫn chưa nhận ra nó sao/

Thần phi mỉm cười đắc ý:

- Tang chứng vật chứng đều đã có đầy đủ, tể có nói gì cũng vô ích. Tể bảo có người giăng bẫy tể, mọi chuyện thật quá mơ hồ!

- Người im ngay cho ta! Chẳng lẽ ta không đủ tỉnh táo để nhận ra mọi việc đều do người sắp đặt sao? Người làm mọi cách cũng vì chức thống lĩnh hậu cung của ta, người đã muốn ta biến khỏi mắt người từ lâu rồi! - Dương phi tức giận, dường như trong nàng lúc bấy giờ không còn bất cứ nỗi sợ nào nữa.

- Tể đừng ngậm máu phun người, bản thân tể đã không đúng, lại còn bừa bãi giá họa cho người khác.

- Người có làm hay không tự bản thân người biết rõ. Trên đời này không có bất cứ thứ gì vững bền cả. Đến một ngày người cũng sẽ phải trả giá cho những gì mà người gây ra! - Rồi nàng quay sang hoàng thượng. - Cho dù những gì thần thiếp nói hoàng thượng có tin hay không, cho dù người có mang thần thiếp đi xử tử đi nữa, thần thiếp cũng phải nhắc hoàng thượng rằng: nếu người còn giữ Thân phi trong hậu cung này một ngày nào nữa, hoàng tộc họ Lê sẽ rơi vào đại họa! Năm xưa Đường Cao Tông cũng vì say mê Võ Tắc Thiên mà khiến cho cả triều đại suy tũn sụp đổ, gương xưa còn đó, chẳng lẽ người lại muốn Lê triều cũng rơi vào bi kịch tương tự?

Hoàng thượng gạt ngang, phừng phừng lửa giận:

- Trẫm không cần người dạy khôn trẫm. Người nói Thân phi là mối nguy của hoàng tộc, nhưng nàng ấy chưa bao giờ làm chuyện bại hoại gia phong, còn người lại làm ô uế cả chốn cung đình.

- Đúng đấy hoàng thượng, là Dương phi đổ oan cho thần thiếp. Thần thiếp từ trước đến nay luôn một lòng một dạ với hoàng thượng. - Thần phi khóc lóc rứt rứt nép sau hoàng thượng.

- Người đừng ở đó giả tạo nữa. Về yếu đuối đó chẳng thể nào che giấu nổi dã tâm của người! - Dương phi cười khinh bỉ.

- Im ngay! Người không có đủ tư cách để nói! - Hoàng thượng trừng mắt quát, đôi mắt lạnh lùng chẳng chút tình nghĩa. Tiếng quát như xé tan cả cõi lòng Dương phi. Lời nói của nàng lúc bấy giờ chẳng còn nghĩa lý gì đối với hoàng thượng nữa, ngài đã bị Thân phi mê hoặc, ngài bênh vực ả bất kể đúng sai. Hoàng thượng vốn không hiểu thấu những gì mà nàng đang chịu đựng. Hóa ra tình cảm của đế vương chỉ bạc bẽo đến thế mà thôi.

- Hoàng thượng, người là đấng cửu ngũ chí tôn, đáng lẽ người phải anh minh sáng suốt, cơ sao lại bị cơn giận khiến người không phân biệt rõ trắng đen? - Thiên Ân thẳng thắn đứng dậy. Một con người dường như khi đứng trước ngõ cụt thì không còn ngần ngại gì nữa, Thiên Ân đã lường trước được những gì mình phải chịu đựng khi thốt lên câu nói đó, ngay cả cái chết.

- Các người chán sống cả rồi, dám buông lời phạm thượng, để trẫm xem thử gan các người to thể nào! - Rồi hoàng thượng quay sang những tên hầu cận. - Ngay lập tức đưa Dương phi vào lãnh cung, kể từ hôm nay, Dương phi sẽ chính thức bị phế xuống làm Minh nghi, đưa tên gian phu này vào đại lao chờ ngày hành quyết!

Thần phi cười mỉa, khuất áo quay mặt ra xa. Những tên hầu cận hùng hổ xông đến dẫn Dương phi đi, đồng thời cũng trối Thiên Ân lại rồi dẫn về đại lao. Một giọt nước mắt ngậm ngùi rơi xuống, Dương phi chua chát nói:

- Thế là hết! Kết thúc trong nháy mắt. Thần thiếp mong hoàng thượng sẽ không hối hận về những gì mình đã làm.

- Hoàng thượng không có gì phải hối hận! - Thần phi nhanh nhẩu. - Tể không cần bận tâm, bởi những gì hoàng thượng làm luôn đúng.

Dương phi không muốn nói nhiều, nàng đã quá mệt mỏi rồi, nàng biết phần thắng không còn dành cho nàng nữa, hơn thua chỉ cần làm cho người khác đắc ý. Nàng lẳng lặng bước đi, đưa mắt nhìn Thiên Ân lần nữa. Chàng mỉm cười nói:

- Đến một ngày... nỗi oan này sẽ được giải đáp!

Đêm khuya vắng, căn phòng bỗng trở nên cô tịch khi mọi người đã quay bước trở về. Gió dịu hiu hắt rải rác bên ngoài. Lạnh cung đã ở trước mắt, với sự tối tăm, mù mịt, chỉ leo lét vài ánh đèn như lửa ma trời. Nơi đây đã từng chứng kiến biết bao vụ tự vẫn của các cung phi chỉ vì không chịu nổi cuộc sống ảm đạm, u tối này. Gió hú bên ngoài, tựa như những oan hồn đang lầm lũi quay bước trở về, hay đó là nỗi lòng oán hận đang tràn ngập trong lòng Dương phi. Những tên hầu cận mở cửa đẩy nàng vào, màn đêm xung quanh bao trùm dày đặc. Sự lạnh lẽo này nàng chưa từng trải qua, chưa từng biết đến. Bởi ngày xưa đã có người hứa với nàng rằng sẽ mang đến hạnh phúc cho nàng tới suốt cuộc đời, sẽ mãi mãi yêu thương nàng. Nhưng giờ thì lời hứa xưa chỉ còn là gió thoảng mây bay, chốn lạnh cung này là nơi chôn chân cuối cùng của một cung phi bị thất sủng. Giọt nước mắt khe khẽ rơi, nàng khóc cho số kiếp hồng nhan bạc phận, và tương lai phía trước của nàng giờ chỉ còn là vực sâu không lối thoát.

17. Chương 17: Sóng Gió

Chương 17: Sóng gió

Buổi sáng hôm nay mây mù che khuất đỉnh núi, ánh mặt trời dường như cũng thiếu đi sức sống. Hàng chục cung tì hầu đầu quỳ trước chánh điện, dẫn đầu là Ngọc Dao và Bùi quý nhân. Họ đã quỳ suốt gần một canh giờ, ai cũng bắt đầu mỏi mệt, song chẳng một ai đứng dậy, kể từ khi họ nghe tin Dương phi bị đẩy vào lạnh cung. Thần phi từ trong bước ra, vẻ mặt khoan thai, nàng hỏi:

- Rất tiếc thì các người muốn gì? Có biết làm vậy sẽ làm mất đi mỹ cảnh nơi chánh điện không?

Không có tiếng trả lời, nàng bực tức:

- Các người cảm hết rồi sao, nếu còn không đứng dậy, bốn cung sẽ ra lệnh bức tử tất cả!

- Tỉ không có quyền! - Ngọc Dao đứng dậy, thẳng thừng nói.

- Bây giờ bốn cung đang thay Dương phi thống lĩnh hậu cung, người không tán thành điều này sao?

- Trong mắt của tất cả phi tử và cung tì ở hậu cung chỉ chấp nhận Dương phi nắm chức thống lĩnh, còn những người khác không có đủ tư cách.

Thần phi cười mỉa, ánh mắt sắc lạnh:

- Ý người nói... bốn cung không có tư cách/

- Tỉ muốn nghĩ sao thì nghĩ. Cho dù một người có giỏi những thủ đoạn cao siêu thế nào, àm không được người khác tâm phục khẩu phục thì cũng chẳng làm được gì.

- Dương phi làm chuyện bại hoại gia phong, điều đó ai cũng biết, các người còn nể trọng một người như vậy sao?

Bùi quý nhân cũng đứng dậy nói:

- Thực hư mọi chuyện bên trong còn chưa rõ thế nào, tốt nhất đừng nên đắc ý quá sớm.

Thần phi cười khẩy quay lưng đi:

- Nếu các người cảm thấy không phục có thể trực tiếp đến gặp hoàng thượng, ai đúng ai sai, tới lúc đó mới phân định rõ ràng.

Bùi quý nhân gạt ngang:

- Bây giờ đã có người làm cho hoàng thượng mù quáng, không phân định rõ đúng sai, hoàng thượng còn phân xử chuyện này được sao?

- Vậy các người muốn gì thì mới chịu rời khỏi đây?

Ngọc Dao nghiêm mặt nói:

- Trừ khi hoàng thượng hạ lệnh đưa Dương phi rời khỏi lãnh cung!

- Chuyện đó nhất định không thể được! - Một giọng nói đầy uy quyền từ xa vang lên, với chiếc long bào và đoàn cận vệ phía sau.

- Tham kiến hoàng thượng! - Toàn thể phi tử và cung tần đồng loạt cúi đầu

- Bình thân! Rốt cục các người có còn coi chánh diện ra gì nữa không? Dám đến đây làm loạn!

Ngọc Dao thanh minh:

- Hoàng thượng, thật ra mọi người chỉ muốn tìm ra công bằng cho Dương phi!

- Sự thật đã rành rành trước mắt, không lẽ các người nghĩ hoàng thượng xử ép Dương phi? - Thần phi lên tiếng hỏi.

- Thần thiếp không dám, nhưng thần thiếp cảm thấy bên trong chuyện này còn quá nhiều uẩn khúc, kính mong hoàng thượng suy xét lại!

- Ngọc Dao, nàng vốn dĩ là phi tử mà trẫm sủng ái nhất, trẫm biết nàng rất lý trí và bản lĩnh, nhưng hôm nay, nàng làm cho trẫm quá thất vọng!

Ngọc Dao nhìn hoàng thượng đầy hụt hẫng:

- Nếu hoàng thượng đã kiên quyết như vậy, thần thiếp cũng không còn gì để nói! - Rồi nàng quay đầu lại các cung nhân đứng phía sau. - Chúng ta về thôi, có quỳ thêm một canh giờ nữa cũng không làm được gì đâu!

Bóng người dần dần thưa thớt. Ánh mặt trời xóa tan sương mù, phủ một màu nắng vàng nhạt lên các rặng trúc xa xa. Thần phi khoác lấy tay hoàng thượng, nở nụ cười và nói:

- Thần thiếp cứ ngỡ hoàng thượng sẽ nghe theo lời Ngọc Dao mà thả Dương phi, không ngờ hoàng thượng vẫn kiên định như vậy, thần thiếp rất mừng!

Hoàng thượng không đáp, lẳng lặng thả tay nàng ra rồi dời bước, gương mặt trầm ngâm, thật khó hiểu trong lòng ngài đang nghĩ cái gì, nếu là một người bình thường, ngài có thể sẵn sàng tha thứ cho Dương phi. Nhưng sĩ diện của một hoàng đế không cho phép ngài làm vậy, buộc ngài phải quên đi tình cảm cá nhân để làm gương cho thiên hạ.

*****

Nơi lãnh cung vào buổi chiều buồn ảm đạm, không bóng người qua lại, cũng không tiếng nói cười đàn hát, chỉ vắng vắng vài tiếng côn trùng kêu râm ran. Ngọc Dao cùng tì nữ đi đến trước cửa nơi giam giữ Dương phi, hai tên lính cầm đao trấn giữ ở trước, đưa tay chặn ngang:

- Mong Ngô Tiệp dư lượng thứ, nơi này ngoài hoàng thượng và Thần phi nương nường không ai có quyền vào cả!

Ngọc Dao thở dài:

- Ta chỉ muốn gặp Dương phi một lát, dù sao cũng tình tử muội bao nhiêu thời gian qua, hi vọng các người hiểu.

- Bọn nô tài cũng rất muốn để nương nường vào, nhưng lệnh vua khó cãi, chỉ sợ nếu xảy ra nhiều điều phiền hà thì...

Ngọc Dao quả quyết:

- Các người không cần phải sợ, mọi chuyện đã có ta chịu trách nhiệm. Ta chỉ muốn thăm Dương phi, ngoài ra không có ý gì khác.

Chân chừ một lúc lâu, tên lính tránh sang một bên, lên tiếng:

- Vậy nương nương có thể vào, nhưng chỉ một lát thôi!

Cánh cửa phòng mở rộng, để lộ vẻ hoang tàn bên trong. Bàn ghế đã mục nát, đầy bụi bặm. Dương phi ngồi trong một góc tối, ánh mắt như vô hồn, gương mặt cũng không còn vẻ quyền uy, sang trọng ngày nào, mà xanh xao, hốc hác. Hai quần thâm lúc nào cũng phủ đầy quanh mắt, khiến Ngọc Dao không khỏi chạnh lòng. Nàng ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy bàn tay Dương phi:

- Tỉ tử thế nào rồi? Ở đây có khổ cực quá không?

Đến lúc này Dương phi mới nhận ra sự hiện diện của Ngọc Dao trong căn phòng, nàng cố lấy lại vẻ tỉnh táo rồi nói:

- Tỉ ổn mà... muội... muội không cần phải lo!

- Tỉ đừng gạt muội, muội biết cảm giác của tỉ hiện giờ thế nào. Có phải chuyện vừa xảy ra... là do tỉ bị vu oan phải không?

Dương phi lắc đầu, cười nhạt:

- Dầu vậy thì sao, bây giờ còn thay đổi được gì nữa chứ!

- Tỉ nói uội biết rõ mọi chuyện đi, muội không chắc chắn sẽ đưa tỉ rời khỏi đây được, nhưng muội sẽ làm hết sức có thể.

Dương phi thở dài, một dòng nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Nàng đan chặt tay vào nhau, ngậm ngùi kể:

- Trước đây, tỉ và Thiên Ân tráng sĩ từng là thanh mai trúc mã, có tình cảm với nhau từ lúc còn nhỏ, nhưng rồi một vài biến cố xảy ra, tỉ trở thành phi tử của hoàng thượng, còn huynh ấy thì ngao du tứ hải. Cho đến tận bây giờ, cả hai mới gặp lại nhau, nhưng tình cảm năm xưa cũng không còn nữa. Đến buổi tối hôm đó, cung tì của tỉ đến báo là nhìn thấy Thiên Ân ngoài rừng trúc. Vì nghĩa quen biết nên một mặt tỉ cho ả đi gọi người đến, một mặt ra ngoài đó xem thử thì bất ngờ bị phục kích. Đến lúc tỉnh dậy thì mọi chuyện đã...

Ngọc Dao nghĩ ngợi hồi lâu rồi hỏi:

- Tỉ có biết tại sao ả cung tì đó lại phát hiện ra Thiên Ân ngoài khu rừng trúc không?

- ả nói... là viên tổng quản cho gọi Thiên Ân đến bàn luận võ học nên ả đi tìm, nhưng tìm mãi không thấy, nghĩ có lẽ Thiên Ân đang luyện võ ngoài khu rừng trúc nên ra đó coi sao, thì phát hiện ra...

Ngọc Dao lắc đầu thở dài:

- Tỉ bị gài bẫy rồi, đêm đó viên tổng quản cùng với hoàng thượng bàn về chuyện duyệt binh ở phía Đông, vốn không hề cho gọi Thiên Ân đến!

- Cái... cái gì? - Dương phi lấp bắp, mở tròn mắt ngỡ ngàng. - Vậy không lẽ...

- Muội nghi ngờ ả cung tì đó làm việc theo lệnh của một người có ý muốn hại tỉ, cố tình lừa tỉ ra khu rừng trúc sau đó dàn nên màn kịch này. Cả chuyện Thiên Ân tráng sĩ bị tấn công tại khu rừng có lẽ cũng nằm trong kế hoạch thâm hiểm đó.

Dương phi bần thần tựa lưng vào cột, ngán ngấm:

- Tại sao chứ, tại sao mọi người luôn cùng nhau lừa dối tỉ, xung quanh tỉ còn ai thật lòng không, hay mọi người chỉ đối xử với nhau bằng danh lợi, quyền lực?

Ngọc Dao nhìn sâu vào đôi mắt của Dương phi, đôi mắt dường như đã tắt đi hoàn toàn ngọn lửa hi vọng:

- Trời còn chưa sụp xuống, mọi việc vẫn có cách giải quyết. Hoàng thượng là người anh minh, chắc chắn ngài sẽ suy nghĩ lại, muội sẽ tìm cách.

- Bây giờ coi như Thần phi đã triệt hạ được tỉ, trong hậu cung chỉ còn lại muội và Bùi quý nhân, tốt nhất muội hãy nên cẩn thận.

Ngọc Dao gạt đầu đứng dậy, mắt nhìn ra phía cửa, ánh nắng chiều leo lét chiếu vào, le lói như sắp tắt.

- Về cung muội sẽ nghĩ cách, tỉ hãy cố gắng chịu đựng, muội đi đây, cáo từ.

Dương phi mỉm cười nhợt nhạt, trông theo bóng dáng Ngọc Dao dần khuất xa. Bóng tối lại chìm hẳn vào căn phòng khi cánh cửa khép lại, tĩnh mịch, cô đơn, u hoài trong tuyệt vọng.

*****

Bóng tối bao trùm lên vạn vật, trong hoàng cung, đèn lồng vẫn sáng rực rỡ như mọi ngày, nhưng không khí dường như lạnh lẽo đi hẳn. Bóng dáng một người thiếu nữ bước ra vườn thượng uyển, dưới ánh trăng mờ, nàng cúi đầu kính cẩn:

- Chẳng hay... Ngô Tiệp dư cho gọi nô tì ra đây có chuyện gì?

Ngọc Dao xoay người lại, ra hiệu cho cung tì thân cận của mình lùi ra rồi lên tiếng:

- Ta nghĩ... đáng lẽ người nên rõ hơn ta mới đúng!

- Nương nương nói... làm nô tì thấy khó hiểu quá, nô tì ... rõ hơn nương nương chuyện gì?

Ngọc Dao cười nhạt, nhưng ánh mắt vô cùng sắc sảo:

- Rất cục... người làm theo chỉ thị của ai?

Ả cung tì vẫn ngơ ngác:

- Chỉ thị? Nô tì thật sự không biết gì cả!

- Người đừng tỏ ra ngây thơ, tối đó... có kẻ đã gài bẫy để Dương phi gặp nạn, chuyện Dương phi và Thiên Ân bị đánh ngất, cả chuyện ông sáo của Thiên Ân xuất hiện một cách đường đột trong phóng của Dương phi đều được dàn xếp khá chu đáo!

Ả cung tì có ý muốn lảng tránh, nhưng thái độ vẫn tỏ ra tôn kính:

- Đó là lời của Dương phi nương nương, nô tì không biết có phải thật không. Hầu cận bên Dương phi bao nhiêu năm, nô tì cũng nghĩ Dương phi không hề làm chuyện đó.

- Thế thì tại sao người lại tiếp tay cho kẻ khác hại Dương phi?

- Nô tì không có!

- Người có! Tối đó viên tổng quản bàn một số việc với hoàng thượng, không hề cho gọi Thiên Ân tráng sĩ đi đâu cả. Nhưng người lại dàn nên một câu chuyện huyền hoặc, mục đích là lừa Dương phi ra khu rừng trúc rồi cho người đánh ngất, sau đó mang cả hai đặt chung lên một giường, dựng nên cảnh tượng như họ làm chuyện sai trái vậy.

Mặt ả cung tì hơi tái, song vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh:

- Nương nương nói gì... nô tì chẳng hiểu gì cả! Nô tì không hề liên quan đến chuyện này!

- Đừng hòng nói dối trước mặt ta. Nếu biết khôn thì ngày mai cùng ta đi gặp hoàng thượng nói chuyện phải trái, bằng không đến lúc ta điều tra ra sự tình bên trong, người muốn giữ mạng cũng khó lắm. Người vốn là cung nữ thân cận của Dương phi, không lẽ chỉ vì một chút lợi nhỏ mà người đồng ý bán rẻ lương tâm, mất hết tính người?

Ả cung tì lờ đi:

- Quả thật... mọi chuyện chỉ là tình cờ, nô tì hoàn toàn vô tội, mong nương nương hiểu cho.

- Chỉ cần người chấp nhận đứng ra minh oan cho Dương phi, ta sẽ bỏ qua mọi chuyện, không những vậy còn ban thưởng cho người. Các hành động của người đều vô cùng khả nghi, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, nên biết suy nghĩ chín chắn cho bản thân mình.

Ả cung tì ậm ừ một lúc lâu rồi nói:

- Nhưng mà... nương nương...

Câu nói bị bỏ lửng, Ngọc Dao tiếp:

- Nếu người cảm thấy không tiện, có thể về phòng ta!

Ngọc Dao quay mặt bước đi, vẫn bình thản. Bóng tối len lỏi trong tâm thức của người cung tì lúc bấy giờ, khiến dạ rối bời. Phải đến một lúc lâu, cô mới lững thững trấn tĩnh mình lại bước theo sau. Cơn gió lạnh lẽo quyen hương trầm đầu đó thoang thoảng trong đêm.

18. Chương 18: Kế Hoạch Hoàn Hảo

Buổi sáng sớm, Ngọc Dao đã có mặt trước chánh điện để mong được gặp hoàng thượng. Ngài bết lý do chỉ xoay quanh về chuyện của Dương phi, nhưng ngài hiểu rõ cá tính Ngọc Dao thế nào nên cũng miễn cưỡng đến đấy. Thánh giá vừa tới cửa, Ngọc Dao cúi đầu hành lễ, gương mặt chẳng một chút mảy may lo sợ. Hoàng thượng bước đến ngồi vào long ngai rồi cất tiếng hỏi:

- Nàng muốn gặp trẫm có chuyện gì?
- Thật ra... thần thiếp đã tìm ra người có thể chứng minh Dương phi bị oan!

Thần phi đứng bên cạnh hoàng thượng, lúc này hơi tái mặt:

- Cùng là phi tử trong hậu cung, tể khuyên muội chớ có ăn nói hàm hồ, kéo rước họa vào thân đấy!
- Muội ý thức rất rõ những gì mình đang nói. Phải chắc chắn thì muội mới dám đến gặp hoàng thượng chứ!

Hoàng thượng gật gù:

- Thế kẻ đó là ai?
- Dạ bẩm hoàng thượng, đó chính là cung tì vẫn hằng ngày hầu hạ bên cạnh Dương phi!

Thần phi gạt ngang:

- Nếu là người khác thì ta không nói, đằng này lại là cung tì thân cận của Dương phi, làm sao chứng minh được gì!
- Bởi vì ả... cũng tham gia vào việc giăng bẫy để Dương phi gặp nạn.

Hoàng thượng mở tròn mắt ngạc nhiên:

- Nàng nói rõ hơn xem!
- Thật ra có kẻ đã sai khiến ả lừa Dương phi ra khu rừng trúc nơi Thiên Ân tráng sĩ vẫn thường xuyên luyện võ, rồi đánh ngất cả hia người, dàn nên vở kịch như hoàng thượng đã thấy! ả vì trong lòng hối hận nên đã thú nhận với thần thiếp, mong có thể được tha thứ bằng cách chỉ ra kẻ đứng sau mọi chuyện.

Thần phi bước đến gần, nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngọc Dao:

- Những gì muội nói... nghe thật khó tin!
- Nhưng đó là sự thật, và chỉ một chốc nữa, thực hư mọi chuyện sẽ được phơi bày ra ánh sáng. Tới lúc đó, kẻ tạo nghiệp cho dù có chạy đằng trời cũng không thoát.

Thần phi đưa tay che miệng cười:

- Tể thấy thật lạ. Chuyện này rõ ràng chẳng ảnh hưởng gì tới muội, sao muội phải hao tâm tổn trí vậy?
- Ngày trước Dương phi vốn dĩ rất tốt với muội, muội chỉ muốn giúp tể ấy tìm lại công bằng, và tránh cho kẻ có dã tâm dương dương tự đắc.

Nhìn thấy nét mặt sắc lạnh của hai cung phi, hoàng thượng lên tiếng cất ngang:

- Ngọc Dao, nàng có dám chắc chắn rằng... nàng có bằng chứng chứng minh Dương phi bị oan?
- Thần thiếp chắc chắn, tuyệt đối không dám ngoa ngôn. - Đôi mắt kiên định của Ngọc Dao như cũng khiến hoàng thượng có đôi chút lung lay.
- Thế thì tốt! - Rồi ngài truyền lệnh cho gọi cung tì của Dương phi đến chánh điện. Nắng bên ngoài đã làm cho các hạt sương buổi sớm tan nhanh, trút những giọt nước nhỏ li ti xuống thềm đá. Đợi một lúc mà

không thấy bóng dáng của người cung tì, Ngọc Dao cũng có cảm giác hơi lo lắng, riêng hoàng thượng thì bắt đầu tỏ ra nghi hoặc, nhưng ngài vẫn kiên định chờ thêm lát nữa. Bất chợt một tên thái giám từ bên ngoài hốt hã chạy vào:

- Dạ bẩm hoàng thượng, lúc nãy người có cho gọi Tiểu Linh - cung tì của Dương phi vào chánh điện. Vừa rồi có người nhìn thấy...

- Thấy gì?

- Dạ... Tiểu Linh... cô ta... - Hần ấp úng. - Thắt cổ tự tử chết rồi!

Ngọc Dao quay phắt người lại, sững sờ:

- Người nói cái gì? Tiểu Linh đã...?

- Dạ... cô ta chết rồi!

Ngọc Dao như không tin vào những gì mình nghe thấy, nàng bước thụt lùi về phía sau:

- Không! Không thể nào, tại sao lại như vậy? Cô ta không có nguyên nhân gì để tự sát!

Thần phi cười kiêu hãnh nói:

- Trên đời này có vô số những chuyện mà muội không bao giờ ngờ tới được. Cả chuyện Tiểu Linh tự sát cũng không phải là lạ, có khi vì sợ tội cũng nên.

- Không thể có chuyện đó xảy ra! - Ngọc Dao kiên quyết. - Hay là có người phát giác ra mọi chuyện nên muốn giết người diệt khẩu?

- Muội nói vậy là sao, trong hậu cung phải có kẻ trên người dưới, không được xuất khẩu cuồng ngôn. Bổng cung không muốn truy cứu chuyện này nên tốt nhất đừng tái diễn lần nữa.

- Lôi thôi bao nhiêu đó đủ rồi! - Hoàng thượng quát ngang, rồi quay sang Ngọc Dao. - Trẫm đến đây không phải để xem nàng diễn trò.

- Thần thiếp không diễn trò, rõ ràng Tiểu Linh là người nắm giữ bằng chứng. - Ngọc Dao khẩn khoản.

- Nhưng giờ thì chết không đối chứng, nàng có nói gì cũng vô dụng. Chuyện này đến đây kết thúc được rồi, trẫm không muốn nàng dính dáng thêm một lần nào nữa! - Hoàng thượng ra lệnh.

Ngọc Dao tuy trong lòng có hơi hậm hực nhưng vẫn cố điềm tĩnh đáp:

- Thần thiếp hiểu, thưa hoàng thượng.

Hoàng thượng rời khỏi ghế, bước ra cửa, vẫn còn nói vọng lại một câu:

- Và các nàng cũng ngừng việc tranh cãi ở đây, nơi này là hoàng cung chứ không phải sòng bạc, phải có phép tắc, kỷ cương. Trẫm phải lên thiết triều, các nàng quay về cả đi!

Ngọc Dao không biết làm gì hơn ngoài việc đứng lặng thính nhìn theo bóng hoàng thượng xa dần. Mọi việc tiến triển một cách đột ngột mà bản thân nàng cũng không ngờ tới. Một cái gì đó ghen ghét ở cổ họng, nàng trách mình bất lực và vô dụng, nàng giận chính mình.

- Ta đã nói với người ngay từ đầu rồi, chuyện này vốn không liên quan gì tới người, người đừng nên can thiệp, nhưng mà người không nghe ta, cứ muốn thể hiện mình đây là thông minh sắc sảo. - Giọng Thần phi khiêu khích sau lưng. Ngọc Dao quay mặt lại, ánh mắt lạnh lùng pha lẫn căm tức:

- Cái chết của Tiểu Linh có liên quan tới tì, là tì giết người diệt khẩu?

- Không phải tại ta, là do người. Nếu người không bày trò mượn ả làm nhân chứng, ả sẽ không có kết cục như ngày hôm nay. Rồi đây ả cũng sẽ được chôn cất như bao nhiêu cung tì khác, sẽ không một ai nhận ra điểm bất thường trong chuyện này!

Ngọc Dao lắc đầu:

- Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, dù tì có giở bao nhiêu thủ đoạn cũng không bao giờ thoát được.

- Nếu người chắc chắn như vậy thì cứ đem mọi chuyện nói với hoàng thượng, để xem hoàng thượng sẽ tin ai!
- Đến một lúc nào đó, tử sẽ phải trả giá. Ông trời có mắt, nhân quả báo ứng, tử nên cẩn thận đi thì hơn!

Thần phi cười khẩy:

- Người dọa ta đây à?
- Muội chỉ nói theo những gì mình nghĩ, sự thật sớm muộn gì rồi cũng sẽ là sự thật. - Ngọc Dao quay lưng bỏ đi, trên gương mặt nàng thoáng hiện lên bao nhiêu suy nghĩ hỗn độn. Nhớ trước đây, khi Dương phi tặng tượng bạch ngọc cho nàng cũng đã từng cảnh báo rằng Thần phi không phải người đơn giản, thủ đoạn khôn lường. Vậy mà nàng cứ cho rằng Dương phi chẳng qua vì thành kiến nên mới nói thế, để có lần nàng nắm được tẩy của Thần phi nhưng lại mềm lòng tha cho ả, và giờ đây nàng mới thật sự thấy mình đã quá sai lầm.

*****

Trời lạnh buốt, suốt canh trường hoàng thượng thao thức không ngủ được. Gió bên ngoài hiu hắt từng đợt thổi qua, tiếng lá rơi nghe xào xạc, ngài lại chạnh lòng nghĩ đến Dương phi. Nơi lãnh cung âm u, cô quạnh ấy nàng hiện giờ ra sao? Hoàng thượng đôi lúc cũng cảm thấy mình quá vô tình, lãnh đạm, Dương phi bị đẩy vào lãnh cung, trái tim ngài cũng tan thành từng mảnh. Nhưng có bao giờ ngài được sống thật với chính cõi lòng mình, để rồi mỗi khi đêm xuống, chỉ có ngài, chỉ một mình ngài đối diện với nỗi cô đơn, trống trải. Ngọn gió kia càng lúc càng dồn dập, len lỏi trong bao suy nghĩ, khiến đầu ngài suýt nữa vỡ tung. Ngài bịt tai để không nghe, nhưng càng làm thế, gương mặt đầy nước mắt với sự đau xót, đắng cay của Dương phi càng đeo bám lấy ngài. Ngài đã thật sự rơi vào một nỗi ám ảnh. Không! Ngài phải trụ vững. Không!...

- Hoàng thượng, người sao thế... hoàng thượng! - Thần phi nằm bên cạnh, vừa gọi vừa lay nhẹ tay hoàng thượng. Ngài từ từ mở mắt, mồ hôi đầm đìa trên trán và má, hơi thở từng nhịp gấp khúc. Thần phi tiếp:
- Mấy đêm nay hoàng thượng cứ gặp ác mộng mãi, người đang khó chịu chuyện gì phải không?

Hoàng thượng gạt tay Thần phi ra, nghiêng mình sang một bên, thều thào nói:

- Trẫm không sao, nàng ngủ đi!
- Thần thiếp chỉ hơi lo, kể từ lúc Dương phi bị đẩy vào lãnh cung đến nay, ngày nào hoàng thượng cũng ăn không ngon ngủ không yên. Tử ấy đối với người... quan trọng vậy sao?

Giọng nói hoàng thượng đầy mệt mỏi:

- Nàng đừng nhỏ nhen thế nữa được không? Nắm giữ chức thống lĩnh hậu cung rồi chẳng lẽ nàng còn không vừa lòng?
- Thần thiếp... chỉ có một thỉnh cầu!

Hoàng thượng chống tay xuống giường ngồi dậy, mắt nhìn ra xa:

- Nói đi!

Thần phi chần chừ hồi lâu rồi lên tiếng:

- Nếu hoàng thượng đã đẩy Dương phi vào lãnh cung thì tốt nhất cũng nên phế bỏ ngôi thái tử của Nghi Dân.

Hoàng thượng sững sờ:

- Nàng đang nói gì vậy? Nó cũng là hoàng nhi của trẫm.
- Thần thiếp biết điều đó! Nhưng một khi Nghi Dân nắm ngôi thái tử, nghĩa là đang sở hữu trong tay một quyền lực rất lớn, người kế vị hoàng thượng sau này cũng sẽ là nó. Lỡ một mai khi nó lớn lên, biết được hoàng thượng đã đẩy mẹ mình vào lãnh cung, liệu thái độ của nó sẽ thế nào? Thần thiếp cũng chỉ vì nghĩ cho vận mệnh Lê triều mà thôi!

Hoàng thượng thở dài ảo não:

- Lỗi là ở Dương phi, không phải Nghi Dân. Nó chỉ mới là một đứa bé còn chưa biết gì, trẫm không muốn...
- Thần thiếp hiểu hoàng thượng hiện giờ đang rất khó xử, nhưng người nên lấy đại cuộc làm trọng. Thần thiếp nói ra điều này không phải để hoàng thượng ban tước thái tử cho Ban Cơ, hoàng thượng cứ công báo với thiên hạ rằng... ngôi thái tử vẫn chưa định liệu!

- Ý nàng là...

Thần phi gật đầu tin tưởng:

- Đây là cách vô cùng vẹn toàn. Giả sử sau này Dương phi có hối cải, hoàng thượng có ý muốn đưa tử ấy về hậu cung, đến lúc đó ta sẽ trao trả lại tước thái tử cho Nghi Dân cũng không muộn. Còn nếu như không thì cũng giảm bớt mối lo cho Lê triều vì lúc này, Nghi Dân không nắm giữ quyền lực quá mạnh.

Hoàng thượng chau mày nghĩ ngợi hồi lâu, thật sự thì cũng đã bao đêm ngài luôn trăn trở về việc lập thái tử trong hoàng tộc Lê triều. Những lời nói của Thần phi hôm nay như phần nào giải tỏa được nỗi lo âu trong lòng ngài.

- Dù sao các tôn tử cũng còn quá nhỏ, có ban tước thái tử cũng chỉ gây ra mâu thuẫn nội bộ mà thôi! Thần thiếp mong hoàng thượng suy nghĩ lại. - Thần phi nói thêm.

Hoàng thượng ngả đầu xuống gối, Thần phi nhìn thấy được vẻ mệt mỏi trên gương mặt ngài.

- Trẫm hơi nhức đầu. Giờ vẫn còn chưa sáng, trẫm muốn ngủ một chút. Chuyện đó để mai tính vậy!

Nằm bên cạnh hoàng thượng, lắng nghe tiếng thở đều chìm sâu vào giấc ngủ của ngài, Thần phi vẫn cảm thấy có chút gì tê nhạt. Tâm hồn ngài có hiện diện nơi đây, hay vẫn còn đang lẩn khuất bên cạnh Ngọc Dao cùng chốn lạnh cung lạnh lẽo với Dương phi? Bấy giờ nàng đã có mọi thứ, có bằng những thủ đoạn, mưu mô, nhưng cái mà nàng không có chính là trái tim của vị hoàng đế đứng đầu Đại Việt.

19. Chương 19: Ngôi Thái Tử

Từng giọt nước nhỏ rơi xuống bậc thềm đá, vang lên từng tiếng tí tách lan tỏa vào hư không. Đặt từng bước chân một nhòai, Ngọc Dao khẽ đẩy cánh cửa phòng, nhìn người cung nữ già đang ngồi bên nôi hát ru cho Nghi Dân thái tử ngủ. Có lẽ bà không cảm thấy sự hiện diện của Ngọc Dao trong căn phòng, đợi đến khi thái tử ngủ say rồi, bà mới ngẩng mặt lên giặt mình:

- Nương nương đến từ lúc nào vậy? Nô tì không kịp nghinh đón, mong nương nương tha tội!

Ngọc Dao đưa tay đỡ bà dậy rồi nói:

- Không sao! Ta chỉ muốn đến thăm thái tử một lúc.

- Đạo này không có Dương phi bên cạnh. Hơn tuần nay thái tử cứ khóc suốt, không biết đến bao giờ Dương phi mới được rời khỏi lạnh cung.

Ngọc Dao lắc đầu, thở dài:

- Đúng là ý trời, mọi sự tiến triển khiến người ta không thể nào ngờ tới.
- Chỉ thương cho điện hạ, mới hai tuổi đầu mà đã.

Nói đến đây, chợt Ngọc Dao cũng cảm thấy như mình có một phần lỗi, nàng buột miệng:

- Cũng tại ta bất lực, chứng cứ rành rành trước mắt mà lại để vụt khỏi tầm tay.

Bà cung nữ già rụt rè hỏi:

- Nô tì có hơi mạo muội, mong nương nương bỏ qua. Nương nương có biết tình hình của Thiên Ân tráng sĩ thế nào rồi không?

- Hoàng thượng biết đấy là người tài nên vẫn còn đang lưỡng lự không biết xử sự thế nào. Hoàng thượng là người nhân từ, cũng không ưa nhìn thấy cảnh máu chảy đầu rơi. Điều mà ta lo... chỉ e là người ở bên cạnh hoàng thượng dùng miệng lưỡi thâm độc xoay chuyển thời thế, đến lúc đó sẽ vô cùng rối rắm.

- Hậu cung ngày nào yên bình không một tiếng sóng, bây giờ mọi thứ bỗng phút chốc trở nên xáo trộn.

Ngọc Dao bước lại gần nôi, nhìn vào gương mặt bị bấm đang yên giấc say nồng của Nghi Dân, nàng nói:

- Chỉ hi vọng sau này các tôn tử lớn lên sẽ không rơi vào những gì chúng ta đã nếm trải hôm nay!

- Thánh chỉ đến! - Một tiếng hô lớn bỗng từ đâu vang lên, theo đó là một viên thái giám và hầu cận phía sau.

- Tất cả cúi đầu lĩnh chỉ! - Ông ta ra lệnh. Mọi người đồng loạt quỳ xuống, nét mặt nghiêm trang. Ông ta bắt đầu cất tiếng đồng dục đọc:

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng: thái tử Lê Nghi Dân có mẫu thân là Dương phi Dương Thị Bí phạm vào tội tày trời, hiện đã bị đẩy vào lãnh cung. Để tránh xảy ra nhiều chuyện phiền phức không đáng có trong Lê triều và những lời dị nghị tai tiếng, trẫm quyết định tước ngôi thái tử của Nghi Dân, lập làm Lạng Sơn Vương. Hiện ngôi thái tử trong Lê triều vẫn chưa định liệu. Khâm thủ!

Mọi người đồng loạt cúi tạ rồi đứng dậy. Ngọc Dao bản thân như không tin vào những gì mình nghe thấy. Việc Nghi Dân bị tước ngôi thái tử là điều mà từ trước đến nay nàng không hề dám nghĩ tới, huống hồ hoàng thượng luôn yêu thương Nghi Dân hết mực, sao lại có chuyện kì quặc như vậy xảy ra? Nàng chạy theo dò hỏi viên thái giám:

- Trần công công, ông nói cho ta biết xem, tại sao hoàng thượng lại hạ lệnh tước ngôi thái tử của Nghi Dân?

Viên thái giám thở dài:

- Thánh chỉ nêu rõ, cũng do một số chuyện phiền phức nên hoàng thượng mới quyết định làm vậy!

- Chuyện phiền phức? Là chuyện gì?

Im lặng hồi lâu, viên thái giám nói:

- Thật ra như nương nương thấy, chuyện Dương phi bị đẩy vào lãnh cung cả hoàng cung ai cũng biết. Nghi Dân giữ ngôi thái tử nghĩa là đang nắm giữ quyền lực rất lớn, sau này còn là người kế vị hoàng thượng. Rồi sớm muộn gì ngài ấy cũng biết chuyện mẹ mình bị đẩy vào lãnh cung, nếu lỡ sinh lòng oán hận hoàng thượng, tới lúc đó hậu quả sẽ khôn lường!

Ngọc Dao nhìn đăm chiêu vào một phía trời xa, ngao ngán:

- Hóa ra... hoàng thượng cũng vì ngôi vị của mình nên mới quyết định tước ngôi thái tử của Nghi Dân.

- Nương nương đừng nên nghĩ xấu cho hoàng thượng, thực chất đây là... - Viên thái giám xoay đầu nhìn quanh. - Là chủ ý của Thần phi!

- Lại là Thần phi? - Ngọc Dao ngăn người. - Dương phi bị ả hại đến nỗi thân bại danh liệt còn chưa đủ hay sao mà bây giờ một đứa trẻ hai tuổi ả cũng không tha?

- Bây giờ Thần phi đang giữ chức thống lĩnh hậu cung, có nhiều chuyện bất bình... nhưng cũng không ai dám lên tiếng.

Ngọc Dao cố gắng điềm tĩnh lại, bởi nàng biết bây giờ có tức giận cũng chẳng ích gì:

- Thần phi đã có thể ra tay với Dương phi thì những người khác chẳng là gì cả đâu. dù có thể nào thì mọi người cũng không được để cho ả thấy sự bất phục tùng của mình để tránh mang họa vào thân.

- Nô tài hiểu, nô tài sẽ căn dặn mọi người. - Nói rồi ông lặng lẽ quay bước trở về. Ngọc Dao đứng lặng chầu chầu suy nghĩ, nàng cảm thấy có một ngọn lửa âm ỉ đang cháy trong lồng ngực mình. Đến bây giờ nàng mới hiểu được cảm giác của Dương phi trước đây, và nàng cũng nhận thức rõ một điều rằng: một khi Dương phi bị triệt hạ thì mục tiêu tiếp theo của Thần phi sẽ là nàng.

*****

Khi Ngọc Dao bước vào phòng thì Thần phi đang trang điểm. Nàng cài cây trâm Phượng Hoàng do phòng trang sức mang đến sáng nay, điểm xuyên những phẩm vật tinh tế mà chỉ thống lĩnh hậu cung mới có được. Trước đây, nàng từng ghen tức, từng khao khát khi nhìn thấy Dương phi cài nó trên đầu, nhưng bây giờ thì

nó thật sự là của nàng. Nhận ra Ngọc Dao đang đứng nhìn mình với ánh mắt sắc lạnh, nàng xoay người lại mỉm cười:

- Quý lắm mới thấy muối đến cung của tĩ, có chuyện gì hệ trọng sao?

Ngọc Dao hần học:

- Tại sao tĩ làm vậy? Chuyện Nghi Dân bị tước ngôi thái tử... có phải đều do tĩ mà ra không?

Thần phi đưa tay che miệng cười, vẻ đắc ý:

- Phải thì sao? Không phải thì sao? Nghi Dân đâu phải con muối, sao muối có thì giờ quan tâm đến nó vậy?

- Dương phi đã bại trong tay tĩ rồi, nhưng Nghi Dân chỉ mới là một đứa bé, nó còn chưa biết gì, nó đâu phải mối họa của tĩ mà tĩ phải rắp tâm tận diệt cho bằng được?

Thần phi phẫn nộ đứng dậy:

- Ai bảo nó không phải mối họa của ta? Một khi nó trở thành thái tử, sau này nó sẽ là hoàng đế. Ta không cam tâm. Ngoại trừ Ban Cơ, không ai có quyền bước lên ngôi vị đó!

- Nhưng tĩ có quá ích kỉ không, khi chỉ vì bản thân mà sẵn sàng hủy hoại mọi thứ của người khác?

Thần phi ánh mắt đầy thâm hiểm:

- Trong hậu cung này, nếu ta không chết thì người chết, đơn giản vậy thôi. Không bao giờ có chuyện cả hai cùng sống hòa hợp ở đây!

- Là do bản thân tĩ không muốn, tất cả đều có thể. Hãy nhìn lại những gì tĩ làm đi, bây giờ quay đầu là bờ thì vẫn còn kịp lúc!

Thần phi cười khẩy:

- Ta nói cho người biết, ta đã vào bờ lâu rồi, chỉ có người chưa thông suốt, còn ngu muối mà thôi.

- Muối thật không ngờ tĩ lại trở thành người như thế, thủ đoạn cao siêu khó lường. Trong mắt tĩ, chẳng lẽ ngoài quyền lực ra không còn tình nghĩa hay sao?

- Tình nghĩa? - Thần phi nhìn Ngọc Dao cay đắng. - Người tưởng ta muốn mình trở thành thế này lắm sao. Nhưng từ lúc bước chân vào hoàng cung này, ta không còn biết cái gì là tình nghĩa nữa. Mọi người đối xử với ta thế nào, họ có thật lòng thật dạ với ta, hay chỉ toàn là giả dối? Họ chỉ mong chờ đến lúc ta bị hoàng thượng tống vào lãnh cung, chừng ấy mới hả dạ. Ai cho ta tình nghĩa? Nếu ta không sống bằng thủ đoạn liệu ta còn tồn tại được đến ngày hôm nay không?

Thần phi thốt lên bằng tất cả nỗi lòng mình chôn kín bấy lâu nay. Ngọc Dao lặng người đi hồi lâu, có lẽ nàng cũng hiểu, nỗi oán hờn quá lớn đã hình thành nên tà niệm trong lòng Thần phi, đẩy đưa nàng vào con đường tội lỗi. Nàng cũng đành dụi giọng:

- Mọi chuyện vẫn còn cách giải quyết, muối mong tĩ...

- Người im đi! - Thần phi ngắt lời. - Người không có tư cách đứng đây giáo huấn ta, nếu người còn nhúng tay vào chuyện này thì đừng trách tại sao ta độc ác!

- Tĩ dọa muối? - Ngọc Dao vẫn bình thản.

- Ta không dọa, người tin hay không thì tùy!

- Dù thế nào, muối cũng phải làm sáng tỏ mọi chuyện. Dương phi không thể chịu nỗi oan như thế!

- Người dám! - Thần phi quay phắt người lại xô Ngọc Dao vào bậc cửa. - Ta không muốn ra tay với người, người đừng ép ta!

Đến lúc này, Thần phi mới thật sự tái mặt khi nhìn thấy Ngọc Dao nằm quằn quại dưới đất như đang hứng chịu một cơn đau khủng khiếp lắm. Nàng lớn tiếng:

- Người đừng ở đây giả vờ nữa, ta chỉ mới đẩy nhẹ người, người đứng dậy ngay cho ta!

Ngọc Dao vẫn bấu chặt lấy bậc cửa, mồ hôi nhễ nhại, trên gương mặt không chút thần sắc, nàng ôm bụng rên rĩ. Thần phi phát hoảng, quay sang người cung tì đứng bên cạnh:

- Còn đứng trời trông ra đấy làm gì, đi gọi thái y nhanh lên.

Thần phi bước thụt lùi về phía sau, bây giờ nàng mới thật sự biết sợ. Bởi lẽ Ngọc Dao là người mà hoàng thượng sủng ái nhất trong hậu cung, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, chỉ e là nàng gánh không nổi. Sự im ắng bao trùm cả không gian, bên ngoài, nắng vương vãi khắp nơi, soi bóng những tán cây cao lớn tỏa xuống mặt đất. Trời trong xanh và cao vợi vợi.

*****

Hoàng thượng hay tin Ngọc Dao gặp chuyện cũng nhanh chóng cùng hầu cận đi đến xem thế nào. Thần phi ngồi một bên, chỉ dám nhìn hoàng thượng bằng ánh mắt lăm lét. Thấy vẻ hoảng hốt trên gương mặt ngài, trong lòng nàng bỗng cảm giác có chút gì quặn thắt. Trước đây khi mới được tấn phong làm phi, nàng cũng đã từng đổ bệnh, thậm chí bệnh rất nặng. Hoàng thượng cũng biết, nhưng ngài không đến, suốt cả đêm nàng chống chọi với tử thần, nhưng bóng dáng của vị hoàng đế kia thì vẫn mịt mờ xa tít. Sau lần đó, hoàng thượng chỉ thăm hỏi qua loa rồi thôi, nàng cũng không một lời oán trách, bởi nàng hiểu số kiếp của một cung phi trong chốn hoàng cung này chẳng khác gì bèo dạt mây trôi. Thế mà giờ đây những gì hoàng thượng đối với Ngọc Dao khác xa với nàng ngày trước. Có lẽ trong trái tim ngài, người duy nhất ngài yêu chỉ có Ngọc Dao...

- Hoàng thượng, nương nương không có vấn đề gì xảy ra, có lẽ do va chạm mạnh thôi! - Quan thái y từ bên trong bước ra, cúi đầu kính cẩn.

- Vậy thì trầm yên tâm rồi, thôi để nương nương nghỉ ngơi đi!

- Nhưng hoàng thượng, hạ thần có tin vui muốn báo cho người!

- Tin gì?

Quan thái y mỉm cười đáp:

- Nương nương... đã mang đẻ duệ rồi!

Hoàng thượng mở tròn mắt ngỡ ngàng, nhưng trong ánh mắt ấy ẩn chứa một niềm vui tột độ:

- Khanh nói cái gì? Ngọc Dao... có thai rồi?

- Dạ vâng thưa hoàng thượng! Xin chúc mừng ngài sắp sửa có thêm một tôn tử.

Hoàng thượng cười hạnh phúc, ngài chạy ngay đến bên giường Ngọc Dao, nắm lấy bàn tay nàng. Ngọc Dao mệt mỏi chống tay ngồi dậy nói:

- Thần thiếp đã làm hoàng thượng bận lòng, mong hoàng thượng tha tội!

- Khờ quá! - Ngài vuốt mái tóc Ngọc Dao, ân cần. - Kể từ bây giờ nàng phải cố gắng nghỉ ngơi, nàng đang mang đẻ duệ của trẫm, nên chú ý đến bản thân một chút.

Rồi ngài để Ngọc Dao tựa đầu vào vai mình, cảm nhận hơi ấm và hương thơm tỏa ra từ tóc nàng, giọng ngài ấm áp:

- Cho dù đứa bé này là nam hay nữ, trẫm đều yêu thương. Nếu là nữ thì sẽ giống nàng, cầm kì thi họa đều tinh thông. Còn nếu là nam...

- Nếu là nam thì sẽ giống hoàng thượng, là một trang anh hùng khí khái! - Ngọc Dao cũng tiếp. Hoàng thượng bật cười, dường như quên đi mọi phiền não chung quanh. Nhưng ngài không biết rằng ngoài kia có một người tìm đang rỉ máu. Thần phi bước nhanh ra cửa, gạt đi dòng nước mắt còn lăn dài trên má, mặc kệ cho tiếng người cung tì đang khắc khoải gọi theo. Đúng! Nàng ích kỉ, nàng hẹp hòi, nàng thủ đoạn, nhưng tất cả cũng vì ai? Cứ tưởng phần thắng đã nằm sẵn trong tay, nhưng đúng lúc này Ngọc Dao lại mang đẻ duệ. Dù thế, nàng vẫn quyết không để bất kì ai giành lấy của nàng, dẫu rằng không muốn, nhưng cũng bắt buộc phải ra tay!

20. Chương 20: Cung Tâm Kế

Kể từ lúc Ngọc Dao mang đế duệ, trong hoàng cung bắt đầu xảy ra những chuyện kì lạ. Người ta cứ nghe thấy mùi hương của những loài hoa thanh khiết nhất thoang thoảng suốt cả ngày lẫn đêm. Ở chân trời phía Nam, những ánh sáng vàng rực hiện lên tựa hồ như một con rồng đang uốn lượn. Và ngay cả Ngọc Dao từ lúc mang thai đến nay đều không hề cảm thấy một chút mệt mỏi, mà ngược lại còn thoải mái lạ thường. Có nhiều đêm, nàng còn mơ thấy một con rồng vàng từ trời cao sa xuống và nhập vào thân thể nàng. Người trong cung ai cũng cho đó là điềm lành, hoàng thượng thấy thế nên cũng mời một thầy tướng số tiếng tăm vào để xem thử. Sau một hồi suy ngẫm, ông ta trả lời:

- Thưa hoàng thượng, đứa bé này bốn mạng đích thực là người của thiên đình, được phái xuống trần gian để trấn hưng thời cuộc. Ánh sáng thiên tử đã xuất hiện ở phương Nam, nếu sau này tôn tử không trở thành hoàng đế thì cũng trở thành một bậc vĩ nhân được người đời ngưỡng mộ.

Hoàng thượng mừng rỡ vô cùng, và chính điều đó cũng làm Ngọc Dao cảm thấy tự hào. Chuyện Dương phi bị đẩy vào lãnh cung tạm thời lắng xuống, song Ngọc Dao vẫn không hề quên đi lời hứa của mình. Hoàng thượng thì dù có hơi lung lay nhưng sĩ diện của một vị vua khiến mọi thứ còn đang dậm chân tại chỗ, nhưng ý định cho Dương phi phục chức thì đã bắt đầu nhen nhóm.

Kể từ lúc biết Ngọc Dao mang long duệ, hoàng thượng nếu không nghỉ ở chánh điện thì cũng đến chỗ Ngọc Dao, bước chân ngài đã ít đến cung của Thần phi hơn. Đêm nào cũng thế, suốt cả canh trường chỉ có một mình nàng ngồi đối diện với những cô đơn, khắc khoải, nhưng bóng hoàng thượng thì chẳng hề lui tới. Mà cũng phải! Ngọc Dao đang mang long duệ, lại còn được tiên đoán rằng đây là thiên tử giáng thế, nàng có gì hơn để mà so sánh chứ? Nàng nghĩ đến Dương phi, một thời cũng oai nghi đường bệ ngồi ở chức thống lĩnh hậu cung, để rồi cuối cùng phải chôn kín cuộc đời nơi lãnh cung hoang vu, lạnh lẽo. Nàng chợt rung mình không dám nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ như thế. Hoàng thượng vẫn còn quá trẻ, phi tử trong mắt để vương thật sự có nghĩa lý gì? Nhưng cái mà nàng lo lắng nhất chính là tương lai con trai nàng, trong khi ai cũng đổ dồn ánh mắt về phía bào thai mà Ngọc Dao đang mang, liệu hoàng nhi của nàng còn cơ hội để trở thành một đế vương? Càng ngày, nàng càng cảm nhận được sự tranh giành âm thầm mà khốc liệt trong chốn hoàng cung này.

- Nương nương, trời khuya rồi, người đi nghỉ đi! - Tiếng ả cung ti thỏ thẻ cạnh bên.

Thần phi vẫn trầm ngâm ngồi đó, một lát sau nàng mới lên tiếng:

- Từ lúc biết Ngọc Dao mang thai, trong lòng hoàng thượng không biết có còn nhớ đến căn phòng này nữa hay không.

- Nương nương, nô tì cảm thấy hoàng thượng có vẻ ưu ái quá đáng cho Ngô Tiệp dư, chỉ sợ là... lịch sử lặp lại, có khi cũng giống như Dương phi, rồi đây người sẽ...

Thần phi gạt ngang:

- Người nghĩ ta dễ chịu thua kém vậy sao? Ta biết hoàng thượng là không quyết đoán, nhưng Ngọc Dao trong mắt ta cũng chỉ là hạng tầm thường. Muốn hạ được, ả... không đủ sức!

- Nô tì... cũng nghĩ như vậy! Trong hậu cung có lẽ không ai là đối thủ của nương nương. Chẳng qua bây giờ long duệ đã trở thành lợi thế của Ngô Tiệp dư, chứ thực chất thì...

Thần phi cười đắc ý, rời khỏi ghế bước chầm chậm ra phía cánh cửa:

- Nhưng có lẽ ta cũng nên chủ động trước một bước, chúng ta đã lơ leo lên lưng cọp rồi, không còn đường để xuống nữa.

- Vậy nương nương định thế nào?

Thần phi liếc mắt nhìn người cung tì rồi nói nhỏ vào tai ả. Trên gương mặt của người cung tì để lộ sự hoang mang thấy rõ, ả cuống quýt:

- Nương nương, chuyện này nô tì thấy... hơi độc ác quá!

Thần phi trừng mắt:

- Thế người có làm không?

- Dạ...

- Người còn nhớ kết cục của cung tì Tiểu Hoa trước đây không? - Ánh mắt Thần phi đầy nham hiểm. - Ta đã cảnh báo người nhiều lần rồi, nhưng nếu người còn cãi lệnh ta, thì hãy cẩn thận đấy!

Nói rồi nàng nhìn ra ngoài cửa, bóng đêm dày đặc, vàng trắng mờ ảo như sương, bóng liễu vật vờ hiện lên một hình thù kì dị. Suốt đêm nay có lẽ nàng không thể nào chợp mắt, khi trong lòng còn quá nhiều điều bức bối. Bao nhiêu năm tháng dần trôi, tuổi xuân cũng sẽ phai tàn, giữa cõi trời đất này nàng thấy mình sao nhỏ bé.

*****

Thần phi đích thân đến cung của Ngọc Dao cùng với hầu cận vào buổi sáng sớm. Ngọc Dao đang dùng canh nhân sâm do Ngự thiện phòng làm, thỉnh thoảng lắng tai nghe tiếng chim hót lạnh lớt trên nhánh trúc, cảm thấy tâm hồn mình thật yên tĩnh.

- Muội muội, dạo này muội khỏe chứ? - Thần phi bước vào, tươi cười nói.

- Tham kiến tử tử! - Ngọc dao cúi đầu, vẫn cố giữ lễ.

- Cả tuần nay biết muội có tin vui nhưng tử tử bạn quá không đến được, hi vọng... muội không trách.

Ngọc Dao mỉm cười:

- Tử tử đến thăm muội đã là phúc báu lắm rồi, huống hồ muội cũng hiểu nắm giữ chức thống lĩnh hậu cung không phải là điều đơn giản.

Thần phi bước đến nắm lấy tay Ngọc Dao:

- Muội hiểu lòng người như vậy... quả thật vô cùng đáng quý. Nhưng nghe đâu gần đây có một thầy tướng số bảo rằng... long duệ mà muội đang mang là chân mệnh thiên tử giáng thế. Thật ra cũng còn chưa biết đây là nam hay nữ, muội nghĩ... ông ta nói có đúng không?

Biết Thần phi đang cố tình cạnh khêu mình, Ngọc dao vẫn điềm tĩnh;

- Muội không có tham vọng con mình sẽ trở thành chân mệnh thiên tử gì cả, chỉ cần yên ổn sống những ngày tháng thanh bình, điều đó... đã là tốt lắm rồi.

Thần phi gật đầu;

- Sống trên đời, đôi khi cũng phải biết nhường người một chút, đừng cố tỏ ra mình lợi thế hơn người khác, đến một ngày sẽ rước họa vào thân.

- Nhưng trước khi muốn nhắc nhở một ai, muội nghĩ bản thân mình phải hoàn thiện đi cái đã. Còn nếu như lời nói hàm chứa ý công kích, thì muội thấy thật đáng thương, bởi đó là biểu hiện của sự ganh tị.

- Nhưng lời muội nói, quả thật rất đúng! - Rồi Thần phi quay sang nhìn người cung tì, ả mang ra một chiếc hộp nhỏ, bên trong là tượng kì lân thú. - Tượng này mang nghĩa may mắn, phúc lộc, hi vọng muội sẽ mẹ tròn con vuông, sinh một đứa bé khang khải cho hoàng thượng.

- Đa tạ tử tử!

Thần phi toan quay bước trở ra thì một viên thái giám cùng đoàn hầu cận và cung tì đi đến, mang theo những phẩm vật quý giá phía sau. Họ lần lượt bước vào bên trong rồi viên thái giám đồng dục nói;

- Đây là tất cả những quý phẩm mà hoàng thượng ngự ban cho Ngô Tiếp dư, bao gồm nhân sâm thượng hạng do Minh triều gửi tặng, Nhung Ngưu Thảo được hái từ Tây vực, tháp Cát Tường đúc bằng bảo thạch của Chiêm Thành và Dạ minh châu, hi vọng nương nường sớm ngày khai hoa nở nhụy để hoàng thượng đặt thành tâm nguyện.

Ngọc Dao gật đầu cúi tạ rồi khẽ mỉm cười. Thần phi gượng gạo bước ra khỏi phòng, trong lòng cảm thấy có chút ảm ức. ả cung tì thấy tình hình không tốt nên cũng chạy theo gần hỏi:

- Nương nương, vừa rồi người đột ngột bỏ về giữa chừng như thế, lỡ như...
- Người sợ Ngọc dao à, hay là thấy ả được tặng nhiều đồ quá nên lóa cả mắt rồi? - Thần phi tức giận.

Ả cung tì hoảng hốt:

- Nô tì... nô tì không nghĩ vậy, chẳng qua nô tì chỉ sợ Ngô Tiệp dư sẽ sinh nghi!
- Mặc kệ ả! Trong hậu cung đâu phải một mình ả là mang để duệ, ta cũng đã từng như thế nhưng hoàng thượng có bao giờ ưu ái cho ta như vậy không?

Ả cung tì dịu giọng:

- Dù biết là hơi bất công, nhưng mà... chúng ta vẫn phải nhịn, sợ suýt là mang họa vào thân!
- Nhịn, nhịn, ta nhịn hết nổi rồi! - Rồi Thần phi dúm vào tay người cung tì một gói nhỏ. - Người mang gói thuốc phá thai này bỏ vào chén canh nhân sâm Ngự thiện phòng làm cho Ngọc Dao, nhớ phải làm việc cẩn thận, không được để lộ sơ hở.
- Nhưng nương nương... làm sao nô tì vào đó được? - Ả cung tì hơi tái mặt.

- Người cứ giả vờ vào đây bảo trưởng ngự thiện làm cho ta một chén canh giống hệt Ngọc Dao. Đợi một lúc sau người tranh thủ vào mang đi trước cung tì của ả, bí mật giấu gói thuốc trong tay áo rồi bỏ vào, lợi dụng lúc không ai để ý tráo đổi nó với chén canh của Ngọc Dao. Hai chén canh giống nhau nên chẳng ai suy nghĩ gì nhiều. Điều quan trọng là người không được làm ra vẻ hốt hoảng, sẽ không ai nghi ngờ gì

Ả cung tì âm ừ, thở mạnh cổ trấn tĩnh:

- Nô tì sẽ cố gắng làm tròn những gì nương nương giao phó!
- Tốt! Nếu lần này thành công, người sẽ được trọng thưởng.

Ả cung tì nhìn quanh rồi gấp rút giấu gói thuốc vào bên trong, lăm lũi bước đi. Thần phi nhìn theo, ánh nắng đổ dài, in nền bóng cây lốm đốm trên mặt đất, nàng nở nụ cười ma mị rồi nhẹ nhàng quay bước.

*****

Ả cung tì của Ngọc Dao, trên tay mang chén canh nhân sâm thượng hạng, khói bay nghi ngút niêm nở bước vào phòng. Ngọc Dao đang ngồi thêu những đường chỉ trên bức lụa trắng tinh tươm, nghe tiếng bước chân và mùi hương nhân sâm, nàng lên tiếng:

- Người để đấy đi, ta tự dùng.

Người cung tì y lệnh rồi bước đến cạnh bên, dịu dàng nói:

- Bức lụa này nương nương thêu khéo thật, cánh bướm vừa cương vừa nhu, quả thật nếu xét về tài nghệ công dung, ít ai qua được nương nương.
- Có vậy thì đã sao. Bây giờ chuyện trước mắt của ta là đưa Dương phi ra khỏi lãnh cung, thế mà ta vẫn chưa làm được, ta thấy mình quả thật vô dụng.
- Hoàng thượng vẫn chưa thay đổi ý định sao nương nương?

Ngọc Dao thở dài:

- Hoàng thượng bảo muốn để Dương phi tịnh tâm hồi cái thêm một thời gian nữa rồi mới cho phục chức. Nhưng có lẽ cũng không lâu nữa đâu.
- Thế thì quả thật đáng mừng! À! Nương nương dùng canh đi, để lâu sẽ nguội đấy!

Ngọc Dao mỉm cười gật đầu, đón bát canh từ tay người cung tì, nghe mùi thơm thoang thoang bay vào mũi. Nàng khuấy nhẹ định đưa lên miệng uống thì bất ngờ một tiếng “tách”! Chén canh bị nứt làm đôi, rơi xuống vỡ tung tóe trên sàn. Người cung tì hốt hoảng lau dọn trong sự ngăn người của Ngọc Dao. Đồ dùng trong hoàng cung không phải loại tầm thường, chuyện bị mất vô cớ là điều không thể, bản thân nàng cũng cảm thấy vô lý. Thu gom xong, người cung tì ân cần hỏi:

- Nương nương... có muốn dùng thêm chén canh khác không, để nô tì bảo Ngự thiện phòng làm thêm.

- Thôi khỏi! Ta đột nhiên cảm thấy hơi chóng mặt, ta muốn nghỉ ngơi một lát.

Người cung tì cẩn thận dìu Ngọc Dao lên giường rồi chậm rãi bước ra. Trong lòng cô tồn tại vô vàn những câu hỏi không lời giải đáp. Hiện tượng kì lạ này là điều ngẫu nhiên hay là một điềm báo? Sống trong hậu cung, mỗi khắc trôi qua là sóng gió lại càng dâng cao gấp bội. Điều đó làm mỗi người đôi khi cũng không thể tin vào chính bản thân mình được nữa.

*****

Khép cánh cửa phòng lại, cài then thật kĩ, ả cung tì khép nép nói với Thần phi:

- Nương nương, kế hoạch đã...

- Thất bại rồi sao? - Thần phi ương một ngụm trà, gương mặt điềm tĩnh rồi bất chợt chuyển sang đỏ ngầu giận dữ. - Người làm việc kiểu gì vậy, có bao nhiêu chuyện đó cũng lo không xong!

- Nương nương, không phải lỗi tại nô tì. Nô tì làm theo những lời nương nương bảo không sai sót gì cả, hoàn toàn không bị ai nghi ngờ. - ả cung tì khẩn thiết.

- Được thế thì tại sao mọi chuyện lại thất bại?

- Là... là do cái chén. Lúc Ngô Tiệp dư sắp sửa uống chén canh thì bất ngờ...

- Bất ngờ gì?

ả cung tì nuốt nước bọt nói tiếp:

- Cái chén bị nứt làm đôi, rồi bị vỡ ra thành từng mảnh.

- Nhảm nhí! Đồ dùng trong hoàng cung đều là loại thượng phẩm, không thể có chuyện như vậy! Người đừng bịa đặt trước mặt ta!

- Những lời nô tì nói hoàn toàn là sự thật, chính mắt nô tì đã đứng bên ngoài và trông thấy. Nô tì biết chuyện này nghe có vẻ hoang đường nhưng nó đã thật sự xảy ra.

Thần phi không đáp, trên gương mặt thoáng chút nghi vấn. Nàng ngồi xuống ghế chau mày nghĩ ngợi hồi lâu, ả cung tì tiếp:

- Nương nương, nô tì thấy có lẽ đúng như lời lão thầy tướng số đó nói, bào thai mà Ngọc Dao đang mang đích thực là chân mệnh thiên tử giáng thế, việc lần này xảy ra chắc là do trời muốn cứu lấy nó. Nếu chúng ta quyết lòng tận diệt, e rằng là nghịch lại ý trời, sẽ bị trời phạt đấy!

- Người tin vào những thứ dị đoan với vấn đề ấy à? Cái gì là chuyện người của thiên đình xuống trần đầu thai, chẳng qua là muốn nâng cao thanh thế của Ngọc Dao.

- Nhưng thà tin còn hơn. Cũng may lần này chỉ là thuốc phá thai, chứ nếu là độc dược thì đã bị phát hiện rồi!

Thần phi cười khẩy, khuất nhẹ tay áo đứng dậy nhìn ra xa:

- Nếu người sợ thì cứ việc mà an phận thủ thường. Còn Ngọc Dao, cho dù mệnh trời có muốn che chở cho ả, thì lần sau sẽ không chỉ là cái bào thai đó, mà ta sẽ khiến cho hai mẹ con ả... một xác hai mạng!

21. Chương 21: Dự Báo

- Hoàng thượng, có chuyện không hay rồi! - Quan cai ngục hốt hải chạy vào báo tin với hoàng thượng giữa lúc trời sẩm tối. Hoàng thượng bỏ quyển văn thư xuống, điềm tĩnh hỏi:

- Có chuyện gì mà khanh hốt hoảng vậy?

Quan cai ngục cúi đầu hành lễ, lau vài giọt mồ hôi trên trán rồi nói:

- Bẩm hoàng thượng, Thiên Ân vừa mắc bệnh đậu mùa, hiện tại các tù nhân trong ngục ai cũng lo sợ, vì đó là bệnh dịch rất dễ bị lây lan.

Hoàng thượng ngẫm nghĩ:

- Đạo này trăm cũng nghe nói ở ngoài kinh đã phát sinh bệnh đậu mùa khiến dân chúng vô cùng điêu đứng. Trẫm cũng đang đau đầu nghĩ cách giải quyết chuyện này, nhưng không ngờ nó lại vào hoàng cung nhanh đến thế!

- Hạ thần nghĩ... nếu không giải quyết sớm, hoàng cung hứng chịu bệnh dịch này thì rất khủng khiếp.

- Vậy tình trạng của hần thế nào rồi?

Quan cai ngục chần chờ một lúc, hoàng thượng thấy thế giục:

- Khanh nói đi chứ! Trẫm hỏi tình trạng của hần thế nào?

Ông vẫn lấp bắp:

- Bẩm... hần... hần... hần chết rồi thưa hoàng thượng!

Hoàng thượng kinh ngạc trước lời nói của quan cai ngục:

- Khanh nói cái gì? Hần chết rồi?

- Dạ... đúng là như thế. Nhưng vì hần trước đã phạm tội tày trời nên hạ thần đến hỏi hoàng thượng nên xử trí thế nào.

Hoàng thượng ngả người nghĩ ngợi bâng quơ một lúc rồi nói:

- Đưa hần vào khu rừng nào đó không có người qua lại rồi chôn cất tử tế. Người chết rồi thì tội lỗi có lớn thế nào cũng nên để họ yên nghỉ.

- Hoàng thượng quả thật nhân từ, hạ thần sẽ y lệnh.

Nói rồi quan cai ngục rời khỏi thư phòng. Vầng trăng treo cao ngoài kia, tròn vành vạnh nhưng không còn một màu thanh khiết như trước, mà có pha lẫn sắc đỏ. Gần đây nhiều thầy chiêm tinh bảo rằng đó là màu của máu, bởi hoàng cung sắp sửa rơi vào đại nạn. Hoàng thượng vì thế trong dạ cũng không lúc nào yên được, cơ nghiệp Lê triều đang vào thời cường thịnh, ngài không thể bất lực mà làm phí đi công sức của tổ tiên bao đời gầy dựng.

*****

Theo như lời hoàng thượng, xác của Thiên Ân được chuyển ra ngoài một khu rừng vắng vẻ. Đoạn đường khá dài nên cũng phải mất vài canh giờ mới đến nơi. Những tên lính đào huyết cần thận rồi mang xác chàng đặt vào. Sau khi lấp đất xong, họ cùng một bài vị bằng gỗ cắm lên đầu mộ rồi khởi hành quay trở về cung. Ánh nắng ngả màu vàng rực, lính triều đình đi được một lúc thì đất đá trong ngôi mộ bỗng nhiên chuyển động, rơi vung vãi ra bên ngoài. Một bàn tay thò ra, tiếp đó là tay còn lại, rồi đến hai chân, đầu... và cả người đội đất đá ngồi nhổm dậy. Đôi mắt từ từ hé mở, đón ánh sáng của mặt trời. Vần gương mặt thắm đẫm nét phong trần ấy, nhưng đó không phải là một người chết. Đôi cánh tay phủ bột lớp đất trên người rồi chậm rãi đứng dậy, cử động bình thường. Một lẽ hiển nhiên bởi lẽ Thiên Ân không chết, chàng cũng chẳng mắc bệnh đậu mùa, mà đây là một kế hoạch do Ngọc Dao dàn ra - một kế hoạch để cứu rỗi những gì đen tối nhất sắp sửa xảy đến.

Dòng sông trong xanh ở trước mặt, chàng bước xuống tắm rửa để cuốn trôi đi những bụi đất còn sót lại, lòng bỗng mơ hồ nhớ lại cuộc gặp của mình với Ngọc Dao tối hôm đó...

Đêm ấy, khi hoàng cung đã hoàn toàn chìm vào tĩnh mịch, Ngọc Dao mới cùng cung tì xuống đại lao. Chỉ có vài ánh đuốc nhỏ soi sáng những khoảng tối thừa thớt, không gian lạnh lẽo bao trùm mọi nơi, Ngọc Dao tìm đến ngục của Thiên Ân, lúc đó chàng vẫn còn thức và dường như đang nghĩ ngợi một điều gì xa xôi lắm. Khẽ đẩy nhẹ cánh cửa, Ngọc Dao lên tiếng:

- Ta có chuyện muốn nói với tráng sĩ!

Thiên Ân ngay lập tức thoát khỏi dòng suy nghĩ vẩn vơ, chàng cúi đầu:

- Hạ nhân không hay nường nường đến, quả thật muôn lần đáng chết!

Ngọc Dao hươ tay:

- Chuyện đó không quan trọng, thật ra có chuyện này khanh nhất định phải giúp ta! Bây giờ trong hoàng cung ta chỉ còn biết tin tưởng có khanh!

- Nường nường cứ nói!

Ngọc Dao lặng đi hồi lâu rồi trầm ngâm:

- Mấy ngày nay ta có nhiều linh cảm rất lạ, hay nằm mộng thấy nhiều hiện tượng kì quái. Ánh sáng của sao thiên tử đang dần mờ nhạt, ta cho rằng đây là điềm hung. Có thể... - Ngọc Dao dáo dác nhìn quanh rồi tiếp. - Có thể hoàng cung sắp sửa xảy ra một trận sóng lớn, làm nên một biến cố rung chuyển triều cương. Nếu đến chừng đó thật sự xảy ra đại nạn, hi vọng khanh có thể ra tay ứng cứu, quyết không để cho kẻ bất lương đạt thành tâm nguyện một cách trọn vẹn.

- Nhưng bây giờ... hạ nhân còn đang là một tội nhân, sao có thể làm gì được?

Ngọc Dao nói nhỏ vào tai Thiên Ân:

- Khanh giả chết để được đưa ra ngoài cung, khi nào gặp chuyện ta sẽ gửi bồ câu đưa thư cho khanh!

- Nghĩ là...

- Hiện giờ bên ngoài thành đang có bệnh dịch đậu mùa hoành hành, khanh cứ làm ình bị mẫn đồ khắp người, rồi lên cơn sốt cao, ta sẽ bố trí cho quan thái t làm mọi người tin là khanh bị bệnh đậu mùa, chắc chắn mọi chuyện sẽ như ý chúng ta sắp xếp.

Thiên Ân mỉm cười gật gù;

- Nường nường quả nhiên cao kiến!

- Tất cả trông cậy vào khanh! - Ngọc Dao tin tưởng.

- Nhưng nường nường cũng phải cẩn thận, nếu sơ suất chỉ e là nhiều điều phiền phức xảy ra.

- Ta biết rồi! - Nói rồi Ngọc Dao lặng lẽ rời khỏi phòng giam, khi ấy độ gần nửa khuya, mọi thứ im lặng hoàn toàn, chỉ còn vài tiếng nước rơi trong hũ không. Ở cung của nàng đèn vẫn sáng, vẫn ngào ngạt hương trầm cùng sự trấn trở thâu đêm.

*****

Đã lâu rồi hoàng thượng mới đến cung của Thần phi, nàng cũng không giấu được nỗi vui mừng. Nhưng trên gương mặt ngài rõ ràng không hiện diện tình cảm dành cho nàng, ngài đến đây là vì nghĩa, chứ trong lòng ngài có thật sự muốn thế? Nàng biết vậy, nhưng nàng không còn cách nào nữa để hướng trái tim ngài về nàng. Và cứ như những lần trước, ngài vẫn thao thức cho đến nửa đêm mà chưa chợp mắt. Ngài xoay người sang, nhìn thấy Thần phi đã ngủ say, ngài lẳng lặng bước xuống giường rồi khoác chiếc áo choàng, đi đến đứng cạnh cửa sổ. Trăng khuyết mở, hơi lạnh lan tỏa vào mặt, chợt ngài cảm thấy có một vòng tay ôm chầm lấy ngài từ phía sau, và giọng nói thỏ thẻ:

- Hoàng thượng có tâm sự gì mà sao khuya rồi vẫn còn thao thức?

- Trẫm không sao! - Ngài gạt tay Thần phi ra. - Nàng đi ngủ đi!

- Người vẫn đang nghĩ đến Ngọc Dao phải không?

Hoàng thượng quay lại, vẻ khó chịu:

- Nàng hỏi vậy là sao? Trẫm đã nói rồi, phi tử trong cung phải đoàn kết lẫn nhau, không được có sự ganh tị!

- Thần thiếp không ganh tị! Thần thiếp chỉ muốn chia sẻ tâm tư với người.

Hoàng thượng lắc đầu:

- Trẫm không cần nàng chia sẻ tâm tư bằng cách như vậy!

- Thần thiếp có một thỉnh cầu, mong hoàng thượng chấp nhận.

Hoàng thượng thông thả ngồi xuống, gương mặt trầm tư;

- Nàng nói đi!

Thần phi ngập ngừng hồi lâu rồi nói:

- Được nắm giữ chức thống lĩnh hậu cung, thần thiếp biết đây là một ân điểm mà hoàng thượng đã ban, nhưng một khi ngồi ở vị trí ấy, thần thiếp muốn được người khác nể trọng chứ không phải khinh rẻ hay ganh ghét. Dương phi trước đây được mọi người tôn kính là vì hoàng nhi của tử ấy là Lê Nghi Dân được phong tước thái tử, trong khi hiện tại thần thiếp...

- Nàng muốn trẫm phong tước thái tử cho Bang Cơ để nàng được người khác kính nể à?

Thần phi im lặng một lúc, hoàng thượng tiếp:

- Chính nàng ngày trước cũng đã từng nói các tôn tử còn nhỏ, chưa đến lúc phải lập ngôi thái tử mà. Sao hôm nay nàng lại nói chuyện này với trẫm?

- Đúng là thần thiếp có nói thế, nhưng việc lập Bang Cơ làm thái tử không phải để mang lại quyền lợi gì cho nó, mà là để thần thiếp có thể dễ dàng cai quản hậu cung, thần thiếp mong hoàng thượng hiểu.

Hoàng thượng vẫn không nói gì, thông thả uống một ngụm trà. Thần phi đành miễn cưỡng:

- Thần thiếp biết hoàng thượng vẫn còn băn khoăn chuyện Ngọc Dao, nhưng thần thiếp hứa, nếu Ngọc Dao sinh con trai, thần thiếp sẽ nhường ngôi thái tử lại cho nó, đồng thời cũng sẽ cho Ngọc Dao giữ chức thống lĩnh.

- Nàng thật sự nghĩ vậy sao? Nàng cho rằng trẫm coi trọng điều đó à?

- Thần thiếp không có ý đó, nhưng dù sao long duệ của Ngọc Dao cũng được tiên đoán là chân mệnh thiên tử. Thật ra thần thiếp cũng chỉ muốn hoàng thượng ban tước thái tử cho Bang Cơ trong giai đoạn này để trấn hưng lại hậu cung mà thôi! Thần thiếp không hề có mưu cầu tư lợi riêng!

Hoàng thượng ậm ừ một lát rồi nói:

- Nếu vì đại cuộc thì ngôi thái tử đối với trẫm cũng không phải là quan trọng. Nếu Bang Cơ thật sự có khả năng, trẫm sẽ cho nó giữ ngôi thái tử cho đến lúc lớn, còn nếu không thì...

Thần phi mỉm cười:

- Nói vậy... hoàng thượng đã...

Hoàng thượng lặng đi:

- Trẫm hi vọng những gì nàng nói là sự thật. Nếu trẫm phát hiện nàng lợi dụng điều này để nâng cao thanh thế một cách không chính đáng, trẫm sẽ thẳng tay xử trí!

Nói rồi ngài quay trở về giường, vẫn lạnh lùng, nhạt nhòa như bao lần ngài đến cung của Thần phi vậy. Nàng bước đến nằm bên cạnh, nhưng không dám động vào ngài, khi mà đối với ngài, nàng dường như chỉ là một gánh nặng. Mưa bắt đầu trút bên ngoài kia, hơi lạnh theo gió lan tỏa, những cánh hoa không chịu nổi sức gió phải lìa cành, kết thúc một cuộc đời ngắn ngủi.

22. Chương 22: Thâm Cung Nội Chiến

Mấy ngày nay Thần phi không rời khỏi phòng nửa bước, vì một lẽ Bang Cơ đổ bệnh, lên cơn sốt cao. Vừa mới được hoàng thượng ban chiếu chỉ lập làm thái tử, cứ ngỡ là chuyện vui, ai ngờ điều không may lại ập tới. Thái y đã vào bắt mạch và kê đơn, tất cả cung tì cũng thay nhau chăm sóc Bang Cơ cùng với Thần phi. Ngự thiện phòng cũng gấp rút làm những món ăn bổ dưỡng thuộc vào loại thượng hạng nhất để Bang Cơ tắm bổ. Dù chăm sóc bằng nhiều cách khác nhau nhưng dường như tình trạng của Bang Cơ chẳng hề

thuyền giảm. Hoàng thượng hay tin lo lắng đến thăm nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn. Những ngày như thế cứ trôi qua, Thần phi buộc phải đến tâu với hoàng thượng:

- Chuyện Bang Cơ đột nhiên trở bệnh nặng như thế, hoàng thượng... có thấy gì lẩn khuất bên trong không?

Hoàng thượng đưa tay xoa thái dương, hỏi:

- Nàng cảm thấy có gì bất thường sao?

- Theo như lời chẩn đoán của quan thái y, Bang Cơ chỉ bị cảm phong hàn, cho dù có nặng cũng không thể nào không thuyền giảm phần nào được.

Hoàng thượng bước từng bước chậm rãi, mắt nhìn về khoảng không trong đêm tối xa xăm:

- Mấy ngày nay trẫm cũng cảm thấy vô cùng bất an. Nó là hoàng nhi của trẫm, trẫm thực sự không muốn nó xảy ra chuyện gì!

- Hoàng thượng... có bao giờ người nghĩ... chuyện này... có liên quan đến việc sử dụng bùa chú không?

Hoàng thượng ngạc nhiên:

- Bùa chú?

- Thần thiếp từng nghe nói một người bị ếm bùa hoặc là sẽ liên tục gặp những chuyện xui rủi, hoặc là sẽ dẫn đến cái chết bất đắc kì tử, hay bệnh tình cứ kéo dài mãi không khỏi.

- Nàng cho rằng... Bang Cơ bị ếm bùa à? - Hoàng thượng gạt ngang. - Rõ hoang đường, trong hoàng cung này ai cũng biết sử dụng bùa chú sẽ mang tội lăng trì, kẻ nào dám làm thế??

- Thần thiếp chỉ nghi ngờ vậy thôi! Nhìn thấy Bang Cơ ngày đêm quần quai, khổ sở với căn bệnh, thần thiếp rất đau lòng.

Hoàng thượng thở dài:

- Trẫm cũng hiểu cảm giác của nàng. - Hoàng thượng nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Thần phi mà cảm thấy có chút xót xa. - Bản thân trẫm cũng thế, nhưng chúng ta có thể làm gì khác được?

- Thần thiếp cho rằng có thể! - Thần phi quyết đoán. - Mong hoàng thượng cho phép thần thiếp ngày mai được mời một thầy pháp vào để tìm ra cách trị liệu cho Bang cơ.

- Hoàng cung không phải nơi ô hợp! Đạo này động một chút thì thầy pháp, động một chút thì thầy tướng số, thế thì còn ra thể thống gì nữa?

Thần phi e dè, lặng đi hồi lâu rồi đáp:

- Thần thiếp chỉ mong hoàng thượng ưng thuận lần này nữa, có còn hơn không, lỡ may Bang Cơ khỏi bệnh thì sao?

- Nàng tin là vậy à?

Thần phi khẽ gật đầu. Suy nghĩ một lúc lâu, hoàng thượng lên tiếng:

- Trẫm không kì vọng nhiều vào cách đó, nhưng nếu nàng quyết định vậy thì coi như trẫm ưng thuận lần này, sẽ không có lần nữa đâu!

- Thần thiếp hiểu, tạ ân điểm của hoàng thượng.

Rồi Thần phi lặng lẽ lui bước trở ra. Cơn gió lạnh lùa qua còn đường dẫn lối về cung, vài ngôi sao le lói, và đâu đó tiếng tiêu nghe buồn ảm đạm.

*****

Một thầy pháp được mời về cung để đoán bệnh cho Bang Cơ, giữa lúc trời còn sáng sớm. Thần phi đứng bên cạnh, gương mặt thoáng chút hi vọng pha lẫn lo lắng. Lão thầy pháp dùng một loại cỏ nhúng vào trong bình nước rồi rải đều khắp người Bang Cơ, sau đó tĩnh tâm nhắm mắt lại, hai tay đặt lên đầu gối như đang ngồi thiền. Một lát sau thì cánh cửa cung cũng hé mở, hoàng thượng đến cùng với những hầu cận. Mấy

ngày nay mỗi lần thiết triều xong, hoàng thượng lại đến chỗ Bang Cơ, hoàng nhi trở bệnh nặng, trong lòng ngài cũng lo lắng chẳng kém gì Thần phi.

- Mọi việc sao rồi? - Hoàng thượng đưa mắt nhìn Bang Cơ rồi hỏi.

- Ông ta đang tiến hành, thần thiếp cũng chẳng biết sẽ thế nào nữa!

Hai cánh tay lão thầy pháp bỗng nhiên duỗi thẳng ra, miệng lầm rầm khấn một câu thần chú gì đấy rồi mở mắt quay sang hoàng thượng:

- Lão nhân biết hoàng thượng đến đã lâu nhưng không hành lễ, mong hoàng thượng thứ tội!

- Chuyện đó trẫm không chấp, nhưng hoàng nhi của trẫm thế nào rồi?

Lão thầy pháp ậm ừ một lát rồi nói:

- Thái tử đích thực đã bị nhiễm phong hàn, nhưng việc bệnh tình không thuyên giảm là có nguyên nhân khác.

- Là nguyên nhân gì?

- Dạ bẩm... như hoàng thượng thấy quanh mắt thái tử có quầng thâm kì lạ, mặt mày trắng bệch không chút sức sống, huyết khí di chuyển hỗn loạn, quả thật... thái tử đang bị một luồng tà khí đeo bám khiến cho cơ thể suy nhược, bao nhiêu dược liệu đưa vào cũng đều bị đào thải ra ngoài chứ không được hấp thụ, vì thế mà bệnh chữa mãi không khỏi.

Hoàng thượng thần sắc có chút bất an:

- Vậy hiện giờ nó thế nào rồi?

- Bẩm... thái tử đã thuyên giảm, dần dần hồi phục, cũng bớt nóng sốt rồi, hoàng thượng có thể kiểm chứng!

Thần phi bước đến sờ lên trán Bang Cơ, rồi trên gương mặt bỗng nở một nụ cười hạnh phúc:

- Hoàng thượng... người... người xem... đúng như lời lão ta nói... Bang Cơ bớt nóng rồi, thần khí cũng dần ổn định trở lại.

Hoàng thượng nghe thấy thế trong dạ cũng có chút vui mừng, ngài bế thái tử lên rồi bất chợt mỉm cười:

- Đúng như nàng nói, chứng phong hàn của Bang Cơ đã giảm đi nhiều rồi, quả đúng là hiệu nghiệm. - Rồi ngài quay sang bảo lão thầy pháp. - Lần này ông đã lập được công lớn, trẫm nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh.

Rồi Thần phi nhìn lão thầy pháp vẻ dò hỏi:

- Ông có thể cho bổn cung biết... luồng tà khí mà ông nói xuất phát từ đâu và vì sao lại có?

Lão thầy pháp bấm đốt tay, suy nghĩ một lúc rồi đọc một bài thơ huyền bí:

"Hình nhân bát tự

Yếu mệnh vô minh

Ác nữ huy Ngô

Dao đích thị danh"

- Lão nhân mạo muội, cho hỏi hoàng thượng... trong cung có ai là nữ, họ Ngô, tên Dao không?

- Họ Ngô tên Dao, lại là nữ? - Hoàng thượng chau mày nghĩ ngợi.

Thần phi nhìn hoàng thượng một lúc rồi lên tiếng:

- Thần thiếp cũng đã đoán biết được phần nào là do ai làm! Nhưng chỉ sợ... hoàng thượng không nỡ xuống tay.

- Nàng cứ nói thẳng ra đi, đừng úp úp mở mở nữa, có kẻ nào mà trẫm không dám xử trí?

Thần phi cười nhạt:

- Là nữ, họ Ngô tên Dao, trong cung này chỉ có mình Ngọc Dao mà thôi!

Hoàng thượng há hốc mồm kinh ngạc, thần sắc bất thường thấy rõ. Ngài đặt Bang Cơ vào nôi rồi nói:

- Nàng đừng nói bừa, không có căn cứ thì đừng tùy tiện vu oan người khác!

- Thần thiếp không vu oan, sự thật rõ ràng là như thế. Ắ biết Bang Cơ ở ngôi thái tử nên sinh lòng ghen tức, mới dấn nên kế hoạch tiểu nhân này.

Hoàng thượng gạt ngang:

- Ngọc Dao không phải người như thế, trẫm biết rõ về điều đó!

- Tất nhiên là trước mặt hoàng thượng, ả phải tỏ ra nhân từ lễ độ rồi, nhưng sau lưng, ả là một con người hoàn toàn khác.

- Không bao giờ có chuyện như thế, rõ ràng các người chỉ cố tình đổ tội cho Ngọc Dao!

Thần phi giọng đầy uất ức:

- Bang Cơ đã bị ả hại đến suýt nữa mạng vong, vậy tại sao hoàng thượng lại còn bênh vực ả?

- Nhưng Ngọc Dao không bao giờ làm những chuyện tàn tâm lương tâm như vậy!

Thần phi dịu giọng:

- Thần thiếp biết trong lòng hoàng thượng, Ngọc Dao quan trọng thế nào. Nhưng sự thật vẫn sẽ là sự thật, nếu hoàng thượng vẫn muốn làm sáng tỏ mọi chuyện, cứ cho người đến cung Ngọc Dao lục soát, chắc chắn sẽ tra ra sự tình bên trong.

Hoàng thượng không nói, ngài lẳng lặng rời khỏi phòng, Thần phi thấy được trong ánh mắt của ngài một thứ tình cảm hỗn độn. Từ trước đến nay, trong chốn hoàng cung này, ngoại trừ thái hậu, Ngọc Dao có lẽ là người phụ nữ duy nhất khiến cho ngài rơi vào trạng thái ấy, làm thay đổi trái tim của một đế vương tưởng chừng như sắt đá.

*****

Khi bóng chiều vừa đổ xuống, nhuộm tím cả dãy núi thì cũng là lúc đoàn lính ngự tiền xông vào cung của Ngọc Dao lục soát. Nàng vừa định bước ra ngăn lại thì bọn họ giơ kim bài của hoàng thượng lên nên nàng cũng đành lùi sang một bên, hậm hực chờ đợi. Cánh cửa khẽ mở, hoàng thượng và Thần phi bước vào, nhìn thấy thần sắc có phần ảm đạm trên gương mặt hoàng thượng, Ngọc Dao đã phần nào linh cảm sắp có chuyện không hay xảy ra đối với nàng. Nàng mạo muội cất tiếng hỏi:

- Hoàng thượng, thật ra... họ vào đây làm gì và nguyên nhân vì sao?

Hoàng thượng ngập ngừng trong chốc lát:

- Có tin bảo nàng... - Giọng ngài run run. - Nàng sử dụng bùa chú để hại Bang Cơ thái tử, trẫm chỉ tìm ra bằng chứng xem có đúng thế không.

Ngọc Dao ngăn người, thụt lùi về phía sau, vẻ kinh ngạc hiện rõ trên gương mặt:

- Thần thiếp sao có thể dùng bùa chú để hại thái tử được? Việc làm đó quá độc ác, trong khi thái tử vẫn còn quá nhỏ!

- Trẫm cũng hi vọng là nàng không làm, và cũng mong là... lính ngự tiền sẽ không tìm ra thứ gì khả nghi. - Đôi mắt hoàng thượng đổ mọi ánh nhìn về phía Ngọc Dao - ánh mắt đầy lo lắng. Thần phi nhếch môi, nói:

- Người đứng ở đó giả tạo, có hay không, chỉ một lát nữa mọi chuyện sẽ sáng tỏ. Để xem lần này người còn giấu nổi cái đuôi hồ ly của mình nữa hay không!

- Tỉ chừng ở đó ngấm máu phun người, muội chưa làm bất cứ chuyện gì hồ thẹn với lương tâm!

- Vỡ kịch đến cuối cùng cũng phải hạ màn, dù người diễn giỏi cách mấy cũng thế qua mắt được ta!

- Nàng có im ngay hay không? - Hoàng thượng quay sang phần nô nhìn Thần phi rồi mệt mỏi ngồi xuống ghế chờ đợi. Văng dưng sắp sửa lặn ngoài kia, lá lác đác rụng, chợt Ngọc Dao cảm thấy đôi bàn tay mình lạnh buốt. Việc này nàng vốn đã lường trước từ lâu, mâu thuẫn giữa nàng và Thần phi trong hậu cung sớm muộn gì cũng phải tìm ra một hướng giải quyết. Nhưng không ngờ bây giờ kẻ rơi vào thế bí lại chính là nàng. Được một lúc, toán lính ngự tiền chạy ra, một tên quỳ xuống tâu với hoàng thượng:

- Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ tìm được cái này!

Nói rồi hắn đưa cho hoàng thượng một hình nhân bằng vải, trên đó có vài cây kim châm. Còn chưa hết ngỡ ngàng thì ngài đã giật thót mình đến đánh rơi hình nhân xuống đất, mặt tái nhợt. Ngài quay sang nhìn Ngọc Dao, miệng lắp bắp:

- Ngọc Dao,... tại... tại sao....?

Tên lính ngự tiền lý giải thêm:

- Thuộc hạ tìm được hình nhân này dưới gầm giường của Ngô Tiệp dư.

Ngọc Dao cũng mở tròn mắt hoảng hốt;

- Hoàng thượng, hình nhân này... thần thiếp không biết ở đâu ra cả. Thần thiếp không dám nửa lời gian dối.

Thần phi nhặt hình nhân lên ngắm nghía một lúc rồi quả quyết:

- Bằng chứng ở ngay trước mắt, người còn dám chối cãi. Trên hình nhân này có ghi rõ tên tuổi, năm sinh bát tự của Bang Cơ. Người định dùng thuật trừ ếm bằng hình nhân để làm hoàng nhi của ta sống không yên ổn!

- Tại sao muội phải làm thế, tỉ đừng ăn nói quá đáng!

Thần phi trừng mắt:

- Người còn dám nói lời xúc xiểm ở đây? Tâm tánh chẳng khác gì rắn độc, ngay cả một đứa trẻ cũng không tha, người xứng đáng sống trên cõi đời này sao? - Rồi nàng quay sang gọi quân lính đang đứng bên ngoài. - Người đâu! Ngay lập tức mang Ngọc Dao ra ngoài thì hành án voi giày cho ta!

- Dừng tay! - Hoàng thượng lên tiếng dứt khoát. - Ai cho nàng dám tự tung tự tác? Không ai được mang Ngọc Dao đi đâu cả!

- Thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân. Theo luật lệ Lê triều, dùng bùa chú hại người trong hoàng cung sẽ bị khép vào tội voi giày, tại sao hoàng thượng còn bênh vực ả? - Thần phi tỏ ra bất bình.

- Nhưng Ngọc Dao đang mang long duệ của trẫm, nhất định không được dụng án!

- Hoàng thượng...

- Ở đây trẫm là hoàng đế, có phải nàng muốn trẫm khép nàng vào tội khi quân không?

Thần phi nhìn Ngọc Dao tức tối:

- Nhưng thần thiếp cảm thấy như vậy quá bất công với Bang Cơ, nó cũng là hoàng nhi của hoàng thượng mà!

- Nhưng muội không hề làm chuyện này, chắc chắn là có kẻ dàn xếp vu oan. - Ngọc Dao thanh minh.

- Động chuyện gì người cũng bảo là có kẻ vu oan người, dám làm mà không dám nhận, sĩ diện của người để đâu rồi? Bệnh tình của hoàng nhi ta không thuyên giảm cũng chính vì cái hình nhân này!

- Thật sự quá hoang đường, bùa chú chẳng qua chỉ là chuyện mê tín, không thể có cái cơ vô lý như vậy!

- Người có nói nhiều cũng vô ích! Mọi thứ đã sáng tỏ hoàn toàn, bản chất thật của người đến giờ khắc này mới thật sự lộ rõ! - Rồi nàng quay sang hoàng thượng. - Nếu người muốn giữ lại long duệ, đợi đến khi nào ả sinh xong, tới lúc đó mới dụng án.

Hoàng thượng bần thần, đầu như sắp nổ tung. Ngài nhìn Ngọc Dao khấn khoản, đôi mắt dường như có một giọt nước suýt nữa trào ra;

- Nàng cho trẫm một lời giải thích đi. Trẫm sẽ bỏ qua tất cả, nàng nói cho trẫm nghe đi!

Nước mắt lăn dài trên má, Ngọc Dao nói:

- Thần thiếp không làm thì làm sao mà giải thích. Mọi chuyện vốn dĩ không liên quan đến thần thiếp.

Thần phi thêm vào:

- Hoàng thượng, cho dù ngài đối với Ngọc Dao thế nào, nhưng ngài không nên vì tình riêng mà quên đi phép nước, để sau này còn có thể dùng nó mà trị vì thiên hạ! Huống hồ bao nhiêu ngày qua ngài đã thấy Bang Cơ phải vất vả, khổ sở thế nào cơ mà! Thần thiếp mong người suy nghĩ thấu đáo.

- Trẫm... phải làm sao? - Hoàng thượng như bị giằng xé giữa một bên là tình cảm, một bên là danh dự, địa vị. Tại sao một bậc đế vương thì phải luôn đối mặt với những chuyện thế này? Ngài đã quá mệt mỏi. Ngài dường như không còn đủ sức chịu đựng nữa. Nỗi lòng của ngài... ai thấu hiểu. Đúng lúc đó thì bên ngoài bỗng có một tiếng hô lớn, khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều phải ngoáy đầu nhìn, kèm theo đó là một vóc dáng ung dung tiến tới:

- Nguyễn Trãi đại nhân đến!

23. Chương 23: Huy Văn Tự

Thần phi ngơ ngàng nhìn ra phía ngoài cửa, khi mà bóng Nguyễn Trãi cùng gương mặt nghiêm trang tiến lại gần. Ông cúi đầu hành lễ hoàng thượng đưa mắt nhìn Ngọc Dao rồi nói:

- Hoàng thượng, hạ thần vừa mới vào cung định bàn chuyện duyệt binh ở thành Chí Linh sắp tới với người thì nghe ở cung của Ngô Tiệp dư gặp chuyện, không biết đã xảy ra chuyện gì?

- Mưu kế thâm hiểm dùng bùa chú hại người chứ còn gì nữa! - Thần phi nhanh miệng. - Nguyễn Trãi đại nhân, khanh là quan thanh liêm, chắc hẳn biết rõ việc sử dụng bùa chú trong hoàng cung sẽ bị trừng phạt voi giày chứ không phải chuyện nhỏ.

Hoàng thượng lên tiếng:

- Nhưng trẫm không thể nào làm vậy!

- Nhưng người là hoàng đế một nước thì phải làm gương cho thiên hạ!

Nguyễn Trãi điềm tĩnh:

- Luật pháp cũng có tình người, Thần phi nương nường, hạ thần nghĩ tại sao không tha thứ tội cho Ngô Tiệp dư một lần?

Thần phi cười khẩy:

- Nguyễn Trãi đại nhân, lẽ nào... ông cũng muốn van xin cho ả?

- Muội vốn không làm bất cứ chuyện gì sai trái, muội không cần ai van xin! - Ngọc Dao thẳng thừng nói.

- Đấy! Ông đã nghe ả nói gì rồi chứ? ả không cần ai van xin, bổn cung cần ông nói một lời phải!

Nguyễn Trãi lắc đầu;

- Trời còn có đức hiếu sinh, Lê triều muốn cường thịnh cũng cần nên khoan dung độ lượng, huống hồ đây chỉ là chuyện mê tín hoàng đường thì tại sao phải đi làm quá vắn đề?

- Ông nói thế nghĩa là nói bổn cung làm lớn chuyện?

Ngọc Dao tức tối:

- Tỉ không chỉ làm lớn chuyện mà còn chuyên đi giá họa cho người khác. Cả chuyện của Dương phi trước đây cũng do một tay tỉ sắp đặt. Tỉ định tận diệt tất cả các phi tử trong hậu cung này, để một mình tỉ lên nắm ngôi nhiếp chính. Tỉ muốn biến hoàng thượng thành một quân cờ trong nước đi của tỉ!

Thần phi phản nộ định giơ tay lên tát Ngọc Dao thì hoàng thượng nắm lấy tay nàng ngăn lại:

- Nàng đang làm gì vậy?

- Rõ ràng là ả vu không thiếp, hoàng thượng không thấy sao?

Hai mắt Ngọc Dao đỏ như lửa, dường như lúc này nàng chẳng còn biết sợ là gì nữa:

- Tỉ muốn tát chứ gì? Tỉ tát đi! Hạng người như tỉ sớm muộn gì cũng bị trời trừng phạt.

- Thôi đi Ngọc Dao! - Hoàng thượng quay sang quát.

Thần phi bỏ tay xuống, phần nộ nhìn Ngọc Dao:

- Cứ như lời thần thiếp, đợi ả sinh xong thì dụng án!

- Không được! - Nguyễn Trãi đồng ý, rồi quay sang hoàng thượng. - Hoàng thượng, người còn nhớ tiên đế trước khi băng hà đã dặn dò người điều gì về hạ thần không?

Hoàng thượng nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Phụ hoàng bảo... sau này trẫm phải thực hiện cho khang một nguyện vọng!

Nguyễn Trãi gật đầu, cung kính:

- Từ trước đến nay, hạ thần chưa yêu cầu hoàng thượng làm bất cứ điều gì, lần này coi như hạ thần có một nguyện vọng cần hoàng thượng thực hiện, đó là miễn cho Ngô Tiệp dư tội voi giày, mà thay vào đó là hãy đẩy đến Huy Văn Tự để nương nung tu dưỡng tâm tánh ở đó. Như thế là không hề làm trái đi đạo nghĩa, mà vẫn giữ được tình người, mười phân vẹn mười, hoàng thượng nghĩ sao?

- Hoàng thượng! - Thần phi gạt đi. - Thật ra ông cũng chỉ muốn cầu xin cho Ngọc Dao thoát khỏi tội chết!

Hoàng thượng tức giận:

- Tại sao nàng cứ muốn đẩy Ngọc Dao vào chỗ chết vậy? Nàng còn có tình người không? - Rồi ngài nhìn Nguyễn Trãi, quả quyết. - Cứ theo lời khang nói vậy, phương án đó rất hay.

- Hoàng thượng... - Thần phi vẫn miễn cưỡng van nài, nhưng nhìn vào ánh mắt của hoàng thượng, nàng biết không gì lay chuyển được.

- Ý trẫm đã quyết, không cần phải bàn cãi nhiều!

Ngọc Dao bước đến thổ lộ cạnh hoàng thượng:

- Hoàng thượng, thần thiếp thật sự bị oan, khi thần thiếp đến Huy Văn Tự rồi, mong hoàng thượng xem xét để lấy lại sự trong sạch cho thần thiếp.

Hoàng thượng khẽ gật đầu. Thần phi hất hăn quay lưng bỏ đi, kèm theo đó là một câu nói:

- Hoàng thượng đã quyết như vậy thì thần thiếp cũng không còn gì để nói!

Trời đã tối, khi ánh đèn lồng đã được thắp lên soi rọi cả đường đi. Không gian im lặng tưởng chừng như tĩnh mịch, hoàng thượng tâm trí rối bời quay về phòng trần trọc không yên. Nguyễn Trãi thấy thế nên cũng gác chuyện duyệt binh sang một bên, nhưng nhìn vào tình cảnh của Ngọc Dao hiện giờ, ông biết rằng nơi hoàng cung này đang từng ngày bị những cơn sóng dữ nhấn chìm một cách tàn khốc.

*****

Đêm trước ngày Ngọc Dao rời khỏi hoàng cung đến Huy Văn Tự, nàng không ngủ được, đành ra vườn thượng uyển, uống chút rượu hồng đào để quên đi nỗi buồn trong lòng. Thà rằng nàng là người làm sai để rồi bị xử voi giày, còn hơn bị giam án mà thực tế lại mang nỗi oan khôn tả. Trăng đêm nay khuyết, gió lạnh như chính cõi lòng của nàng. Hoàng thượng mấy ngày nay cũng ít khi gặp nàng, có lẽ ngài không muốn phải vương vấn bởi một cung phi, để rồi ảnh hưởng đến chính sự. Nhưng những lúc thế này, nàng cảm thấy cô đơn quá.

- Cháu không được vui sao? - Giọng nói của Nguyễn Trãi vang lên, ông ngồi xuống nâng nhẹ ly rượu, ánh mắt vẫn hiện lên vẻ từng trải.

- Cháu chỉ cảm thấy có chút bất an. Thúc cũng thấy Thần phi không phải hạng người tầm thường, vô cùng nham hiểm và thâm độc, chẳng biết rồi đây ả sẽ giở quỷ kế gì? - Ngọc Dao đáp.

- Nhưng thúc hỏi thật, chuyện lần trước cháu không làm thật chứ?

Ngọc Dao vốn khó chịu chuyện này đã lâu, nay nghe Nguyễn Trãi nói thế cũng cảm thấy vô cùng ức chế:

- Chẳng lẽ thúc không tin cháu, cháu không hề hại Bang Cơ, cái hình nhân đó ở đâu ra bản thân cháu cũng không rõ. Nhưng cháu nghĩ có lẽ mọi chuyện do Thần phi bày ra.

- Không ngờ trong hậu cung lại nảy sinh nhiều thủ đoạn, sẵn sàng vì mục đích bất chấp tình nghĩa. Bây giờ chỉ còn lại có mỗi Bùi quý nhân là...

- Bùi quý nhân vốn nhút nhát, luôn làm theo sự sắp đặt của người khác nên có thể tránh được kiếp nạn này. Mục tiêu tiếp theo của Thần phi, cháu chỉ e rằng... chính là thúc.

Nguyễn Trãi trầm tư suy ngẫm:

- Tại sao cháu nói vậy?

- Lần này thúc giúp cháu thoát khỏi án voi giày, Thần phi có thể cho rằng thúc đang cố tình đứng về phía cháu, điều đó sẽ gây bất lợi cho ngôi vị của Bang Cơ sau này.

Nguyễn Trãi nghiêm nghị:

- Cây ngay không sợ chết đứng, ta không làm gì thì Thần phi đâu thể làm gì được ta!

- Lòng người hiểm độc, mưu kế khó lường, ta không phạm người, người cũng phạm ta. Có lẽ cháu lo xa, nhưng thúc nên cẩn thận thì hơn!

Nguyễn Trãi nâng chung rượu lên, mỉm cười gật đầu rồi nói tiếp:

- Vậy còn chuyện của Dương phi thế nào rồi?

- Cháu cũng đang khá lo về chuyện đó, chẳng biết hoàng thượng có thay đổi ý định hay không, chỉ e... Bây giờ bản thân cháu còn lo không xong, làm sao dám nghĩ đến chuyện cứu giúp ai!

- Rồi hoàng cung đến Huy Văn Tự theo ta thấy chưa hẳn là việc không tốt, ít ra cũng tránh được những thị phi thế sự không đáng có. Sống trong cảnh tranh giành chốn hậu cung chẳng qua chỉ khiến người ta thêm phiền não mà thôi.

Trên gương mặt Ngọc Dao thoáng chút ngậm ngùi:

- Bản thân cháu thì đã yên phận rồi, chỉ lo cho hoàng thượng, người đã hao tổn tâm trí quá nhiều về những chuyện thế này rồi!

- Trời không phụ lòng người. Kẻ làm ác sẽ gặp quả báo, người hiền sẽ được sống yên vui. Thiên lý tuần hoàn, cháu hãy cứ nên bình tâm.

- Cháu sẽ ghi nhớ lời chỉ giáo của thúc! - Nói rồi nàng đứng dậy cúi tạ, lặng lẽ quay bước về phòng thu dọn hành lý. Một mùi hương hoa thoang thoảng đâu đây, gợi nhớ về một khoảnh khắc xa xăm, khi mà chốn hoàng cung vẫn còn yên bình, tĩnh lặng. Trăng mập mờ thả bóng xuống mặt nước, và những giọt lệ rơi giữa đêm trường quạnh quẽ.

*****

Ngọc Dao rời hoàng cung đã được ba ngày, ở nơi Huy Văn Tự ấy, cuộc sống của nàng đã bớt đi phiền muộn, nhưng sóng gió trong chốn hoàng cung này thì vẫn không ngừng tiếp diễn. Đêm tối, những bước chân rụt rề cùng chiếc phát trần trên tay lặng lẽ bước vào phòng Nguyễn Trãi. Vị thái giám ấy lén lút nhìn khắp nơi, rồi bất chợt hốt hoảng khi nghe một giọng nói vang lên:

- Đinh công công, ngài vào đây làm gì? - Nguyễn Trãi cất tiếng hỏi. Vị thái giám lao mồ hôi lấm tấm trên mặt, đã phần nào bớt đi nỗi lo sợ, nói:

- Gặp đại nhân ở đây thì may quá, nô tài có chuyện quan trọng cần phải nói với ngài!

- Có chuyện gì ngồi xuống trước đi! - Nguyễn Trãi đưa tay chỉ vào ghế rồi cũng điềm tĩnh ngồi xuống, hỏi:
- Có chuyện gì ngài hốt hơ hốt hải vậy?
- Chuyện này nói ra thì cũng dài lắm, nhưng nó có liên quan mật thiết đến vận mệnh hoàng tộc. - Vị thái giám - tên gọi Đinh Thắng dáo dác nhìn quanh trông chừng rồi tiếp. - Mong rằng đại nhân sau khi nghe câu chuyện này phải lập tức trình báo với hoàng thượng, nếu không sẽ không còn kịp!
- Hệ trọng đến vậy sao? Ngài cứ nói đi!
- Nô tài chấp nhận đến đây tìm đại nhân là đã lường trước được những gì xấu nhất xảy ra đối với mình, nhưng sự thật mãi mãi không thể chôn vùi trong bóng tối. Đại nhân vốn cũng đã biết nô tài là thái giám phụ trách ghi chép việc thọ thai và sinh nở của các phi tần trong hậu cung đúng không?
- Thế thì sao? - Nguyễn Trãi vuốt râu, vẻ điềm nhiên.
- Vậy đại nhân có còn nhớ từ lúc Thần phi vào cung tới lúc nương nường hạ sinh Bang Cơ thái tử là bao lâu không?

Nguyễn Trãi nghĩ ngợi hồi lâu rồi lắc đầu;

- Làm sao ta nhớ được, àm ai lại đi nhớ những chuyện đó.

Đinh Thắng thở dài:

- Cũng chính vì điều này mà đã gây ra một sự nhầm lẫn nghiêm trọng. Từ lúc Thần phi nhập cung tới lúc Bang Cơ ra đời chỉ vỏn vẹn có sáu tháng, mà hoàng thượng trước đó lại chưa hề gặp Thần phi bên ngoài cung, Bang Cơ lại được sinh ra trong tình trạng bình thường chứ không phải đẻ non. Một đứa trẻ muốn được sinh ra như thế phải được mang thai 9 tháng 10 ngày, vậy 3 tháng 10 ngày còn lại ở đâu, đại nhân không cảm thấy khó hiểu sao?

Nguyễn Trãi nghe đến đây thì bất giác mở tròn mắt bởi sự ngỡ ngàng mà ông không bao giờ ngờ tới;

- Vậy... ý của ngài là...?
- Thực tế... Bang Cơ... không phải là con ruột của hoàng thượng!

24. Chương 24: Huyết Mạch Hoàng Tộc

Những gì ngài nói... là thật sao? - Nguyễn Trãi có đôi chút ngần ngại.

- Chuyện này nô tài đã giấu kín từ lâu. Vì nếu hoàng thượng biết được chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, có khi còn gây nguy hại đến Thần phi và Bang cơ. Nhưng càng lúc Thần phi càng tỏ ra quá đáng, cô ta đang cố tình tận diệt tất cả các phi tần trong hậu cung để mình bước lên ngôi vị cao nhất. Bang Cơ không phải con hoàng thượng, vậy mà lại ở ngôi thái tử, còn Nghi Dân là huyết mạch hoàng tộc đích thực mà lại bị phế. Còn long duệ Ngô Tiệp dư đang mang nữa, chẳng biết rồi đây Thần phi sẽ giở âm mưu gì với nó!

Gương mặt Nguyễn Trãi lộ rõ sự căng thẳng, ông uống một chung trà định thần rồi nói:

- Đây là chuyện có liên quan đến danh dự của hoàng tộc, ta đâu thể nào nói bừa được.
- Không phải nói bừa đâu, đây là sự thật. Nước cờ của Thần phi sắp sửa hoàn tất rồi, nếu không chủ động, e rằng sẽ hối hận muôn đời. Hoàng thượng rất coi trọng đại nhân nên chắc chắn sẽ tin ngài!

Nguyễn Trãi lắc đầu:

- Hoàng cung đã rơi vào quá nhiều sóng gió rồi, chuyện gì qua được thì nên cho qua!
- Nhưng đó không phải là huyết mạch của hoàng tộc. Thần phi đã mang thai đứa bé ấy trước khi vào cung, cô ta làm mọi cách để đổi trắng thay đen, bất chấp luân thường đạo lý. Hiện giờ ngài cũng đang là mục tiêu của cô ta, Nguyễn Trãi đại nhân, thời cuộc loạn đến nơi rồi, ngài hãy suy nghĩ lại đi!

Im lặng một lúc, Nguyễn Trãi lên tiếng:

- Thôi được rồi, ta sẽ suy nghĩ về những gì ông nói, trời tối rồi, ông nên về nghỉ sớm kéo sinh nghi!

- Hi vọng đại nhân lấy đại cuộc làm trọng, nô tài xin cáo từ!

Nói rồi Đinh Thắng rời khỏi phòng Nguyễn Trãi, để lại suy tư trên những nếp nhăn đã trải nhiều sương gió cuộc đời. Ánh đèn soi bóng ông hắt vào vách, ánh trăng đêm nay huyền ảo lung linh, ông chấp tay ra sau lưng, bước ra cửa ngắm bầu trời đêm. Cuộc đời người là thế, luôn thấp thỏm bất an, luôn chứa đựng bao thị phi phiền toái. Rồi ai sẽ là người đứng vững trước bạt ngàn sóng gió để tiến đến cái đích cuối cùng?

*****

Buổi sáng sớm, Thần phi ngồi thưởng trà ở vườn thượng uyển, thoang thoảng nghe mùi hương của những loài hoa lành danh Đại Việt, thần trí thoải mái vô cùng. Ấy cung tì thân cận vì thế cũng cảm thấy vui lây:

- Mấy ngày nay nô tì thấy nường nường không còn vẻ sầu não trên gương mặt, quả thật đáng mừng!

Thần phi cười khẩy:

- Nhỏ được hai cái gai trong mắt, sao lại không cảm thấy lòng khoan khoái được. Trong hậu cung bây giờ... còn ai dám chống đối lại ta? Gương ở trước mắt, có lẽ chúng cũng biết thân biết phận.

- Dương phi thì đã xong, nhưng còn Ngô Tiệp dư... xem ra...

Thần phi đặt chung trà xuống, vẻ bực dọc:

- Nếu hôm đó không có Nguyễn Trãi vào can ngăn, thử hỏi ả sẽ thế nào? Đúng là đồ phá đám!

- Nô tì thấy dù sao như thế cũng là khả quan lắm rồi. Mà phải thừa nhận, nường nường quả thật mưu kế tinh. Có lẽ chẳng ai biết rằng... - Giọng nói của ả cung tì nhỏ lại. - Hình nhân đó là do chúng ta bỏ vào phòng của Ngô Tiệp dư, còn chuyện thái tử bị phong hàn chữa mãi không khỏi là do đã uống Hoàn Cốt Tán, và loại nước mà lão thầy pháp đó vấy lên người thái tử thực ra chính là thuốc giải.

- Đấy gọi là thuật ném đá giấu tay. May cho Ngọc Dao, ả vẫn chưa tận số nên mới thoát chết dễ dàng như vậy!

- Vậy còn Nguyễn Trãi đại nhân? - Ấy cung tì nhìn quanh. - Nường nường định thế nào?

Thần phi chau mày, hỏi:

- Người hỏi vậy là sao?

- Dù sao trong mắt hoàng thượng, Nguyễn Trãi đại nhân vẫn rất được kính nể, mà bây giờ ông ta đang đứng về phía Ngô Tiệp dư, chỉ ngại là...

Thần phi gạt ngang:

- Người lo xa quá rồi! Kịch hay vẫn còn đnag tiếp diễn. Nếu Nguyễn Trãi có bất cứ biểu hiện gì bất thường, thì kết cục của lão cũng sẽ giống như những ai chống đối lại ta trước đây thôi! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

- Nường nường suy nghĩ chu toàn, nô tì thật sự ngưỡng mộ!

- Ván cờ sắp kết thúc rồi! - Thần phi đưa tay tóm lấy một con bướm rồi bóp nát nó. - Bồn cung sẽ cho những kẻ nào coi thường ta thấy rõ... ta không phải hạ người an phận thủ thường. Người nắm giữ ngôi vạn phụng chỉ vương... chỉ có thể là ta!

*****

Khoảng thời gian này là lúc mà Nguyễn Trãi cảm thấy bất an nhất, không đêm nào ông ngủ được ngon giấc. Những câu nói của thái giám Đinh Thắng cứ vọng về trong tâm trí ông: “Thực tế Bang Cơ không phải là con ruột của hoàng thượng.” “Bang Cơ không phải con hoàng thượng, vậy mà lại ở ngôi thái tử, còn Nghi Dân là huyết mạch hoàng tộc đích thực mà lại bị phế. Còn long duệ Ngô Tiệp dư đang mang nữa, chẳng biết rồi đây Thần phi sẽ giở âm mưu gì với nó!” Đã nhiều lần Nguyễn Trãi muốn trình bày sự việc cho hoàng thượng, nhưng lại nghĩ đến danh dự hoàng tộc, rồi đây thiên hạ sẽ nghĩ thế nào khi biết trong hoàng cung lại có một phi tần mang giọt máu của kẻ khác mà không phải là hoàng thượng, đó chẳng khác nào là

một sự sỉ nhục. Hơn nữa, hoàng thượng sẽ có cảm nhận ra sao khi hiểu ra mọi chuyện? Một cơn thịnh nộ giáng xuống và kết cục chỉ là tang thương. Nguyễn Trãi không dám nghĩ đến, ông sợ phải nhìn thấy những hình phạt khủng khiếp dành cho kẻ dám lừa dối quân vương. Nguyễn Trãi vốn nhân từ, nên chuyện này có lẽ ông sẽ giữ kín trong lòng, để cho nó mãi mãi trở thành bí mật.

- Ngọc Dao rời khỏi cung cũng lâu rồi phải không? - Hoàng thượng hỏi Nguyễn Trãi trong khi đang đánh cờ với ông. Ngài đặt quân cờ xuống mặt bàn cờ rồi thở dài ngao ngán. Nguyễn Trãi đáp:

- Dạ bẩm... đã được vài tháng.

- Nàng ấy cũng sắp sinh rồi phải không?

Nguyễn Trãi mỉm cười:

- Hoàng thượng yên tâm, hạ thần đã cho tam phu nhân thu xếp cho Ngô Tiệp dư, chắc chắn sẽ không vắng vẻ gì!

- Trẫm cảm thấy mình đôi lúc đối xử không tốt với nàng ấy, nhưng trẫm đâu phải người vô tình, chỉ tại hoàn cảnh đẩy đưa...

Nguyễn Trãi đẩy một quân cờ lên cao rồi điềm tĩnh nói:

- Ngô Tiệp dư là người thông minh, thấu tình đạt lý, sẽ hiểu lòng hoàng thượng thôi! Dù sao người cũng đã giảm từ án voi giày xuống đầy đi xa cho Ngô Tiệp dư rồi mà!

- Trẫm chỉ muốn thấy mặt hoàng nhi khi chào đời mà thôi! Chỉ sợ là rồi đây sẽ... không còn kịp!

Nguyễn Trãi khó hiểu:

- Hoàng thượng nói gì lạ vậy?

- Đạo này trẫm có nhiều linh cảm xấu lắm, chỉ sợ là bản thân sắp xảy ra đại nạn. Cho dù thế nào, trẫm vẫn muốn được nhìn mặt đứa bé một lần.

Nguyễn Trãi thấy sắc mặt hoàng thượng không được tốt nên dịu giọng an ủi:

- Người nghĩ ngợi quá nhiều thôi, mọi chuyện rồi sẽ êm xuôi mà. Ngô Tiệp dư sẽ sinh cho người một đứa bé khang ninh. Tối chừng đó sẽ là ngày đại hỉ của hoàng tộc.

- Trẫm cũng hi vọng là vậy! À! Còn chuyện duyệt binh ở thành Chí Linh thế nào rồi? - Hoàng thượng cố lắng sang chuyện khác.

- Mọi việc đã ổn thỏa, chỉ chờ hoàng thượng đến tổng duyệt!

- Cũng lâu rồi không đến thăm nhà khanh và gặp lại tam phu nhân. Trẫm muốn nhân đây làm một chuyến du sơn, tối sẽ nghỉ lại ở vườn Lệ Chi để hít thở không khí trong lành.

Nguyễn Trãi gật đầu:

- Hạ thần rất mong hoàng thượng đến!

Cơn gió buốt lạnh thổi bên ngoài, ván cờ thì vẫn cứ tiếp diễn. Cuộc đời mỗi người như được bày sẵn trên một bàn cờ, mỗi nước đi đều đánh cược số phận của mình vào đấy. Không kể bất cứ ai, sang hay hèn, quyền uy hay thấp kém đều không thể nào trốn thoát khỏi cái gọi là định mệnh.

*****

Huy Văn Tự vào một đêm vắng vẻ bỗng sáng rực một luồng hào quang huyền diệu chiếu rọi cả nền trời. Hương thơm ngào ngạt thoảng đưa trong gió, vầng mây ngũ sắc từ đâu xuất hiện trên không trung, ánh sáng xua tan mọi thứ tối tăm, hỗn tạp nhất. Tầng ni trong chùa kéo nhau ra trước sân để chứng kiến một cảnh tượng mà trong đời họ chưa một lần nào thấy. Toàn thể người dân Đại Việt ai cũng ngạc nhiên khi trên trời cao xuất hiện một vì sao nhỏ nhưng ánh sáng có thể lấn áp cả mặt trăng. Cùng lúc đó, Ngọc Dao khi đang thưởng trà thì bỗng cảm thấy bụng hơi đau, nàng bấm đốt tay lâm bầm tính rồi bất giác giật mình:

- Chẳng lẽ... đến ngày sinh rồi sao?

Ánh mắt nàng hướng ra bên ngoài. Dường như có một sự kiện kì lạ gì đó đang diễn ra nhưng bản thân nàng cũng không cảm thấy hứng thú. Nàng lẳng lặng đứng dậy, truyền cho hai cung tì cùng bà đỡ đưa mình lên giường rồi thông báo với mọi người. Các ni sư ở Phật tự biết Ngọc Dao sắp sinh nên cũng nhanh chóng vào trong giúp một tay. Kì lạ là chính lúc đó, cơn đau bắt đầu dịu lại, tiếng côn trùng im bật, trả lại không gian yên tĩnh hoàn toàn. Ngọc Dao thở đều, cảm thấy thân thể mình nóng rực cả lên, từng khoảnh khắc thời gian cứ trôi qua chậm chậm, chậm chậm. Đôi mắt nhắm nghiền, trong tiềm thức nàng vẫn mường tượng ra cảnh một ngày mình cùng hoàng nhi đoàn tụ với hoàng thượng. Bên ngoài, mùi hương nồng đượm của những loài hoa thanh khiết nhất vẫn vương vấn khắp nơi. Trái với sự đau đớn của bao thai phụ khi sinh con, Ngọc Dao không rơi vào tình trạng ấy, nàng chẳng hề cảm nhận chút đau đớn gì. Các ni sư vẫn đứng xung quanh giường Ngọc Dao, cho đến khi giờ thành vừa điểm, bất chợt Ngọc Dao nghe tiếng một ni sư nói:

- Nương nương, là hoàng nam, người đã hạ sinh một hoàng nam, người xem...

Câu nói như làm Ngọc Dao bình tĩnh. Nàng từ từ mở mắt, run rẩy đón đứa bé từ tay người ni sư, lẳng nghe tiếng khóc đầu đời của con mình. Nàng nằm mơ chẳng? Nàng không dám tin đây chính là sự thật. Những giọt nước mắt lăn dài trên má, 9 tháng 10 ngày cưu mang, cuối cùng thì nàng cũng đạt thành tâm nguyện. Nhìn gương mặt non nớt ấy, không chỉ riêng nàng, mà bất cứ người mẹ nào cũng thế, đây sẽ là một dấu ấn mãi mãi khắc sâu trong cuộc đời nàng.

Khi đó, ở bên ngoài, người ta thoáng thấy một con rồng vàng đang vờn lượn trên đỉnh của Huy Văn Tự. Chẳng ai bảo ai, trước hiện tượng kì lạ ấy, tất cả ni sư của chùa đồng loạt khấn đầu trước đứa bé trong sự ngỡ ngàng của Ngọc Dao:

- Thiên tử vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Ngọc Dao càng kinh người hơn khi bỗng có một lời sấm truyền từ đâu vọng vào.

"Thiên tử giáng thế

Xoay chuyển càn khôn

Bình định thiên hạ

Nắm giữ triều cương"

Trong phút chốc, một người với tà áo trắng cùng chiếc phát trần trên tay, râu tóc bạc phơ xuất hiện giữa sân chùa, dáng dấp tựa như tiên ông. Các ni sư đều cho rằng đó là thánh nhân nên không dám ngước mắt lên nhìn, chỉ dám quỳ yên một chỗ. Riêng Ngọc Dao bế con mình trên tay vẫn điềm tĩnh bước ra. Vị tiên nhân mỉm cười nói:

- Ta là Bạch Y đạo nhân, ngụ tại Hồng Lĩnh Sơn, bao nhiêu năm qua ta ẩn mình trên núi, chỉ mong chờ đến ngày này. Đứa bé ấy đích thực là người của thiên đình, nay ta phụng mệnh trời đến xin phép nương nương cho ta nhận nó làm đồ đệ.

Trong lòng Ngọc Dao lúc này tồn tại vô số những khúc mắc không thể nào giải đáp, nàng nghi vấn:

- Là thật sao?

- Bần đạo không hề nói dối! Lê triều rồi đây sẽ rơi vào một tai kiếp lớn. Vì lẽ đó mà thiên đình đã phái tứ linh long lân quy phụng xuống trần đầu thai để chấn hưng thời cuộc. Đứa bé này chính là mạng long. Bần đạo theo lời thiên đế xuống nhận nó làm đồ đệ tử để có thể trao truyền pháp lực cho nó!

Ngọc Dao vốn dĩ ít tin vào những chuyện thần tiên huyền hoặc, nhưng trước những sự việc lạ thường xảy ra, nàng cũng phải suy nghĩ lại:

- Nếu như nó trở thành đồ đệ của tiên sinh, nghĩa là...

- Nghĩa là từ năm nó bốn tuổi trở đi, mỗi năm sẽ phải dành ra một tháng để lên Hồng Lĩnh Sơn học đạo. Đây là ý trời, hi vọng nương nương chấp thuận.

Suy nghĩ một lúc, Ngọc Dao đáp:

- Nếu chỉ như vậy thì... - Nàng ngáp ngừng hồi lâu. - Ta đồng ý!

Bạch Y đạo nhân mỉm cười, khuất phất trần rồi phất chốc đã mất hút vào giữa khoảng không. Đến lúc này, Ngọc Dao mới chợt nhớ ra một việc mà mình vẫn chưa kịp hỏi. Nàng nói vọng theo:

- Bạch Y đạo nhân, tiên sinh là sư phụ của nó, xin hãy đặt cho nó một cái tên!

Giữa bốn bề vắng lặng, Ngọc Dao biết lời nói của mình là thừa thãi bởi lẽ vị tiên nhân ấy đã đi rồi. Nhưng lúc đó, từ trời ột giọng nói âm vang truyền xuống:

- Mệnh trời đã sắp đặt, tên nó là... LÊ TƯ THÀNH!

25. Chương 25: Diệt Cỗ Tận Gốc

Bóng đèn khuya hắt hiu trong đêm tối, tiếng lá rơi đều, gió lùa ngọn tre nghe vi vút. Không khí lạnh lan tỏa, cái lạnh bên ngoài da thịt và cái lạnh trong lòng người, gieo một nỗi sầu miên man. Giọng hát của Ngọc Dao cứ đều đều đưa Tư Thành vào trong giấc ngủ:

"À... ời ruộng đồng thanh thảo nhà nông

Dẫu rằng khổ cực vợ chồng yên vui

Chi bằng phú quý ai ơi

Tưởng rằng sung túc ai đời khổ tâm... À... ời..."

Rồi đột nhiên giọng hát im bật, Ngọc Dao lắng tai nghe thử khi phát hiện có một vài tiếng động lạ trước sân chùa. Là những tiếng chân người, kèm theo đó là âm thanh vun vút như tiếng lưỡi kiếm lướt không khí. Đặt Nghi Dân vào nôi, Ngọc Dao hé cửa nhìn ra ngoài, có vài bóng đen di chuyển nhanh thoăn thoắt, trong đêm tối tựa những bóng ma vờn lượn. Cảm thấy có chút bất an, Ngọc Dao nghĩ thầm:

- Giờ này cổng chùa đã đóng rồi, còn ai có thể vào đây được, lẽ nào...

Trời đã gần nửa khuya, tất cả các ni sư đều đã ngủ say, chỉ có Ngọc Dao là vẫn còn thao thức. Cổng chùa không phải dễ qua, muốn vào được đây, ắt hẳn phải là người có khinh công thâm hậu. Nhưng bọn họ vào đây làm gì? Trong đầu Ngọc Dao bắt giắc nghĩ đến Thần phi, nàng chợt rùng mình:

- Chẳng lẽ... ả phái người đến đây truy sát mình?

Theo bản năng, Ngọc Dao bế Tư Thành trên tay, nhân tiện cầm lấy con dao trên bàn để tự vệ. Và không ngoài khả năng nàng dự đoán, có tiếng RẦM xé toạt không trung, cánh cửa phòng đổ sập xuống, những tên sát thủ áo đen từ đâu xông vào, mặt đằng đằng sát khí, lưỡi kiếm sáng lóa có thể lấy mạng nàng bất cứ lúc nào. Quả thật lúc đó Ngọc Dao cảm thấy run sợ, cũng như bao nhiêu người khác thôi, hơn nữa nàng lại không biết võ công, con dao bé nhỏ này thì làm được gì. Nhưng bằng mọi giá, dù phải hi sinh bản thân mình, nàng cũng không thể để cho chúng tổn hại Tư Thành.

- Ai phái các người đến đây? - Ngọc Dao lớn tiếng hỏi.

- Bọn ta tuân lệnh của Thần phi nương nương đến đây tiễn hai mẹ con người về châu địa ngục! - Một tên đồng dặc nói rồi đồng loạt tất cả cầm kiếm lao thẳng về phía nàng.

Ngọc Dao hốt hoảng định liều mạng chạy thẳng ra cửa kêu cứu, khi mà bốn bề vắng lặng, không một ai hay biết nguy hiểm đang xảy đến với nàng. Nhưng không, chính lúc ấy thì có hai bóng người từ đâu xông vào đánh bật những tên sát thủ ra ngoài sân. Lúc kịp định thần lại, Ngọc Dao mới nhận ra đó là hai ni sư trong chùa. Cả hai tuy là nữ nhưng dáng điệu nhanh nhẹn chẳng khác gì nam giới, múa kiếm uyển chuyển làm những tên sát thủ trở tay không kịp. Tiến thủ thần tốc, thật sự Ngọc Dao không thể ngờ hai người lại giỏi võ công đến thế. Một người vút kiếm lên không trung, sử dụng chiêu pháp đánh bật hai tên ngã xuống đất bất tỉnh, người kia dùng liên hoàn cước làm ba tên còn lại bại thảm hại. Ngọc Dao vui mừng khôn tả, chạy đến rồi rít:

- Đa tạ hai ni sư đã ra tay tương cứu!

Hai người quay đầu lại quỳ xuống đất hành lễ Ngọc Dao, nói:

- Bọn thuộc hạ chỉ làm theo lệnh của Nguyễn Trãi đại nhân, nường nường không cần cảm tạ!
- Các người nói vậy là...

Hai người nhìn nhau rồi lột mảnh da trên đầu mình, để lộ mái tóc dài óng ả như thiếu nữ. Ngọc Dao sửng sốt:

- Các người là...
- Bọn thuộc hạ không phải ni sư trong chùa, chẳng qua cải trang thành ni sư để âm thầm bảo vệ nường nường theo chỉ thị của Nguyễn Trãi đại nhân!

Ngọc Dao mỉm cười:

- Hóa ra... Nguyễn Trãi đại nhân đã thu xếp ngay từ đầu!
- Đạo này trong hoàng cung xảy ra quá nhiều chuyện mà đại nhân cũng không thể nào ngờ tới. Để đề phòng bất trắc, giữ an nguy cho nường nường và cốt nhục của hoàng thượng, ông ấy dự định vài ngày tới sẽ đưa nường nường đến nơi khác để lánh nạn.

Ngọc Dao thoáng chút bối rối, lên tiếng hỏi:

- Hoàng cung... đã xảy ra chuyện gì?
- Nói ra có thể nường nường không tin. Gần đây trong hoàng cung nổi lên chuyện... - Người nữ hộ vệ ngập ngừng. - Chuyện Bang Cơ thái tử không phải là con ruột của hoàng thượng. Nguyễn Trãi đại nhân đã biết được, hơn nữa vừa nường nường mới hạ sinh hoàng nam, với bản tính của mình, chắc chắn Thần phi sẽ tìm cách mưu hại. Đại nhân đành tính trước một bước để giữ an toàn!

Ngọc Dao lắng đi hồi lâu, mà không phải một mình nàng, bất cứ ai nghe chuyện này cũng đều không tin đây chính là sự thật.

- Hoàng thượng biết chưa? - Ngọc Dao có chút lo lắng.
- Dạ bẩm hoàng thượng vẫn chưa nghe tin này, nên tình hình tạm thời vẫn ổn.
- Vậy bao giờ chúng ta đi?
- Nường nường cứ thu xếp, có lẽ khoảng vài ba ngày nữa.

Ngọc Dao gật đầu rồi nhìn sang những tên sát thủ:

- Còn bọn chúng thế nào đây?
- Nếu như ở bên ngoài, bọn thuộc hạ sẽ ổi tên một nhất. Nhưng vì đây là nơi cửa Phật nên tránh chuyện sát sinh, có lẽ sẽ trói bọn chúng lại, phong tỏa huyết đạo rồi giao cho ni cô trụ trì.

Đúng lúc đó thì Ngọc Dao hoảng hồn hét to:

- Hẩn chạy rồi!

Hai nữ hộ vệ quay người lại, phát hiện một tên sát thủ đã vận khinh công bỏ trốn. Hẩn đạp gió nhanh thoăn thoắt như không hề có trọng lượng. Thật ra nếu xét về môn khinh công, có lẽ bọn sát thủ này cũng thuộc vào hàng cao thủ. Hai nữ hộ vệ vừa định đuổi theo nhưng chưa gì thì dấu tích của hẩn đã mất hút. Họ tức tối quay trở lại, trói chặt bốn tên kia, điểm huyết đạo cẩn thận rồi mang vào căn phòng bỏ hoang phía sau Phật điện trong chùa...

*****

Đêm tối đen, chỉ le lói vài ánh sao nhỏ yếu ớt. Tiếng gió hú len lỏi qua khu rừng trúc vang lên từng hồi, Thần phi đứng lặng, mắt nhìn đăm đăm về một hướng, gương mặt lạnh lùng. Ắc cung tì lên tiếng khẽ nói:

- Nường nường, ở đây gió lạnh lắm, chúng ta về cung đi!

Thần phi dứt khoát:

- Ta muốn xem bọn chúng đem đầu của Ngọc Dao về!

Bất chợt từ phía sau có tiếng bước chân chạy đến, nhưng càng lúc càng yếu dần và cuối cùng ngã phụp xuống. Thần phi quay người lại, nhận ra một trong năm tên sát thủ mà nàng phải đi giết Ngọc Dao, nhưng thương tích đầy mình, lại còn bị nội thương nghiêm trọng.

- Sao mà bộ dạng của ngươi trông thảm hại vậy? Bốn tên còn lại đâu?

Tên sát thủ ngập ngừng:

- Bọn họ... bị bắt cả rồi thưa nương nương!

Thần phi mở tròn mắt:

- Cái gì? Sao lại có chuyện như thế xảy ra?

- Chúng ta đã tính sai một bước. Để đề phòng bất trắc, Nguyễn Trãi đã cho hai nữ hộ vệ cải trang thành ni cô âm thầm bảo vệ Ngô Tiệp dư. Họ tuy là nữ nhưng võ công cao cường lắm, năm người bọn thuộc hạ cũng không phải là đối thủ.

Thần phi ngăn người một lúc rồi thở dài:

- Tại sao ta lại không nghĩ đến khả năng này chứ? Hồngбет cả rồi! Nhưng các người đường đường là những sát thủ được tôi luyện kỹ càng, sao lại dễ thua hai đứa con gái?

- Xin nương nương thứ tội, bọn thuộc hạ đã cố gắng hết sức. Cả bốn người kia đều đã bất tỉnh, còn thuộc hạ nhờ giả vờ hôn mê rồi thừa lúc họ không để ý dùng khinh công chạy thoát nên mới toàn mạng.

Thần phi bực dọc:

- Rõ vô dụng, ta còn giữ các ngươi lại để làm gì nữa?

- Nương nương, nhưng bọn thuộc hạ có tin cần báo cho người, hi vọng có thể lấy công chuộc tội!

- Tin gì?

E dè một lúc, tên sát thủ nói:

- Thuộc hạ có nghe hai nữ hộ vệ đó nói với Ngô Tiệp dư... Nguyễn Trãi đã biết... Bang Cơ thái tử không phải là con ruột của hoàng thượng.

Thần phi giật mình đến suýt nữa ngã quỵ xuống đất, mặt cắt không còn hột máu. Nàng hỏi lại:

- Những gì ngươi nói... là thật sao?

- Thuộc hạ không dám gian dối nửa lời, chính tai thuộc hạ đã nghe thấy.

Ả cung tì chạy đến đỡ lấy Thần phi:

- Nương nương xin hãy bình tĩnh, mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết!

- Tại sao... tại sao Nguyễn Trãi... lại biết chuyện đó?

Ả cung tì rụt rè:

- Nương nương, chuyện đó... là thật... hay giả vậy?

- Ngươi hỏi làm gì? Dù sao tất cả cũng đã là quá khứ rồi, có gì lại phải phan phui nó ra? Đáng chết!

- Nói vậy, Bang Cơ thái tử...

Giọng Thần phi run run, suýt chút nữa nàng đã phát khóc:

- Nó... là con của ta... và... một người tên Lê Nguyên Sơn, trước khi vào cung ta với hắn từng là thanh mai trúc mã. Nhưng ta thật tình không muốn lừa dối hoàng thượng, ta chỉ bảo vệ con của mình. Ta làm thế có gì sai?

- Nương nương, nương nương hãy bình tâm suy nghĩ đi! Bây giờ có rồi cũng chẳng tìm được cách!

Thần phi bước thụt lùi, gương mặt đầy vẻ hoảng sợ:

- Rồi đây Nguyễn Trãi sẽ nói hết mọi chuyện cho hoàng thượng biết. Nguyễn Trãi đang đứng về phe của Ngọc Dao, thế nào ông ta cũng tìm cách triệt hạ ta. Nước tới chân rồi, ta phải làm sao đây?

- Nương nương, trời chưa sập xuống, sẽ có cách mà, người yên tâm đi!

Thần phi gạt nước mắt trên gương mặt, cố trấn tĩnh mình lại, nói:

- Bây giờ chỉ còn một cách, ta phải ra tay trước một bước để trừ hậu họa...

- Ý nương nương là...

- Còn mấy ngày nữa thì hoàng thượng đi duyệt binh?

Ả cung tì suy nghĩ một hồi thì lên tiếng:

- Còn... ba ngày nữa!

- Có ai đi cùng không/

- Nô tì nghe nói hoàng thượng ngỏ ý với Nguyễn Trãi cho tam phu nhân của ông ta là Nguyễn Thị Lộ đi cùng trên đường về cung sau buổi duyệt binh. Thuyền sẽ ghé ở Lệ Chi Viên một đêm để cả hai đàm đạo văn chương.

Thần phi cười khẩy:

- Thế thì tốt! Xem ra lần này ta phải dùng hoàng thượng làm vật hi sinh!

Ả cung tì tròn mắt ngỡ ngàng:

- Nương nương, người định khử luôn cả...

- Ta nghĩ chuyện này nếu đã bại lộ thì trong cung không phải một mình Nguyễn Trãi biết. Nếu ta không chủ động e rằng không còn kịp. Huống hồ trong mắt tên quân vương đó ta chẳng là gì so với Ngọc Dao, bao nhiêu thời gian qua phải chịu cảnh lạnh nhạt, ta nhịn đủ rồi, hẳn đã không coi ta ra gì thì ta cũng không cần nương tay với hắn. Nguyễn Trãi... lần này là do ông ép ta, đừng trách tại sao ta độc ác! - Rồi nàng quay sang tên sát thủ. - Ta biết người khinh công thâm hậu, chuyện lần này coi như ta không truy cứu. Người về dưỡng thương, đợi ba ngày sau ta có việc giao cho người.

Tên sát thủ khấu đầu:

- Tạ nương nương đã trọng dụng.

- Chúng ta về cung thôi! - Nàng khuất áo ra hiệu cho người cung tì, rồi bước đi mà không ngoảnh đầu lại. Một khi bị đẩy đến bước đường cùng thì ngọn lửa tham vọng ấy bất kì ai cũng không ngăn cản nổi. Cho dù có biến mình trở thành kẻ tàn bạo, tất cả cũng chỉ vì hai chữ quyền uy. Vỡ kịch sắp sửa hạ màn, liệu rằng... ai còn, ai mất?

26. Chương 26: Thảm Án Lệ Chi Viên (khởi Đầu Của Một Bi Kịch)

Hoàng thượng sau ngày duyệt binh tại thành Chí Linh cho thuyền quay về cung. Đoạn đường đi trở về đi ngang nhà của Nguyễn Trãi ngự tại chùa Côn Sơn, một vùng thiên nhiên xinh đẹp, thơ mộng, thoáng nhìn đã khiến lòng thanh thản, thi hứng trào dâng. Nguyễn Trãi đón tiếp ngài nồng hậu, vì dù ông là một bậc khai quốc công thần của Lê triều, nhưng từ trước đến nay, ít khi hoàng thượng đại giá đến nhà thăm. Bằng vốn thi ngữ trời phú, ông cùng tam phu nhân cũng trở tài đối ẩm với hoàng thượng. Quả thật trước đây ở trong cung lễ nghi nghiêm ngặt nên vua tôi lúc nào cũng phải giữ khoảng cách, nhưng đến bây giờ thì khoảng cách ấy mới thật sự rút ngắn, làm cho nghĩa quân thần ngày thêm khắt chặt.

Đêm xuống, trăng vàng xuất hiện nhưng ánh sáng có chút yếu ớt. Người thuyền phu phụ trách chèo thuyền đưa hoàng cung được dịp nghỉ ngơi nên cũng lên bờ cho khuây khỏa tâm trí, đi dạo ở khu vườn sau nhà Nguyễn Trãi. Khu vườn không mang vẻ hoa lệ như vườn thượng uyển trong hoàng cung nhưng không khí trong lành, vẻ dân dã, giản dị lại rất hữu tình. Nguyễn Trãi cũng thường hay trồng những loại dược liệu

quý ở đây, được che chở dưới bóng râm của những thân cây cao vút. Hoa tỏa hương thơm ngát, thoang thoang theo gió đưa đi. Giờ này hoàng thượng và mọi người đều đã ngủ cả, chỉ có người thuyền phu là còn thức, anh cũng chẳng biết vì sao mình lại có cảm giác không yên thế này. Bất chợt anh nghe có tiếng lá cây xao động, tiếng một vật gì đó lướt trong gió và tiếng phành phạch trên không trung. Còn chưa kịp định thần thì một cú đá trời giáng thúc mạnh vào lưng làm anh ngã lún vào khóm trúc trước mặt. Anh xoay đầu lại và hoảng hồn khi nhìn thấy một người áo đen, che mặt đang cầm kiếm dí sát vào cổ mình, chỉ có thể mở miệng lắp bắp:

- Người... người là...

- Không cần hỏi nhiều, xuống địa ngục đi!

Kể lạ mặt chỉ nói có thế, và một nhát kiếm nhanh như chớp đã lấy đi một sinh mạng trong cả sự ngỡ ngàng. Người thuyền phu mắt trợn ngược, máu từ cổ cứ ứa ra không ngừng. Những tiếng động lạ sau vườn làm cho tam phu nhân thức giấc, nhưng bà không đánh thức Nguyễn Trãi mà lẳng lặng bước ra xem thế nào. Giữa bốn bề vắng lặng, bà cất tiếng hỏi:

- Có ai ở đây không?

Không có tiếng trả lời. Hồi lâu bà mới thấy bóng người thuyền phu ấy bước ra, điềm nhiên đáp:

- Tiểu nhân chỉ đi dạo vài vòng cho khuây khỏa, đã làm phu nhân tỉnh giấc, mong phu nhân tha tội.

Giọng nói của người thuyền phu có hơi khang khác dù vẫn là bộ quần áo ấy, gương mặt lúc nào cũng cúi xuống, để cho chiếc nón lá rộng vành che khuất cả. Nhưng tam phu nhân cũng không nghi ngờ gì lắm vì dù sao trời cũng đã khuya.

- Trễ rồi! Người về thuyền nghỉ sớm đi, mai còn chèo thuyền đưa hoàng thượng về cung nữa!

- Dạ!

Người thuyền phu lẳng lặng bước xuống thuyền, còn tam phu nhân thì cũng quay vào bên trong, không lo nghĩ nhiều. Nhưng không ai biết được nơi phía sau vườn ấy, một xác người đã được phi tang nhanh gọn bằng cách vớt xuống lòng sông. Một sự thật ẩn chứa tai họa đang dần ập đến.

Sáng hôm sau, theo như lời ngỏ ý của hoàng thượng, tam phu nhân đi theo thuyền về cung với ngài. Trước đây, tam phu nhân từng được hoàng thượng ban tước lễ nghi học sĩ vì sự xinh đẹp, tài năng uyên bác và vốn thơ văn trời phú. Bà lại từng cảm hóa ngài, giúp ngài tuy còn trẻ nhưng đã có thể tránh xa những thú vui xa xỉ để tập trung cho việc trị nước. Con đường về cung với thiên nhiên bát ngát, sông nước hùng vĩ mệnh mông. Hai bên bờ là nương dâu bạt ngàn, bấy lâu nay khép mình trong chốn cung son với bao nhiêu lo âu, phiền muộn, hoàng thượng không nghĩ rằng khung cảnh bên ngoài lại tươi đẹp đến thế. Phiền não dần tiêu tan, những chuyện không vui cũng vơi bớt, ngài như tìm lại được sức sống trong lòng mình tự bao tháng ngày qua.

Chiếc thuyền khua nước lướt nhanh trên mặt sông, tiếng sóng nước vỗ đều đều. Nắng nhạt dần buông, khi bóng chiều mờ tỏa, những vệt khói lam từ ngôi nhà dân nấu bếp bay lên không trung thì cũng là lúc chiếc thuyền đã đến Lệ Chi Viên. Hoàng thượng ra lệnh cho người thuyền phu:

- Tối nay trẫm muốn nghỉ ở đây, người đừng được rồi!

Người thuyền phu vâng lệnh cập bến. Lệ Chi Viên là một vườn vải xanh tốt và trù phú, mưa thuận gió hòa nên đất đai nơi đây khá màu mỡ. Khi đêm xuống, hoàng thượng thưởng thức món vải đặc sản, nhâm nhi vài chung rượu quý rồi một mình ngắm vắng trăng bạc trong đêm. Đột nhiên ngài lại nhớ đến Dương phi và Ngọc Dao trước đây vẫn thường hay ngắm trăng cùng ngài, nhưng giờ đây chỉ còn có ngài, cô đơn, quạnh quẽ. Quả thật đế vương ít khi nào được sống thật với mình, tình yêu nhiều lúc tưởng như vung đầy nhưng thực tế lại rất ít ỏi. Cơn gió nhẹ lùa qua hiên, phút chốc khiến lòng người se thắt lại.

Tam phu nhân ngoài khả năng văn chương còn có tài pha trà rất ngon. Hoàng thượng biết điều này nên lệnh cho bà xuống thuyền pha một ít trà để ngài dùng. Trà pha xong, bà rót vào chung cẩn thận rồi dự định mang lên bờ. Nhưng ngay lúc đó thì có một vài tiếng động lạ phát ra ở bên ngoài. Trên thuyền thì chỉ còn lại vài cấm vệ quân vì hoàng thượng đã hạ lệnh cho nghỉ đêm nay để ngài yên tĩnh, tự nhiên mà thường

nguyệt. Tam phu nhân bước ra ngoài xem thử, kì lạ là chẳng thấy ai, xung quanh vắng tanh, bốn bề chỉ có trăng và nước, nhưng đúng lúc ấy bà chợt giật mình bởi một bóng đen từ đâu chạy vào bên trong thuyền. Có hơi lo sợ, bà rụt rè bước vào và kết quả là một lần nữa chẳng có bất kì ai.

- Có lẽ nào là ảo giác, hôm nay mình sao thế? - Bà tự hỏi để trấn an mình rồi mang trà lên bờ, gạt đi trong đầu những chuyện vừa trông thấy.

Khi bà bước vào bên trong ngôi nhà thì hoàng thượng đang đọc sách, dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt ngài thoáng lên vẻ trầm tư. Bà cúi đầu cung kính:

- Tham kiến hoàng thượng.

Hoàng thượng đặt quyển sách xuống, quay đầu sang mỉm cười:

- Là tam phu nhân à? Khanh để trà trên bàn đi!

- Dạ vâng thưa hoàng thượng!

Tam phu nhân y lệnh làm theo, bà thoáng nhìn quanh rồi hỏi:

- Hoàng thượng, sao bên ngoài không có cấm vệ quân canh giữ vậy? Người đang ở đây, lẽ như...

- Trẫm muốn được thoải mái một chút. Huống hồ xung quanh đây còn có dân làng, tên thích khách nào dám giở trò chứ?

Tam phu nhân ngồi xuống, thông thả:

- Tiểu thần chỉ hơi lo lắng một chút, mà từ lúc ở nhà của lão gia đến nay, thần ít khi nào thấy hoàng thượng cười, người đang có chuyện buồn sao?

- Chuyện trong cung thôi, lâu rồi Khanh không vào cung, có lẽ không biết dạo này trong cung xảy ra nhiều chuyện phiền toái lắm!

Vốn dĩ không muốn khơi lại những gì không vui của hoàng thượng, tam phu nhân chỉ nói:

- Trên đời này không có nơi nào là tránh được hoàn toàn những chuyện thị phi. Sóng gió luôn thị hiện ở mọi nơi, chỉ sợ là con người không đủ sức để đứng vững.

Hoàng thượng bước đến nâng chung trà lên thưởng thức, rồi cười nhạt đáp:

- Chẳng ai muốn mình vướng vào chuyện thị phi, chỉ là do con người sống quá phức tạp, nếu có thể đơn giản như loài chim, tự do làm những gì mình thích, không tranh giành, không thủ đoạn, thì có lẽ...

Tam phu nhân cố lắng sang chuyện khác:

- Thôi, đêm trăng đẹp thế này mà nói những chuyện không vui thì phí lắm, chúng ta hãy họa một vài bài thơ.

- Được! Trẫm cũng muốn đối ẩm cùng với Khanh. Chúng ta họa thơ về đề tài gì đây?

Tam phu nhân suy nghĩ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hay là... làm thơ về trăng vậy!

Hoàng thượng mỉm cười gật đầu:

- Đề tài hay đấy. Khanh họa trước đi!

Tam phu nhân nhìn ra ngoài cửa, khi vầng trăng sáng tỏ, bà đồng dục:

"Đêm thu khuya vắng bóng trăng mờ

Chén sầu với cạn ngấm thành thơ

Lá rơi gieo nhớ người quân tử

Hình bóng giai nhân khó hững hờ"

Trên gương mặt hoàng thượng thoáng nét buồn:

- Thơ... sao giống với tâm trạng của trẫm quá. Một chút gì nuối tiếc, vẫn vương... - Ngài uống thêm một ngụm trà rồi khẽ đọc:

”Trăng buồn có hiểu cỗi lòng ta?

Duyên kiếp phôi phai dấu mặt mà

Ai chia ai sót niềm tâm sự

Cay đắng vàng thơ đắm lệ nhòa”

Tam phu nhân thở dài:

- Thơ hoàng thượng buồn quá, người... đang nhớ đến Ngô Tiệp dư?

- Trẫm được tin nàng ấy hạ sinh một hoàng nam, kháukhinh lắm. Vậy mà trẫm chưa một lần đến đấy, chưa một lần thấy mặt hoàng nhi của mình. Trẫm... thật vô trách nhiệm!

- Hoàng thượng cũng đừng tự trách. Lần này đi duyệt binh về cung, người hãy cứ đến vẫn còn kịp mà!

Hoàng thượng cười trừ:

- Trẫm... cũng hi vọng là vậy! Khanh làm tiếp bài thơ khác đi!

- Dạ vâng!

Tam phu nhân ngẫm nghĩ rồi đọc:

“Trăng mờ huyết hận dấu ngàn năm...”

Vừa nghe đến đây, chợt hoàng thượng cảm thấy bụng đau kinh khủng, mắt mờ dần không còn nhìn thấy gì phía trước.

“Tình thù vạn kỉ vẫn còn cầm...”

Tay người yếu dần, hơi thở gấp khúc...

“Ai xui khiến để người thân bại...”

Sự đau đớn chạy khắp cả thân thể như một luồng điện, cơn đau dao cắt như xé cả phủ tạng...

“Cơ đồ vong hoại giết tình thâm...”

Hoàng thượng không còn chút sức lực nào, ngài bấu chặt lấy chiếc bàn, nói trong hơi thở hổn hển:

- Trẫm... trẫm khó thở quá!

Lúc này tam phu nhân mới giật mình, thoát khỏi ánh nhìn lơ đãng nơi bầu trời xa xăm ngoài kia, bà hốt hoảng đỡ lấy hoàng thượng:

- Hoàng thượng, người sao thế?

Hoàng thượng tay ôm ngực, giọng nói yếu dần:

- Trẫm thấy... như... có ngàn kim châm trong ngực vậy. Trẫm... trẫm không xong rồi!

- Hoàng thượng, người tuyệt đối không được xảy ra bất cứ chuyện gì, giang sơn Đại Việt vẫn còn đang đợi người, Lê triều vẫn đang đợi người. Người còn phải trở về gặp lại Ngô Tiệp dư và tôn tử của mình nữa. Người hãy cố lên!

Hoàng thượng lắc đầu, rồi bỗng nhiên thổ huyết, máu thấm ướt cả long bào. Ngài run rẩy rồi ngất sang một bên. Tam phu nhân hoảng hồn lớn tiếng gọi:

- Thái y đâu? Người đâu? Hoàng thượng xảy ra chuyện rồi! Các người đến đây mau lên!

Chỉ một lát sau đó thì quan thái y cùng thái giám cận thân của hoàng thượng tức tốc chạy đến, mặt ai cũng lấm tấm mồ hôi. Riêng tam phu nhân thì lo sợ đến nỗi nói không thành tiếng.

- Hoàng thượng xảy ra chuyện gì vậy? - Tạ Thanh - thái giám hầu cận hoàng thượng hỏi.

- Hoàng thượng đang ngồi đối thơ, thì đột nhiên bị đau đớn như ngàn kim châm vậy!

Quan thái y bắt mạch cho hoàng thượng, mỗi khắc trôi qua là trong lòng của từng người lại như lửa đốt. Rồi đột nhiên thần sắc ông tối sầm lại, mặt cắt không còn hột máu, khóe mắt như sắp sửa rơi lệ.

- Hoàng thượng sao rồi? - Tam phu nhân hốt hãi.

Quan thái y cắn chặt môi, kìm nén cơn lòng mình:

- Hoàng thượng... đã... Ông nghẹn ngào. - Bểng hà rồi!

27. Chương 27: Thảm Án Lệ Chi Viên (loạn Triều Cương)

Tam phu nhân mặt tái nhợt, bà không tin vào những gì mình nghe thấy. Bà nắm chặt tay hoàng thượng, rồi nhìn quan thái y:

- Ông đừng gạt tôi! Hoàng thượng... ngài ấy không thể nào...

Đôi dòng nước mắt lăn dài trên má, quan thái y đáp:

- Tôi không gạt phu nhân, là thật! Hoàng thượng... bểng hà rồi! Ngài ấy... bị hạ độc!

Tam phu nhân mở tròn mắt, lắp bắp:

- Cái gì? Hạ độc? Ai dám làm thế?

- Cái này tôi nên hỏi bà! - Thái giám Tạ Thanh tức giận. - Hoàng thượng suốt buổi tối hôm nay chỉ ở bên cạnh bà, ngài ấy bị hạ độc, bà là người khả nghi nhất!

Tam phu nhân lắc đầu cố thanh minh:

- Không bao giờ! Không bao giờ tôi dám làm chuyện tà trời như thế! Ông tin tôi đi!

Tạ Thanh cười nham hiểm:

- Được! Nếu bà cho rằng mình trong sạch, vậy để tôi tự kiểm chứng xem thực hư thế nào!

- Ông định làm gì? - Tam phu nhân đứng dậy hoàng hốt.

- Có cần phải lo sợ vậy không, sợ chuyện xấu của mình bị bại lộ à?

Tam phu nhân nghiêm mặt:

- Tôi chưa làm chuyện gì hổ thẹn với trời đất, có gì phải sợ?

Tạ Thanh cười khẩy rồi bước đến nâng chung trà để trên bàn lên, hỏi:

- Trà này bà pha phải không?

- Thế thì sao?

Chẳng nói chẳng rằng, Tạ Thanh vung chén trà từ trên cao ném mạnh xuống. Tức thì chén trà vỡ tung tóe trên sàn nhà, và một luồng khói trắng vờn lượn bay lên, kèm theo một mùi rất khó chịu. Quan thái y bất giác nói:

- Chén trà... có độc!

Tạ Thanh quay sang nhìn tam phu nhân:

- Bà còn lý giải gì nữa về chuyện này không?

Tam phu nhân bàng hoàng đến suýt ngã quỵ xuống:

- Sao... sao lại thế được. Chén trà... chén trà rõ ràng không có độc mà! Tại sao bây giờ nó lại...

- Bà đừng ngại biện! - Tạ Thanh quát. - Rõ ràng bà cố tình bỏ độc vào chung trà để mưu sát hoàng thượng, chứng cứ rành rành trước mắt, bà còn dám chối cãi?

- Ông đừng vu khống tôi!

- Dám làm mà không dám nhận à? Bà và Nguyễn Trãi hóa ra đã dàn sẵn kế hoạch từ trước!

Tam phu nhân bước đến thẳng thừng:

- Muốn giá họa thì giá họa ột mình tôi, đừng lôi lão gia vào đây!

- Bà muốn chết một mình à? Đâu có dễ như vậy! - Rồi ông ta quay mặt ra ngoài đồng dục. - Người đâu? Lập tức vào đây!

Tức thì có hơn chục cấm vệ quân từ đâu xuất hiện, trang bị vũ khí đầy đủ đứng phía sau Tạ Thanh. Ánh mắt tam phu nhân thoáng chút nghi vấn, bà nói lớn:

- Rõ ràng là có chuyện bất thường, hoàng thượng nói với tôi là ngài lệnh cho cấm vệ quân được nghỉ hôm nay, tại sao bất thành linh lại có mặt đầy đủ ở đây?

- Chuyện đó chỉ có bà nghe thôi, ở đây ai làm chứng? - Rồi ông ta quay sang cấm vệ quân. - Bắt ả lại cho ta, nhanh lên!

- Tạ công công, bây giờ tôi bắt đầu nghi ngờ ông, cũng có khi mọi chuyện là do ông dàn xếp, ông... - Tam phu nhân chưa nói hết câu thì quân lính đã xông vào trói bà lại dẫn đi. Nhưng bà vẫn quay đầu lại, nói một lời cuối cùng. - Rồi sự thật sẽ được phơi bày, người trong sạch nhất định trời cao sẽ soi xét.

- Dẫn ả đi ngay, không để cho ả nói thêm lời nào nữa!

Tam phu nhân bị bọn quân lính kéo đi, trong cả sự tức tối lẫn xót xa. Hoàng thượng cũng được đưa xuống thuyền để chuyển về cung. Con thuyền rời khỏi Lệ Chi Viên vào rạng sáng ngày hôm sau, trên con thuyền vẫn có một vị quân vương, nhưng ngài giờ đã là người thiên cổ. Đêm ngày rời khỏi thế gian này, đó là mùng 4 tháng 8 năm Nhâm Tuất.

Để tránh khiến dân tình hỗn loạn, các quan bí mật đưa hoàng thượng về kinh. Đến mùng 6 tháng 8, thi hài của ngài được đưa về cung lúc nửa đêm, nhưng hầu như mọi người đều không ai biết. Đêm đó Thần phi cũng thao thức mãi không ngủ, bất chợt có một viên thái giám hối hả chạy vào báo tin.

- Nương nương, đoàn người đi duyệt binh cùng với hoàng thượng chẳng hiểu vì sao đột ngột trở về. Chỉ có điều là... không thấy hoàng thượng, quan nội cung muốn được yết kiến nương nương.

Thần phi quay người lại, gương mặt thoáng vẻ lo sợ:

- Người nói cái gì? Hoàng thượng không đi cùng họ?

- Dạ... dạ không!

Dường như cảm thấy có gì đó bất an, nàng khoác vội chiếc áo lông rồi cùng cung tì tức tốc chạy ra ngoài. Các quan và cấm vệ quân đi cùng hoàng thượng đều đã tề tựu đông đủ trước sân chánh điện. Thần phi bước đến, lắp bắp hỏi:

- Hoàng thượng đâu, tại sao lại chỉ có các người trở về?

Không ai lên tiếng trả lời, Thần phi tức giận:

- Ta hỏi các người, hoàng thượng đâu?

- Nương nương... - Quan tổng quản giọng như nghẹn thất lại, cố kìm lấy sự nghẹn ngào. - Hoàng thượng... ngài ấy... ngài ấy không trở về nữa!

Thần phi mở tròn mắt:

- Khanh nói cái gì? Khanh nói vậy là ý làm sao?

Ngay lúc đó, tất cả mọi người đồng loạt đứng sang một bên, để lộ cỗ quan tài được chạm khắc hình rồng được đặt phía sau. Thần phi như rụng rời tay chân, nàng bước từng bước thẫn thờ đến cỗ quan tài, hai dòng nước mắt bất giác rơi dài trên má.

- Không thể nào... - Các người gạt bỏn cung, hoàng thượng sao có thể... Không thể nào...

- Hoàng thượng... bằng hà rồi thừa nương nương!

Thần phi quỳ phụng xuống, rồi bắt giắc gào lên trong uất hận:

- Tại sao lại thế này? Tại sao đang yên đang lành hoàng thượng lại...

- Nương nương... là có kẻ đã độc hoàng thượng. - Viên thái giám Tạ Thanh lên tiếng nói.

- Cái gì? Kẻ nào dám làm chuyện tày trời như vậy? Là kẻ nào?

Tạ Thanh chần chờ một lát rồi đáp:

- Là lễ nghi học sĩ Nguyễn Thị Lộ - tam phu nhân của quan đại thần Nguyễn Trãi. Trong chén trà bà ta pha cho hoàng thượng có độc, chính quan thái y và các cấm vệ quân đã làm chứng điều đó!

Thần phi quay người lại, nước mắt lưng tròng, gương mặt đầy vẻ căm thù:

- Hạng đàn bà chết tiệt... tại sao bà ta dám...

- Nô tài nghi ngờ... chủ ý là của Nguyễn Trãi, bởi lẽ trước đây ông ta từng bị tiên đế đối xử không tốt nên sinh lòng oán hận, quyết lật đổ Lê triều!

Thần phi nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Vài ngày nữa khi tình hình triều chính ổn định, lập tức các người đến nhà Nguyễn Trãi bắt tất cả tổng vào đại lao chờ ngày hành quyết!

- Nương nương, sự việc vẫn chưa minh bạch, nương nương đừng nên hành xử vội vàng. - Quan thái y lên tiếng can ngăn.

- Ông chỉ là quan thái y, biết gì mà xía vào? - Thần phi bực dọc, rồi quay sang Tạ Thanh. - Đi phát tang với tất cả mọi người trong hoàng cung, bắt đầu ngày mai công bố với thiên hạ... hoàng thượng... bằng hà! Đưa thi hài hoàng thượng về nội cung, kể từ ngày mai tiến hành quốc tang trong toàn thể Đại Việt.

*****

Buổi sáng hôm đó tất cả các triều thần mặc quan phục quỳ trước bệ rồng. Họ đều biết tin hoàng thượng băng hà nhưng vì lễ, họ đến khấu đầu trước ngai vàng để bày tỏ niềm thương tiếc ngai. Mặt trời đã gần trưa mà vẫn không ai đứng dậy, bỗng từ bên ngoài có tiếng hô lớn khiến các bá quan đều ngẩn mặt nhìn ra:

- Thần phi nương nương giá đáo!

Các bá quan đều đứng dậy cung kính:

- Tham kiến thần phi nương nương!

Thần phi trên tay bế thái tử Lê Bang Cơ, đỉnh đạc tiến vào trong sân, rồi đường bộ ngồi trên long ngai, đông đạc tuyên bố:

- Nước muốn thịnh trị không thể một ngày không có vua! Nay hoàng thượng đã băng hà, để lại niềm thương tiếc vô cùng to lớn cho nhân dân Đại Việt. Nhưng thiết nghĩ cần phải lập nên một hoàng đế mới, bởi thế bốn cung quyết định thay hoàng thượng... lập đương kim thái tử Lê Bang Cơ lên ngôi hoàng đế trị vì thiên hạ.

- Không được! - Một tiếng nói lớn xuất phát từ phía bá quan. Viên tổng quản bước ra, chẳng chút sợ sệt. - Dù Bang Cơ diện hạ là thái tử, nhưng tuổi đời vẫn còn quá nhỏ, làm sao có thể làm hoàng đế?

- Bốn cung sẽ buông rèm nhiếp chính, quản lý chuyện quốc gia đại sự cho đến khi nào thái tử đủ lớn thì thôi!

Quan tổng quản lắc đầu:

- Nơi triều chính sao có thể giao ột bậc nữ nhi quản lý?

- Ý khanh nói... bổn cung không có đủ khả năng? Hay muốn khinh rẻ hạng nữ nhi tầm thường không thể làm nên chuyện? Nhớ năm xưa đời Đường ở trung nguyên, Võ Tắc Thiên tuy là thân nữ nhi nhưng vẫn bước lên ngai vàng, trị vì Đường triều ghi danh sử sách.

- Nhưng lòng dạ đàn bà ích kỉ hẹp hòi. Võ Tắc Thiên chỉ vì lợi ích trước mắt mà xuống tay với biết bao nhiêu người, chẳng phải gây họa cho giang sơn hay sao? Thiết nghĩ... chuyện lập hoàng đế nên để cho bá quan trong triều bàn bạc rồi hãy định liệu.

Thần phi cười nhạt:

- Nhưng chiếu chỉ của hoàng thượng đã ban xuống, sẽ lập thái tử làm hoàng đế khi vua băng hà, khanh còn nghi kị gì nữa không?

- Chiếu chỉ? - Quan tổng quản có vẻ thắc mắc.

- Tạ Thanh! Đọc chiếu chỉ của hoàng thượng cho bá quan nghe rõ! - Thần phi nghiêm mặt ra lệnh.

- Dạ vâng! - Tạ Thanh cúi đầu vâng lệnh rồi mang chiếu chỉ ra đọc trong sự ngỡ ngàng của các bá quan:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, trẫm cảm thấy gần đây có nhiều linh cảm xấu, báo hiệu một điều gì đó không may xảy ra đối với trẫm. Để đề phòng bất trắc cho cơ nghiệp Lê triều, trẫm đề xướng Bang Cơ thái tử sẽ là người kế vị trẫm khi trẫm băng hà, bởi lẽ Bang Cơ có đủ phẩm cách để mai này trở thành một vị minh quân. Khâm thử!”

Thần phi cười khẩy, nhìn quan tổng quản với ánh mắt thâm hiểm:

- Khanh còn gì không hài lòng nữa không?

- Đây rõ ràng... - Quan tổng quản phẫn nộ. - Đây rõ ràng là thánh chỉ giả. Hoàng thượng ngay từ đầu đã muốn truyền ngôi lại cho tôn tử của Ngô Tiếp chứ không phải Bang Cơ thái tử. Huống hồ chuyện hoàng thượng băng hà xảy ra quá đường đột, ngài ấy sao có thể lường trước mà chuẩn bị thánh chỉ?

Thần phi lộ rõ vẻ tức giận:

- Chiếu chỉ hoàng thượng đã ban rành rành trước mắt mà còn dám lớn tiếng chống đối lại. Như thế chẳng khác nào mang tội khi quân?

- Thần phi nương nường lượng thứ, hạ thần chỉ nói ra những điều mình nghĩ, nhằm vì lợi ích quốc gia. Chuyện lập hoàng đế mới nên xem xét lại thì hơn!

- Lời nói của thiên tử chắc như đinh đóng cột. Thánh chỉ một khi ghi rõ thì phải thực hiện. Bắt đầu từ bây giờ, kẻ nào không phục, lòi ra ngoài... chém!

Ánh mắt quan tổng quản đỏ như lửa, ông bước đến thẳng thừng:

- Bà tướng bà là ai mà muốn giết ai thì giết? Chuyện triều đình đại sự sao đến lượt bà lên tiếng, muốn làm sao thì làm?

Thần phi lập tức đứng dậy, vẻ sùng sộ:

- Người dám buông lời sỉ nhục phi tử của hoàng thượng, có biết mang tội gì không?

- Chỉ có hoàng thượng mới có quyền xử ta tội chết, ngoài ra bất cứ ai cũng không có!

Các bá quan khác nhìn nhau, lòng thấp thỏm lo sợ thay cho quan tổng quản. Thần phi đưa tay che miệng cười rồi hô lớn:

- Người đâu? Lập tức mang hắn ra ngoài trảm thủ, để xem còn dám buông lời phạm thượng nữa không!

Quan tổng quản vẫn đứng nghiêm trang, không chút sợ sệt. Bọn quân lính y lệnh Thần phi, hùa đến kéo ông đi. Trong những giờ phút cuối cùng, ông vẫn nói vọng về phía Thần phi:

- Không phục! Ta tuyệt đối không phục! Dù cho đầu có lia khỏi cổ, ta vẫn không bao giờ phục tùng bà!

Thần phi tuy trong lòng có hơi bức bối nhưng bề ngoài thì vẫn điềm tĩnh. Đợi quan tổng quản bị giải ra ngoài rồi, nàng ngồi xuống thong thả:

- Đó là kết cục của kẻ nào dám chống lại ý chỉ của hoàng thượng! Các khanh hãy lấy đó mà làm gương, bây giờ theo như thánh chỉ... Bang Cơ thái tử sẽ chính thức tiếp nhận ngôi hoàng đế, hai công thần Trịnh Khả và Trịnh Khắc Phục cùng nội quan Tạ Thanh sẽ phụ trách giúp đỡ tân hoàng đế trong việc triều chính. Hi vọng các khanh hết lòng tận tụy để cho Đại Việt ngày càng cường thịnh!

Các quan lăm lét nhìn nhau, rồi chẳng ai bảo ai, tất cả đồng loạt quỳ xuống tung hô:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Thần phi mỉm cười, bởi bắt đầu từ nay, nàng sẽ bước lên ngôi vị thái hậu, chính thức buông rèm nhiếp chính, chẳng những cai quản hậu cung mà còn điều hành cả triều đình Hậu Lê. Quyền lực, mọi thứ từ nay đã nằm trong tay nàng, tất cả những kẻ nào dám chống đối nàng, có lẽ đều hình dung được kết cục dành sẵn riêng mình.

28. Chương 28: Thảm Án Lệ Chi Viên (đại Lao)

- Lão gia, có chuyện không hay rồi! - Quản gia nhà Nguyễn Trãi từ bên ngoài hốt hải chạy vào báo tin, trên gương mặt đầy vẻ lo sợ. Nguyễn Trãi đang thu xếp hành lý chuẩn bị vào cung sau khi nghe tin hoàng thượng băng hà, ông quay sang hỏi, có chút ngạc nhiên:

- Có chuyện gì mà ông hốt hoảng vậy?

Quản gia thở hồng hộc, cổ trăn tĩnh lại rồi nói:

- Quan tâm triều đình kéo đến đây đông lắm, không biết nguyên nhân vì sao!

Nguyễn Trãi điềm nhiên:

- Thế thì có gì phải sợ?

- Nhưng mặt ai cũng đờ đờ sát khí, hơn nữa tam phu nhân từ lúc đi cùng hoàng thượng đến nay vẫn chưa thấy về, chỉ sợ...

Nguyễn Trãi cười trấn an:

- Hoàng thượng vừa mới băng hà sao tam phu nhân có thể bỏ về cho được. Thôi để ta ra ngoài đó xem thế nào!

Nguyễn Trãi bình tĩnh bước ra, giữa lúc mà quân lính đang kéo vào nhà ông, có cả thái giám Tạ Thanh đi cùng. Chẳng báo trước điều gì, đột nhiên Tạ Thanh hét lớn:

- Bắt tất cả người trong nhà Nguyễn Trãi lại cho ta!

Nguyễn Trãi sửng sốt. Tất cả những người khác, các gia tử cho đến người hầu đều nhìn nhau kinh ngạc, họ không biết điều gì đang xảy ra, nhưng ắt hẳn là chuyện chẳng lành. Thấy tình thế không được ổn, Nguyễn Trãi đành phải bước đến nói:

- Bắt người cũng phải có nguyên do, xin hỏi nguyên nhân vì sao Tạ công công cho bắt người nhà bổn quan?

Tạ Thanh nhìn Nguyễn Trãi vẻ đắc ý:

- Chuyện này theo lẽ ông phải biết rõ hơn tôi chứ Nguyễn Trãi đại nhân. Ông đã cùng với Lễ nghi học sĩ Nguyễn Thị Lộ dùng kế hạ độc thủ với hoàng thượng, bây giờ còn tỏ ra ngây thơ không biết gì!

Nguyễn Trãi tròn mắt ngỡ ngàng, đến lúc này thì một người như ông cũng không thể nào bình tĩnh được.

- Ông đừng tùy tiện vu oan người khác. Bằng chứng đâu ông nói tôi cùng tam phu nhân hạ độc hoàng thượng?

- Tối hôm ấy chính quan thái y cùng các cấm vệ quân đã tận mắt chứng kiến, trong chung trà tam phu nhân pha cho hoàng thượng có khói độc bay lên, ông còn nguy hiểm nữa sao?

Nguyễn Trãi lắc đầu, gạt đi:

- Hoang đường, rõ thật hoang đường, Nguyễn Trãi này từ trước đến nay làm chuyện gì luôn quan mình lỗi lạc, sao có thể dụng kế tiểu nhân vậy chứ? Huống hồ tôi hưởng bổng lộc của triều đình, có gì lại đi ám hại hoàng thượng, tôi có lợi gì chứ?

- Nhưng bằng chứng đã rành rành trước mắt, với lại... đây là ý chỉ của thái hậu, ông không thể nào kháng chỉ.

Nguyễn Trãi lộ rõ vẻ ngạc nhiên:

- Thái hậu? Ai là thái hậu?

- Bây giờ thái tử Bang Cơ đã lên ngôi kế vị hoàng thượng, trở thành Nhân Tông hoàng đế, Thần phi đã bước lên ngôi thái hậu. Ý chỉ này do người ban ra, xin thứ lỗi cho dù tôi có muốn cũng không thể nào giúp ông được!

Đại phu nhân cũng lên tiếng trong cơn bức bối:

- Mọi chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, bắt người như thế còn gì là công lý?

- À... à! Có cần tôi tâu thêm với thái hậu về chuyện bà buông lời phạm thượng không?

- Chúng tôi chỉ nói lời phải chứ không hề phạm thượng. Chén trà có độc chưa hẳn là do tam phu nhân làm, lỡ đâu có người hãm hại thì sao? Tại sao thái hậu lại không nghĩ đến nguy cơ đó?

Tạ Thanh hất hàm:

- Bà đến mà đôi có với thái hậu, ở đây tôi chỉ thi hành mệnh lệnh.

Nguyễn Trãi nhìn đại phu nhân ra vẻ trấn an, rồi quay sang Tạ Thanh:

- Sự thật sớm muộn gì cũng phơi bày ra ánh sáng, tôi chỉ mong triều đình phán xét một cách công bằng.

- Những gì thái hậu nói chính là công bằng, chỉ sợ có kẻ tự mình là đúng mới đáng bị chê trách!

- Xin Tạ công công chú ý đến khẩu khí của mình!

Tạ Thanh khuất phát trần, quay mặt ra bên ngoài nói:

- Bây giờ ông có nói gì cũng vô ích, ý của thái hậu đã quyết, vốn dĩ không thể nào thay đổi được! Quân đâu, bắt hết bọn họ cho ta. Kẻ nào kháng lệnh, giết không tha!

Đại phu nhân tức giận:

- Ông dám tiền trạm hậu tấu, đúng là coi luật lệ không ra gì!

- Đến khi nào mới tới phiên bà lên tiếng?

Nguyễn Trãi cố kìm cơn giận lại, nói với mọi người trong gia tộc:

- Kháng chỉ là tội chết! Nếu chúng ta không làm thì không có gì phải sợ, cứ theo ông ta về cung, thử xem ông ta làm được gì!

Tạ Thanh cười khiêu khích quay bước trở ra. Quân lính lập tức ập đến bắt toàn bộ gia đình Nguyễn Trãi, từ già đến trẻ giải về cung. Ngoại trừ Nguyễn Trãi và đại phu nhân, những người còn lại tuy run sợ nhưng không hề phản kháng, bởi họ tin ông trời có mắt, nhất định sẽ soi thấu tấm lòng người, hoặc đã cho dù có chết, chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm thì không có gì hối tiếc.

29. Chương 29

Tất cả những người trong nhà Nguyễn Trãi bị giải vào đại lao, một phòng lao khá rộng nhưng tối om và ẩm ướt. Tam phu nhân vốn đã ở đó tự bao giờ, gương mặt hốc hác, đôi mắt bơ phờ chẳng chút sinh khí. Từng người một bị bọn quân lính lạnh lùng đẩy vào trong, Nguyễn Trãi cũng không ngoại lệ. Vừa nhìn thấy tam phu nhân, ông hốt hoảng chạy ngay lại:

- Phu nhân! Bà sao rồi? Trông bà tiều tụy quá!

Tam phu nhân ứa nước mắt nhìn Nguyễn Trãi:

- Tôi có lỗi với cả gia tộc, tôi đã làm ọi người phải liên lụy, tôi... tôi thực đáng chết!

- Đừng tự trách mình nữa, mọi chuyện là như thế nào?

Tam phu nhân đưa tay gạt nước mắt đi rồi nói:

- Đêm đó tôi cùng hoàng thượng đối thơ, tôi có pha một ít trà cho ngài. Đang yên đang lành... đột nhiên... hoàng thượng bảo khó thở, rồi còn thổ huyết nữa. Các quan hầu cận chạy lên xem thì... thì... hoàng thượng đã...

- Rồi sao nữa?

- Tạ công công nói là tôi làm, ông ta còn mang chén trà đập xuống sàn nhà nữa. Lúc đó... có khói độc bốc lên nên tôi không thể nào giải thích được, nhưng quả thực tôi không có đầu độc hoàng thượng. Lão gia, ông phải tin tôi! - Tam phu nhân khẩn khoản. Nguyễn Trãi vỗ vai bà an ủi rồi nói:

- Tôi tin bà, tất cả mọi người trong gia tộc đều tin bà! Chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Nhưng bà thử nhớ lại xem, lúc bà pha trà có điều gì bất thường xảy ra hay không?

Tam phu nhân ngăn người một lúc lâu rồi đáp:

- Hình như là không... mà... - Tam phu nhân như sức nhớ. - Đúng rồi! Lúc đó tôi nghe có tiếng động lạ nên chạy ra xem thử, sau đó quay lại thì thấy có một bóng đen chạy vụt qua. Tôi vào trong thì không thấy ai nên nghĩ mình bị hoa mắt... cũng không để ý nhiều lắm. À phải rồi! Trước ngày hoàng thượng khởi hành đến Lệ Chi Viên, đêm đó khoảng nửa khuya thì tôi nghe có tiếng lá cây rung mạnh ở sau vườn. Khi bước ra thì... bắt gặp tên thuyền phu, hẩn bảo hẩn đi dạo. Chỉ có điều là... giọng hẩn hơi khang khác và, lại thêm đội nón rộng vành nên tôi không nhìn rõ được.

Nguyễn Trãi thở dài:

- Nhất định là có kẻ dàn kế trong chuyện này. Nếu theo lời bà nói thì... có khi nào có kẻ đã giết tên thuyền phu, sau đó giả mạo thành hẩn, mọi người không để ý đến hẩn nên không phát hiện ra. Còn chuyện kì lạ xảy ra lúc bà rời khỏi nơi pha trà, nếu có kẻ giờ trò mà hành động và tẩu thoát nhanh gọn, không để lại chút dấu vết như thế, chắc hẳn phải cực kì giỏi khinh công.

- Nói vậy tên thuyền phu chẳng khác nào là...

Nguyễn Trãi đại nhân tựa đầu vào bức tường ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên mở tròn mắt nhìn tam phu nhân:

- Khoan đã... trước đây tôi có phái hai nữ bộ hạ theo bảo vệ Ngọc Dao tại Huy Văn Tự. Họ có gửi thư về báo tin là đã giao đầu với một nhóm sát thủ cực giỏi khinh công do thái hậu phái đến truy sát Ngọc Dao. Nói không chừng... - Nguyễn Trãi có vẻ ấp úng. Đại phu nhân ngồi cạnh bên bắt giác lên tiếng:

- Nói không chừng thái hậu là người đứng sau tất cả mọi chuyện.

Tam phu nhân chau mày thắc mắc:

- Nhưng chúng ta có thù oán gì với bà ta mà bà ta phải quyết tâm tận diệt?

Nguyễn Trãi nói, giọng trầm xuống:

- Chuyện đó thì có trời mà biết. Nhưng Thần phi... - Ông nhìn quanh trông chừng. - Không thể trở thành thái hậu.

Đại phu nhân thắc mắc:

- Ý lão gia là...

- Bang Cơ thái tử... không phải là con ruột của hoàng thượng, cho nên theo lẽ không thể kế vị! Chuyện này thì chưa ai biết, nhưng thái hậu làm vậy chẳng khác nào biến Lê triều thành trò cười!

- À lão gia... - Đại phu nhân như vừa phát hiện ra một điều gì đó... - Có khi nào thái hậu biết lão gia biết được chuyện này nên muốn... dàn ra vở kịch này để giết người diệt khẩu?

- Mưu sát hoàng thượng đã là trọng tội, bây giờ còn lợi dụng điều này để hại người, bà ta còn nhân tính không cơ chứ! Lê triều rơi vào tay bà ta, sớm muộn gì cũng có ngày bại vong. Nếu sau này Bang Cơ thái tử không đủ tài đức, chỉ e là...

Tam phu nhân thất thần, ánh mắt chẳng còn chút hi vọng:

- Nếu quả thực như vậy thì chúng ta coi như... không còn đường thoát. Bà ta đã quyết lòng tận diệt thì làm sao nghe chúng ta phân trần được! Nhưng lão gia, ông cũng là một trong những khai quốc công thần sáng lập ra Lê triều, phải chết dưới chính triều đại do mình gây dựng, tôi thực không cam tâm!

- Quân xử thần tử, thần bắt tử bắt trung. Bây giờ chỉ còn biết trông chờ vào ông trời, nếu đã muốn diệt cả gia tộc Nguyễn Trãi này, chúng ta cũng đành phải chấp nhận.

Đại phu nhân đan hai tay vào nhau, thở mạnh rồi nói:

- Dù có chết nhưng chết cùng với tất cả mọi người, tôi cũng không có gì hối tiếc. Chỉ lo là... tứ phu nhân và ngũ phu nhân vẫn còn đang mang thai, làm sao có thể...

- Chỉ mong trời thương xót, để dòng họ Nguyễn Trãi này vẫn còn một giọt máu để duy trì hậu thế!

Tam phu nhân rơi nước mắt, ngậm ngùi nói:

- Hết cách thật rồi! Những ngày tháng cuối cùng này, chúng ta phải sống sao cho thật tốt!

Nguyễn Trãi khẽ mỉm cười, nhưng thực ra trong lòng ông đang quặn thắt. Không phải ông đau vì bản thân mình, từ bấy lâu ông chỉ coi chuyện sống chết là quyết định của trời, nhưng biết bao người phải liên lụy, ông thực không muốn. Thà chết một cách quang minh lỗi lạc, còn hơn phải chết trong oan ức. Nhưng ông tin trời cao soi xét, nếu tấm lòng trong sạch, thì rồi đây sẽ có người tìm ra câu trả lời để lấy lại công bằng cho ông.

*****

Đêm ấy, khoảng nửa khuya thì chợt có tiếng chân quân lính tiến vào đại lao, lúc tất cả mọi người đều đang ngủ. Tiếng binh khí va chạm vào nhau, tiếng chân hùng hổ làm toàn bộ người trong gia tộc Nguyễn Trãi thức giấc. Cánh cửa lao hé mở, quan cai ngục lớn tiếng quát:

- Lễ nghi học sĩ Nguyễn Thị Lộ, thái hậu muốn gặp bà!

Tam phu nhân mệt mỏi ngồi dậy, hỏi:

- Có chuyện gì mà nửa đêm rồi thái hậu còn tìm tôi?

- Đừng nhiều lời! Thái hậu đang đợi bà, đừng làm người tổn thì giờ.

Tam phu nhân rụt rè đứng dậy trước ánh mắt đầy lo lắng của mọi người. Bà khép nép đi tới, quan cai ngục quát:

- Nhanh lên!

Một tên lính xông đến xô bà ngã về trước. Rồi nhanh như cắt, hai tên khác nhanh nhẩu kéo bà đi. Nguyễn Trãi tuy trong lòng rất tức giận nhưng vẫn cố kìm nén, ông quay sang trấn an mọi người:

- Có lẽ tam phu nhân không sao đâu, mọi người đừng quá lo lắng!

Bọn quân lính giải tam phu nhân ra trước sảnh nhà ngục, nơi có thái hậu đang đứng đợi. Nghe có tiếng bước chân, nàng lẳng lặng quay lại, nở nụ cười nham hiểm của một thái hậu quyền uy tội bất:

- Bà đến rồi đấy sao? - Nàng ngồi xuống, nâng nhẹ tách trà lên thưởng thức rồi nói. - Sao rồi? Những ngày qua ở trong đại lao thế nào?

Tam phu nhân rồi rít:

- Thái hậu khai ân! Xin hãy tha cho những người khác, bao nhiêu tội lỗi cứ để một mình tội nhân gánh chịu!

Thái hậu bật cười, lắc đầu:

- Xem ra bà cũng tỏ ra can đảm, nghĩa khí lắm. Mưu sát hoàng thượng, bà nghĩ... có thể bỏ qua dễ dàng sao?

- Tội nhân... tội nhân không có. Mong thái hậu thương xót.

- Còn dám xảo biện? Chén trà hôm đó rõ ràng có độc, bà còn không nhận tội? Chính bà và Nguyễn Trãi đã câu kết hãm hại hoàng thượng trên đường về cung.

Tam phu nhân khấn khoảng, cúi lạy thái hậu:

- Không liên quan đến lão gia, thái hậu xin hãy suy xét!

- Bỏ cung hỏi bà một lần nữa! Bà có nhận tội mình và Nguyễn Trãi đã câu kết mưu sát hoàng thượng không?

Tam phu nhân áp ứng:

- Tội nhân... tội nhân không có! Xin thái hậu thương tình! Trăm ngàn lạy thái hậu!

- Ta không cần bà lạy ta! Nếu bà không nhận thì... - Thái hậu quay sang những tên cai ngục. - Quân đâu, dựng hình cho ta!

Tam phu nhân hốt hoảng mở tròn mắt, khi mà những tên quân lính mang ra hai gông sắt đeo vào tay bà, rồi lạnh lùng kéo căng ra, làm những ngón tay bị ép chặt lại. Bà cố gắng vùng vẫy nhưng không thể nào thoát được. Những tiếng kêu la thất thanh, tiếng van xin hối hả cùng tiếng xương vỡ vụn cứ vang lên từng hồi, nhưng đáp lại nó vẫn là sự lãnh đạm vô tình. Những ngón tay của tam phu nhân bị kẹp đến nỗi sưng tấy, bà chỉ còn đủ sức để thều thào:

- Thái... thái hậu... khai... khai... ân!

Rồi bà ngất lịm sang một bên. Thái hậu phẩy tay ra lệnh, những tên lính nhìn nhau rồi dùng một gáo nước lạnh dội lên người tam phu nhân. Bà lơ đãng mở mắt rồi chống tay ngồi dậy, nhìn thái hậu với vẻ mặt van lơn:

- Thái hậu... mong người... tha cho... cho tội nhân!

- Muốn ta tha cho bà cũng được. Chỉ cần bà khai nhận rằng bà cùng với Nguyễn Trãi âm mưu hạ độc hoàng thượng. - Thái hậu vẻ đắc ý.

- Nhưng chuyện này... không liên quan đến lão gia. Thái hậu, mong người...

Thái hậu cắt ngang, mặt đánh lại:

- Nhiều lời, tiếp tục dựng hình cho ta!

Lần này lại là một hình thức tra tấn khác. Một lưỡi sắt được nung đỏ trong lửa, nóng hừng hực được mang ra theo lệnh Thái hậu. Tam phu nhân nuốt nước bọt, nói lắp bắp trong hoảng loạn:

- Đứng! Đứng... đứng mà! Tôi xin các người, làm ơn tha cho tôi! Tôi xin các người.

Chẳng ai nghe bà, cũng chẳng ai cảm thông cho bà. Lưỡi sắt nóng được đóng vào da thịt, tiếng rú lên đau đớn cùng âm thanh da thịt bị cháy giữa đêm khuya. Thái hậu vẫn điềm nhiên uống trà, khi thấy tam phu nhân đã gần như kiệt sức, nàng ra lệnh:

- Dừng lại được rồi! - Rồi nghiêm mặt hỏi tam phu nhân. - Ta chỉ muốn bà khai nhận, rốt cùng thì bà có làm hay không?

- Tội nhân... không... không có thật mà!

Thái hậu hất hàm ra hiệu. Bọn quân lính lại tiếp tục mang lưới nung sắt đến, tam phu nhân trong cơn cuống cuống vội van xin thái hậu:

- Thái hậu tha mạng, xin thái hậu tha mạng.

Thái hậu vẫn không đáp. Tam phu nhân cũng không còn sức để mà vùng vẫy, bà chỉ còn nằm một chỗ kêu la. Hết cách, bà đành phải miễn cưỡng:

- Tôi... tôi nhân... làm ơn tha cho tôi... Tôi... nhận mà... xin các người...

Thái hậu mỉm cười bảo những tên lính dừng lại, rồi nàng nói với tam phu nhân:

- Nếu đồng ý sớm có phải sẽ tốt hơn không? - Rồi nàng mang một mảnh giấy, trên đó có ghi lời thú tội của tam phu nhân mà nàng đã chuẩn bị từ trước. - Bà chỉ cần đóng dấu tay của mình vào mảnh giấy này là được!

Quan cai ngục mang một hộp vôi màu hồng đến, kéo ngón tay đã cứng đờ của tam phu nhân chấm vào hộp vôi rồi in mạnh vào tờ giấy, sau đó kính cẩn giao lại cho thái hậu. Nàng liếc nhìn tam phu nhân lần nữa rồi quay bước trở ra, cánh cửa nhà lao đóng sầm lại, bọn quân lính cũng giải tam phu nhân về ngục trong tình trạng thương tích đầy mình, vừa đến cửa phòng giam thì bà đã ngất lịm đi.

- Trời ơi! Tam phu nhân, bà sao rồi? - Đại phu nhân hét lên hốt hoảng rồi cùng Nguyễn Trãi chạy đến đỡ tam phu nhân. Nguyễn Trãi lắc đầu thở dài, giọng xót xa:

- Không ngờ thái hậu lại... dụng hình tàn độc đến như thế!

Đại phu nhân nói, ánh mắt đầy phẫn uất:

- Quá độc ác, ngay cả hoàng thượng cũng ít khi nào dùng kiểu tra tấn dã man thế này. Vậy mà thái hậu... bà ta còn tính người không?

- Chắc tam phu nhân phải chịu nhiều đau đớn lắm. Đại phu nhân, bà dùng vải bó vết thương lại cho bà ấy đi. Không có thái y, hi vọng là bà ấy cầm cự được.

- Dạ vâng, thưa lão gia!

Đại phu nhân dìu tam phu nhân dựa vào góc tường, rồi xé một ít vải ở tay áo bó vết thương cho bà. Nguyễn Trãi vẫn đứng trầm ngâm, gương mặt đượm buồn, trước mắt ông, lối thoát gần như mịt mù. Cả một gia tộc rồi đây chẳng lẽ lại lụi tàn trong nháy mắt. Ông chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, nhưng giờ đây nó sắp trở thành sự thật. Tam phu nhân bị tra tấn dã man đến thế, nhất định là phải còn nguyên nhân lẫn khuất. Ông nắm chặt tay, mơ hồ thoáng nghe tiếng trống cầm canh từ đâu vang vọng lại.

30. Chương 30: Thảm Án Lệ Chi Viên (loạn Pháp Trường)

Buổi chiều in một màu vàng rực trên nền trời, cánh chim bình yên bay về nơi tổ ấm, không có những âu lo, phiền muộn. Trong ngục tối, ánh sáng chỉ chiếu vào những khe hở rất nhỏ, nhưng yếu ớt và nhợt nhạt. Mấy ngày lao khổ đã cướp đi hoàn toàn sức sống của những con người trong gia tộc Nguyễn Trãi, gò chỉ tồn tại theo bản năng, chứ thực chất chẳng biết để làm gì. Tam phu nhân đã đỡ hơn đôi chút, và cũng bao lần bà định thú nhận với Nguyễn Trãi về chuyện hôm đó, nhưng bà không đủ can đảm. Nguyễn Trãi thấy có chuyện bất thường nhưng vì tam phu nhân không muốn nói nên ông cũng chẳng ép buộc để làm gì.

Giữa buổi chiều cô tịch ấy, một vóc dáng với chiếc áo thêu hình phượng hoàng, thần sắc quý phái nhưng sắc sảo đến nỗi làm người ta khiếp sợ cùng thái giám Tạ Thanh và đoàn hầu cận tiến vào cửa ngục. Mọi người nhìn nhau, thoáng chút hoảng sợ. Nguyễn Trãi ra hiệu cho tất cả đứng dậy theo lễ cúi đầu hành lễ. Tên lính cai ngục nhanh chóng mở khóa, để thái giám Tạ Thanh cùng thái hậu bước vào. Mọi người run rẩy bước thụt lùi, Tạ Thanh cười nham hiểm rồi bắt ngờ hô lớn:

- Thánh chỉ đến! Gia tộc Nguyễn Trãi tiếp chỉ!

Nguyễn Trãi cùng tất cả khom mình quỳ xuống, kính cẩn;

- Có chúng thần!

Tạ Thanh đông dặc;

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Tiên đế vừa qua có buổi duyệt binh tại thành Chí Linh, trên đường về cung đến Lệ Chi Viên thì đột ngột băng hà, gây bao thương tiếc, tổn thất cho giang sơn xã tắc. Sau quá trình điều tra xét thấy, tiên đế đã bị kẻ gian mưu sát, và đó không ai khác chính là quan đại thần Nguyễn Trãi và Lễ nghi học sĩ Nguyễn Thị Lộ câu kết với nhau. Nay chiếu theo luật lệ Lê triều, khép cả Nguyễn Trãi và Nguyễn Thị Lộ vào án tru di tam tộc. Đúng giờ Ngọ ngày mai, giải ra pháp trường hành quyết. Khâm thử!”

Nguyễn Trãi mở tròn mắt, quỳ như chôn chân xuống đất. Nhưng rồi ông cố trấn tĩnh mình lại, nói với thái hậu:

- Mong thái hậu khai ân. Nếu có xử chết xin hãy sử một mình tội thần. Tội thần chấp nhận bị voi giày ngựa xéo, ngũ mã phanh thây. Người thân của tội thần vô tội, mong nương nương suy xét!

Thái hậu đưa tay che miệng cười:

- Thế thì quá dễ dàng với ông rồi! Mưu sát người trong hoàng tộc, chiếu theo luật lệ là tru di tam tộc, huống hồ... đây lại là mưu sát hoàng thượng.

- Tội thần dù có gan to bằng trời cũng không dám làm những chuyện tày trời như vậy! Thái hậu hãy điều tra kĩ!

- Đừng nhiều lời! Chính Nguyễn Thị Lộ đã thừa nhận, bà ta còn đóng dấu tay vào mảnh giấy lời khai này nữa. Ông còn muốn chối sao?

Nguyễn Trãi ngớ ngàng quay sang nhìn tam phu nhân. Bà cúi gầm mặt xuống, mắt đỏ hoe gần như sắp khóc:

- Lão gia... lúc đó... lúc đó tôi bị dụng hình tra tấn. Do không chịu nổi nên mới...

- Bà không có lỗi! - Đại phu nhân bước đến, thẳng thừng. - Kẻ đáng trách là hạng người chuyên dùng thủ đoạn hãm hại người khác, bất chấp có dã man tàn độc đến thế nào.

- Bà nói vậy là sao? - Thái hậu trừng mắt.

Đại phu nhân cười khẩy, liếc mình bước tới. Chiếu chỉ đã ban xuống, trong lòng bà lúc này cũng không còn nỗi sợ nào nữa.

- Trước cũng chết, sau cũng chết, tại sao tôi phải sợ bà. Bà muốn dụng án tru di tam tộc chứ gì? Được! Bà cứ việc làm, chỉ cần mọi người biết chúng tôi trong sạch thì cho dù có đầu lìa khỏi cổ cũng không hối tiếc.

Thái hậu cười mỉa:

- Sắp chết đến nơi rồi mà khẩu khí còn mạnh mẽ quá nhỉ? Được! Để ta xem tới lúc đó bà sẽ thế nào!

- Bà đừng vội đắc ý, dù hôm nay nỗi oan này không được giải, nhưng chắc chắn một ngày nào đó, hậu thế sẽ tìm ra câu trả lời thích đáng.

- Đừng ở đó mà hoang tưởng nữa! Tốt nhất nên vui vẻ sống một đêm cuối cùng này đi! Bồn cung cũng không phải là người vô tình, chiều nay ta có sai ngự thiện phòng làm những món ăn đặc biệt, xem như là quà... để tiễn các người lên đường vậy! Đồng thời ta cũng khai ân cho Nguyễn Thị Lộ được chết toàn thây bằng án chìm nước. Đó là những ân huệ cuối cùng mà ta ban cho các người.

Đại phu nhân gạt ngang:

- Chúng tôi không cần bà khai ân kiểu đấy, trước sau gì bà cũng muốn chúng tôi chết thì bà mới hả dạ.

Nguyễn Trãi cũng lên tiếng:

- Nếu thái hậu đã xong chuyện, mời thái hậu về cung cho. Nơi cửa ngục tăm tối này không nghinh đón thái hậu!

Thái hậu cười nửa miệng:

- Được! Muốn đuổi ta chứ gì? Nơi này cũng không có gì để ta bận lòng mà ở lại! Gắng sống tốt nhé, chỉ còn một ngày nữa thôi đấy!

- Bà...! - Đại phu nhân vừa định xông tới thì Nguyễn Trãi ngăn lại:

- Có chết cũng phải ngẩng cao đầu. Không việc gì chúng ta phải sợ!

Mọi người trong gia tộc Nguyễn Trãi nhìn nhau rồi khẽ gật đầu, thần sắc cũng bớt hoảng sợ hơn trước, có lẽ họ đã lường trước được kết cục ngày hôm nay. Cửa phong giam đóng sầm lại, thái hậu quay bước về cung, vẫn uy nghi, quyền lực. Đêm buông xuống khắp muôn nơi, Nguyễn Trãi ngồi phụng xuống, đầy hụt hẫng. Ông đã biết trước thế nào Thần phi cũng không để cho gia tộc mình yên, nhưng không ngờ mọi thứ lại trở nên tàn khốc đến thế. Ngày mai, hàng chục con người vô tội sẽ phải đầu lìa khỏi cổ, ông thật sự không dám nghĩ tới. Tam phu nhân nước mắt lưng tròng quỳ xuống trước mặt Nguyễn Trãi:

- Lão gia, là tại tôi, lẽ ra tôi không nên đóng dấu tay vào tờ giấy đó, lẽ ra tôi...

- Không phải tại bà, trong hoàn cảnh đó bất cứ ai cũng không thể nào chịu nổi sự tra tấn như vậy.

- Nhưng nếu tôi cố chịu đựng, có lẽ bà ta sẽ không có căn cứ để khép chúng ta vào tội tru di tam tộc!

Nguyễn Trãi trấn an:

- Không ai trách bà cả, bà đừng tự dằn vặt mình! Đường xuống cửu tuyền, tất cả chúng ta vẫn sẽ đoàn tụ nhau!

Tam phu nhân gạt nước mắt, nhìn mọi người rồi dựa lưng vào tường nghĩ ngợi xa xăm. Đây lẽ nào là một kết thúc thật sự, đêm nay là đêm cuối cùng dành cho bà và mọi người. Càng nghĩ, bà càng căm thù thái hậu, quyền lực, tham vọng đã làm ả mờ mắt, ả bất chấp mọi thứ, kể cả những thủ đoạn tàn bạo nhất.

*****

Đêm lạnh trải dài nơi một căn nhà nhỏ ở trấn An Bang - nơi Ngọc Dao đang sinh sống. Ngọn đèn khuya hiu hắt, soi tỏ nỗi buồn, và trong đáy mắt của người con gái ấy là bao niềm ưu tư, khắc khoải. Tư Thành vẫn đang hồn nhiên mò mẫm cuộn len, chốc lát lại nhoẽn miệng cười. Ngọc Dao nhìn con, nước mắt bất chợt trào ra, lan dài trên má. Từ lúc hay tin hoàng thượng băng hà cho đến hôm nay, không biết Ngọc Dao đã khóc bao nhiêu lần. Nàng nghĩ đến bản thân mình, nghĩ đến hoàng nhi, rồi lại nhớ về những tháng ngày êm ấm nơi hoàng cung cùng hoàng thượng. Nay mọi thứ đã hoàn toàn tan vỡ, hoàng thượng chẳng còn trên dương gian, nàng cũng chẳng còn là một Tiệp dư, trong khi Thần phi đã bước lên ngôi thái hậu, tháng ngày phía trước của nàng chỉ còn biết trốn trui trốn nhủi để tránh sự truy sát. Cuộc đời bất công đến thế, kẻ ác thì vẫn cứ tồn tại, người hiền thì lại bị diệt vong. Định mệnh thật khó lường, bản thân ai cũng không thể nào nắm lấy nó.

- Nương nương, có chuyện lớn rồi! - Cung tì của Ngọc Dao từ ngoài chạy vào hốt hoảng báo tin. Ngọc Dao gạt nước mắt, giữ cho bình tĩnh lại rồi nói:

- Quan quân triều đình tìm đến đây rồi sao, hay là chuyện gì mà người gấp gáp vậy?

Người cung tì thở hổn hển, nói:

- Chuyện này không nguy hại đến chúng ta, nhưng mà nếu như không kịp thì e là...

- Người nói mau đi!

Người cung tì khép chặt cánh cửa lại, lo lắng nhìn Ngọc Dao:

- Bên ngoài vừa dán cáo thị, nói rằng Nguyễn Trãi đại nhân và Lễ nghi học sĩ Nguyễn Thị Lộ âm mưu giết hoàng thượng, hiện đã bị ban án tru di tam tộc, giờ ngọ ngày mai sẽ mang ra pháp trường hành quyết.

Ngọc Dao giật thót mình bần thần ngồi xuống ghế, nói không nên lời. Hồi lâu, nàng mới trấn tĩnh lại:

- Người nói cái gì? Nguyễn Trãi đại nhân mưu giết hoàng thượng, bị khép án tru di tam tộc?

- Dạ vâng, nô tì cũng hết sức bất ngờ, nên mới chạy vào báo tin cho nương nương biết.

Ngọc Dao đan hai tay vào nhau, tưởng như mình chết lặng đi.

- Không! Không thể nào. Nguyễn Trãi đại nhân không thể nào mưu giết hoàng thượng được. Nhất định không thể.

- Nô tì cũng thấy vậy. Nhưng nô tì nghĩ... có thể đây là gian kế của thái hậu, lợi dụng việc hoàng thượng băng hà để giả họa cho Nguyễn Trãi đại nhân.

Ngọc Dao đập tay xuống bàn, ánh mắt chứa đựng niềm uất hận:

- Đáng chết! Tại sao ả dám làm vậy? Ta nhất quyết không thể bỏ qua!

- Nương nương, người nên bình tĩnh lại, bây giờ người mà xuất đầu lộ diện thì sẽ vô cùng nguy hiểm!

- Nhưng chẳng lẽ ta để ả muốn làm gì thì làm. Nguyễn Trãi thúc là ân nhân của ta, huống hồ ông ấy bị oán

Người cung tì ngẫm nghĩ:

- Nương nương, người thử tìm xem còn cách nào khác không?

Ngọc Dao thở dài, giọng quả quyết;

- Chỉ còn một cách duy nhất.

- Ý nương nương là...

Ngọc Dao im lặng hồi lâu rồi bất giác nói:

- Cướp pháp trường!

Người cung tì mở tròn mắt trước câu nói táo bạo đó. Ngọc Dao tiếp:

- Ta sẽ gửi bồ câu đưa thư cho Thiên Ân tráng sĩ nhờ hắn giúp. Đến nước này thì chỉ còn cách đó mà thôi!

- Nhưng một mình Thiên Ân tráng sĩ cho dù võ công cao cách mấy cũng làm sao đấu lại với mấy trăm lính triều đình?

Ngọc Dao ngăn người ngồi xuống suy ngẫm. Nếu như hành động cầu thả, thất bại sẽ nhiều hơn thành công, tới lúc đó nói không chừng không chỉ chẳng cứu được gia tộc Nguyễn Trãi, mà bản thân Thiên Ân cũng nguy hiểm đến tính mạng. Đúng lúc đó thì cánh cửa chợt hé mở, hai nữ hộ vệ mà Nguyễn Trãi phái tới bảo vệ Ngọc Dao bước vào, cúi đầu kính cẩn:

- Ngô Tiệp dư, bọn thuộc hạ cũng muốn cùng với Thiên Ân tráng sĩ đi cướp pháp trường cứu Nguyễn Trãi đại nhân.

Gương mặt Ngọc Dao hiện lên chút niềm hi vọng;

- Các người... không sợ phải đấu với quân triều đình sao?

- Nguyễn Trãi đại nhân đối với bọn thuộc hạ ân trọng như núi. Lúc còn nhỏ, bọn thuộc hạ từng bị thổ phỉ đuổi giết, cũng may có Nguyễn Trãi đại nhân ra tay tương cứu. Ngày nay đại nhân gặp nạn, bọn thuộc hạ sao có thể ngó lơ?

Ngọc Dao mỉm cười:

- Nếu có các người tiếp tay, ta cũng vững dạ hơn phần nào. Thôi được! Các người tối nay chuẩn bị, ngày mai sẽ bắt đầu hành động, nhớ phải cẩn thận. Ta sẽ viết thư cho Thiên Ân tráng sĩ, hi vọng có thể cứu được càng nhiều người càng tốt.

- Bọn thuộc hạ tuân mệnh. Nhưng nếu ngày mai cứu được người, lúc đang trong tình trạng hỗn loạn thì làm sao để thoát?

- Các người mang theo ngựa rồi trà trộn vào những người đi xem hành quyết, chớp thời cơ chủ động ra tay, sau đó đưa họ lên ngựa chạy đi. Có lẽ chúng ta không thể nào cứu hết cả mấy chục người, chỉ mong cứu được người nào thì hay người đó, chỉ cần dòng họ Nguyễn Trãi không bị tận diệt.

Hai nữ hộ vệ nhìn nhau rồi gật đầu đồng tình. Ngọc Dao bắt đầu ngồi vào bàn viết thư, bức thư định mệnh có thể cứu cả một dòng họ thoát khỏi họa diệt vong. Người tính không bằng trời tính, chẳng biết mai đây mọi việc có diễn ra suôn sẻ hay không, nhưng nàng quyết không đầu hàng. Dòng họ Nguyễn Trãi phải có ít nhất một người còn sống sót.

31. Chương 31

Buổi hành quyết diễn ra vô cùng trịnh trọng, các đao phủ đều trực chờ đứng ở bệ chém. Dòng người đi xem hành quyết cũng kéo đến nườm nượp khi nghe tin một vị khai quốc công thần mà họ vốn luôn ngưỡng mộ, kính trọng lại bị xử tru di tam tộc. Từng người, từng người trong gia tộc Nguyễn Trãi bị giải ra pháp trường, tay trói chặt, sau lưng đeo một thanh gỗ dài. Nét mặt họ không có gì lo sợ, nhưng có chút nuối tiếc, phẫn uất, bởi họ phải gánh trên người một áng oan khiến thảm khốc. Thái hậu ngồi giữa các bá quan, và cũng là người chủ trì buổi hành quyết hôm nay. Nàng đưa mắt nhìn từng người trong gia tộc Nguyễn Trãi rồi quay sang Tạ Thanh:

- Người đọc bản án trước đi!

- Dạ vâng! - Tạ Thanh gật đầu rồi mang một mảnh giấy lớn, trên đó có dấu ngọc tử, đồng dục.

"Chiếu theo luật lệ Lê triều, ngày 16 tháng 8 năm Nhâm Tuất, quan đại thần Nguyễn Trãi và Lễ nghi học sĩ Nguyễn Thị Lộ cả gan âm mưu cấu kết hạ độc hoàng thượng. Nguyễn Thị Lộ cũng đã khai nhận mọi chuyện. Nay tình và lý đều đã đầy đủ, quyết định ban án tru di tam tộc cho quan đại thần Nguyễn Trãi và án chìm nước cho Lễ nghi học sĩ Nguyễn Thị Lộ, nhằm thực thi luật pháp, để bá tánh lấy đó làm gương mà tránh. Giờ Ngọ hôm nay sẽ chính thức hành quyết.

Nghe xong bản án, thái hậu nhìn Nguyễn Trãi, hỏi:

- Nguyễn Trãi đại nhân, khanh là một khai quốc công thần cùng với tiên đế sáng lập ra Lê triều, nay phải ban án tru di thì cũng hơi đáng tiếc. Khanh có lời gì muốn nói trước buổi hành quyết không?

Nguyễn Trãi vẻ mặt nghiêm nghị, thần thái vẫn chẳng có gì thay đổi dù đang bị trói chặt:

- Ta chỉ có một điều duy nhất! Đó là ta vô tội, Lễ nghi học sĩ cũng hoàn toàn vô tội. Sự tình bên trong thật sự có lẫn khuất, nhưng chẳng ai dám tìm ra nó. Ta không biết các bá tánh có tin ta hay không, nhưng những gì ta nói là sự thật. Ta chết không thẹn với lòng, ta chỉ cần mọi người tin ta trong sạch. - Rồi ông quay sang nhìn thái hậu. - Ta hối hận trước đây không nghe lời Đinh Phúc và Đinh Thắng mà tố cáo bà, cho nên hôm nay bà mới lộng quyền, coi trời bằng vung, mượn phép công để trả thù riêng!

- Người đừng ăn nói bừa bãi! Bằng chứng ở trước mắt, kẻ lộng quyền, coi trời bằng vung chính là người!

- Thái hậu! - Tạ Thanh nhếch mép cười, nói. - Người đừng nên tức giận vì những tên tội thần, kéo ảnh hưởng đến phụng thờ thì không hay đâu!

Đại phu nhân nhìn Tạ Thanh, vẻ khinh thường:

- Tên hạ lưu vô sỉ. Trước đây người cũng từng là nô tài thân tín của hoàng thượng, vậy mà giờ đây lại đi xu nịnh thái hậu, làm những việc bất nhân bất nghĩa, người không sợ bị trời phạt sao?

- Nơi pháp trường không cho kẻ tội đồ xuất khẩu cuồng ngôn. Bỏ công công không cần người lên tiếng dạy đời! - Rồi Tạ Thanh quay sang nhìn ánh mặt trời đang tỏa bóng nắng. Vào lúc mặt trời lên cao nhất, ông đồng dục nói:

- Giờ Ngọ đã đến, đao phủ chuẩn bị hành quyết!

Nguyễn Trãi, đại phu nhân và nhị phu nhân là ba người bị giải ra bệ chém đầu tiên. Ba tên đao phủ tháo thanh gỗ ở sau lưng họ rồi dí đầu họ xuống bệ chém, lạnh lùng giơ thẳng thanh đao lên, chỉ chờ thái hậu xuống lệnh. Thái hậu rút tấm thẻ hành quyết rồi bình thần ném mạnh xuống, hô lớn:

- Trảm!

Một ánh mắt sắc lạnh, thanh đao giáng thẳng chẳng chút nương tình. Nguyễn Trãi nhắm nghiền mắt, chờ đợi giây phút mà người ta gọi là cái chết, giây phút bao người vẫn sợ vì phải rời khỏi thế giới này. Đúng lúc đó thì ba viên đá từ đầu được bắn thẳng vào tay ba tên đao phủ, khiến họ đau đớn đến làm rơi cả thanh đao. Tức thì Thiên Ân cùng hai nữ hộ vệ vận khinh công chạy vào, cả ba được cải trang bằng bộ y phục đen và khăn bịt mặt. Trưởng cấm vệ quân đứng dậy hét to:

- Có kẻ muốn cướp pháp trường, bắt bọn chúng lại cho ta!

Tất cả quân lính có mặt trong buổi hành quyết đồng loạt ập đến. Cả ba múa kiếm vun vút, lao vào phá vòng vây. Dù từ phía đều có kẻ thù nhưng họ nhanh chóng đỡ những đường thương, né tránh thần tốc và kịp thời đánh dạt bọn lính ra bên ngoài, xem chừng họ đã hạ được vài chục tên lính triều đình. Nhưng số lính xông đến ngày một đông, Thiên Ân đành phải vận nội lực dùng chiêu pháp đánh bật gần ba mươi tên lính ra bên ngoài. Hai nữ hộ vệ thấy tình thế hỗn loạn vội nói nhỏ vào tai Thiên Ân:

- Tráng sĩ, bọn chúng để chúng tôi lo, ngài đi cưỡi trốn ọi người đi!

- Ủ! - Thiên Ân ngay lập tức lợi dụng thời cơ lên đi cưỡi trốn cho Nguyễn Trãi cùng mọi người, rồi chàng gấp rút quay sang Nguyễn Trãi:

- Đại nhân hãy mau lên kẻo không còn kịp!

- Nếu chúng ta đi bộ chắc chắn sẽ không thể nào thoát khỏi quân triều đình!

Thiên Ân chỉ ra ngoài kia, giọng cuống quýt:

- Chúng tôi đã có chuẩn bị ngựa, ngài đừng lo.

- Nếu dẫn đi ngựa có thể đi được bao nhiêu người?

- Có lẽ khoảng bốn người. Còn lại chúng tôi sẽ mở đường máu cho các vị chạy thoát!

Không chần chừ, Nguyễn Trãi vội đẩy tứ phu nhân và ngũ phu nhân về phía Thiên Ân:

- Họ đang mang thai, nhờ tráng sĩ bảo vệ họ ra khỏi đây! - Rồi ông quay sang ra lệnh. - Nguyễn Phi Hùng và Nguyễn Phù, hai người cũng cùng đi với tứ phu nhân.

- Nhưng còn lão gia? - Phi Hùng hốt hoảng.

- Mặc kệ ta, thoát được người nào hay người đấy, ít nhiều cũng cần phải có nam nhân đi theo để phòng bất trắc, ta sẽ dẫn những người còn lại chạy theo. Vài tên lính xông tới ngăn đường nhưng đều bị họ đánh dạt ra một bên. Cả bốn người đều được đưa lên ngựa. Phi Hùng và Nguyễn Phù đi ngựa cùng với Thiên Ân, còn hai phu nhân đi ngựa cùng với hai nữ hộ vệ. Phát giác được tình hình, thái hậu hốt hoảng hô lớn:

- Phong tỏa tất cả các cổng thành, không để bất cứ kẻ nào chạy thoát, bắt được tên nào, lập tức giết không tha!

Nguyễn Trãi nhân lúc này gọi mọi người rồi tất cả nhanh chóng chạy thoát thân. Nhưng bất thành linh một toán lính từ đâu xuất hiện, viên quản binh trừng mắt hỏi:

- Các người định chạy đi đâu?

Thái hậu phần nộ nhìn vẻ mặt hệt của mọi người rồi đập tay xuống bàn, ra lệnh:

- Trốn bọn chúng lại, buổi hành quyết vẫn sẽ tiếp tục chứ không dừng lại.

Dân tình bắt đầu xôn xao trước sự trì trệ của buổi hành quyết, việc có người đến cướp pháp trường cứu gia tộc Nguyễn Trãi. Gương mặt từng người trong gia tộc Nguyễn Trãi chuyển từ hi vọng sang thất vọng, họ như chết lặng cả đi. Nguyễn Trãi lắc đầu ngao ngán:

- Số trời đã định, không thể nào cãi lại được!

Bọn lính được ra lệnh xông vào trốn mọi người rồi dẫn đến quỳ trước bệ chém. Đao phủ chuẩn bị sẵn sàng, một nhát đao thôi, một sinh mạng sẽ lìa đời. Nguyễn Trãi ngả đầu mình trên bệ, nghĩ về những tháng ngày

đã qua, nghĩ về cả cuộc đời, từ lúc tham gia cuộc khởi nghĩa Lam Sơn đến khi trở thành một quan đại thần, và giờ đây lại mang danh là một tội thần. Ông đã cống hiến những gì, cống hiến cả sức lực của mình phục vụ cho Lê triều cường thịnh. Để rồi... Nhưng ông không oán trách, chẳng qua ông đã tận số rồi, Lê triều đã cho ông những gì ông vẫn còn nhớ. Sóng gió cuộc đời cứ xô đẩy con người, và giờ đây ông sắp sửa đầu lìa khỏi cổ. Nhưng nay đã tháng xa xưa giờ đây không còn nữa. Nhát dao đổ xuống theo bóng nắng mờ dần, một dòng máu đào đỏ tươi bắt giãc tràn ra, dòng máu đỏ như màu của nhiệt huyết, của một trái tim sôi sục luôn suốt đời nghĩ cho dân cho nước. Những người đi xem hành quyết nhắm nghiền mắt lại không dám nhìn cảnh đầu rơi, có người còn rơi cả nước mắt khi nhìn thấy một vị khai quốc công thần phải chịu bản án khủng khiếp đến vậy. Hơi thở cuối cùng đã tắt, bản án đã được thực thi đầu tiên với ba người đứng đầu gia tộc. Lưỡi dao vẫn còn vấy máu, thái hậu nhìn mà cười trong chút đắc ý. Những người tiếp theo cũng lần lượt bị giải lên bệ chém, không chút thương tiếc, đó là ngày mà máu nhuộm cả pháp trường, với bao nhiêu xót xa lẫn uất hận. Một gia tộc cả mấy đời trung thành với triều đình rồi cũng phải đến ngày tàn lụi.

Nhưng không, nơi con đường dẫn ra phía cổng thành có ba con ngựa đang chạy với tốc độ kinh người, phía sau là đoàn binh lính triều đình khí giáp đầy đủ, hò hét đuổi theo. Đoạn đường cái ấy là nơi rất nhiều quán xá mọc lên, thương nhân tụ tập buôn bán sầm uất, ai cũng hoảng hồn với cảnh truy đuổi gắt gao của triều đình với bảy con người đang cố gắng tìm sự sống.

- Đóng cổng thành lại, không để cho bất kì tên nào chạy thoát! - Tên trưởng cấm vệ quân hô lớn, giọng gườm ra hiệu. Hai tên lính gác cổng thành nghe được lệnh cũng vội vàng đóng cổng, nhưng cánh cổng vừa lớn vừa nặng cũng không phải dễ dàng để đóng nhanh chóng. Chớp thời cơ, Thiên Ân và hai nữ hộ vệ thục ngựa phi trên không phóng thẳng ra ngoài, vừa lúc đó thì cổng thành cũng khép lại.

Chạy được một quãng, một nữ hộ vệ quay đầu ra phía sau xem xét, gương mặt có phần lo sợ:

- Bọn chúng vẫn đang đuổi theo, dù rằng ở cách chúng ta khá xa, nhưng cứ chạy thế này cũng không phải là thượng sách.

- Phải làm liên lụy đến tráng sĩ và hai nữ hộ vệ, chúng tôi thực sự rất áy náy, nếu có bề gì thì cứ thả chúng tôi lại rồi chạy thoát thân. - Tứ phu nhân thở dài nói.

- Làm vậy sao được! Dù thế nào chúng tôi cũng phải đưa các vị trốn thoát an toàn! - Thiên Ân dứt khoát rồi chăm chú nhìn về phía trước, bất chợt chàng quay sang hai nữ hộ vệ. - Ở đằng kia có một bờ dốc khá sâu, chúng ta có thể trốn ở đó, đợi quan quân của triều đình đi khỏi rồi chúng ta sẽ chạy theo con đường khác về trấn An Bang.

Hai nữ hộ vệ đều đồng tình, nhân lúc mọi người đang khuất tầm nhìn của quân lính, họ nhanh chóng phóng ngựa xuống bờ dốc, rồi ngồi im thính thích không dám lên tiếng. Những con ngựa xem ra cũng ngoan, không biết chúng có hiểu được nguy hiểm đang rình rập hay không mà chẳng hề phát ra tiếng động gì gây chú ý cho quân triều đình. Tiếng chân ngựa chạy rầm rập bên trên bờ dốc, quân lính dừng lại ngắm nghía giấy lát rồi tỏ vẻ thất vọng:

- Chúng ta mất dấu bọn chúng rồi!

- Đáng chết! - Trưởng cấm vệ quân tức tối. - Qua bên kia đường xem thử xem sao!

Thiên Ân ngồi phía bên dưới, nín lặng chờ đợi, mồ hôi vã ra như suối. Đợi đến khi quan quân triều đình đi khỏi được một lúc, chàng cẩn thận đưa mọi người lên rồi men theo một con đường nhỏ, khá hoang vắng dẫn về trấn An Bang. Đường rất khó đi nhưng cả ba cũng đành phải cố gắng vì chỉ duy có con đường này quân triều đình mới không phát hiện ra. Suốt cả một hành trình dài chạy trốn, những con ngựa cũng mỏi rã rời, người thì mệt lả, nhưng họ vẫn không ngơi nghỉ. Ranh giới giữa sự sống và cái chết như một sợi chỉ mỏng, có thể đứt bất cứ lúc nào.

32. Chương 32

Trời vừa sẩm tối thì cả bảy người đã về đến trấn An Bang. Thiên Ân và hai nữ hộ vệ xuống ngựa rồi đưa bốn người kia vào bên trong. Căn nhà nhỏ nơi Ngọc Dao ở đã mở sẵn cửa, còn nàng thì cứ đi qua đi lại bồn

chồn không yên. Có tiếng ngựa hí ngoài cổng, vừa nhìn thấy Thiên Ân và hai nữ hộ vệ, Ngọc Dao đã mừng quỳnh chạy ra. Nhưng chưa kịp hỏi han thì cả ba đã quỳ khụy xuống:

- Bọn thuộc hạ vô dụng, nên không thể nào...!

Ngọc Dao vốn đã lường trước được chuyện này, nàng chỉ thở dài:

- Các người đã làm hết sức mình rồi, ta còn chưa đa tạ các người nữa là đằng khác.

Rồi nàng nhìn sang bốn người của gia tộc Nguyễn Trãi vừa mới trải qua cơn thập tử nhất sinh:

- Mọi người vào nhà nghỉ ngơi đi! Đi đường xa chắc hẳn cũng mệt rồi!

Trên gương mặt của từng người chẳng ai có chút sinh khí nhưng cũng miễn cưỡng vào trong. Rót mấy chung trà, ánh mắt Ngọc Dao thoáng vẻ buồn rầu:

- Nói vậy... Nguyễn Trãi đại nhân và những người khác...

Tứ phu nhân ghen ngào:

- Đáng lẽ lão gia là người nên đi mới phải, thật không ngờ... ông ấy lại hi sinh mình để chúng tôi được thoát!

- Nguyễn Trãi đại nhân muốn duy trì giọt máu của mình, đó là lẽ hiển nhiên. Chỉ không biết là... thái hậu có tiếp tục thi hành bản án hay không!

Thiên Ân nói, giọng căm phẫn:

- Nhìn sắc mặt của thái hậu lúc đó, thêm nữa bà ta lại là người vô cùng tàn bạo, có lẽ không dễ gì bỏ qua!

Ngọc Dao gạt đi nỗi xót xa trong lòng, cố động viên mọi người cũng như động viên chính mình:

- Dù sao gia tộc Nguyễn Trãi vẫn chưa bị tận diệt, điều đó cũng đáng an ủi phần nào. Đại nhân đã không tiếc sinh mạng để ọi người được sống thì mọi người không được làm ông ấy thất vọng! À phải rồi, thế còn tam phu nhân cũng...

Ngũ phu nhân nói:

- Bà ấy bị xử chìm nước , nội trong hôm nay cũng sẽ thi hành bản án!

- Không ngờ... - Ngọc Dao phẫn uất. - Thật không ngờ thái hậu lại có thể dã man đến vậy!

Hai nữ hộ vệ cũng lên tiếng:

- Ngô Tiệp dư, bây giờ quân triều đình đang truy đuổi gắt gao những người còn sống sót trong gia tộc Nguyễn Trãi, nương nương định bước tiếp theo sẽ làm thế nào?

- Ta nghĩ cần phải ổn định nơi ở trước. - Nàng quay sang nói với bốn người được cứu. - Thay vì ở cùng một chỗ, ta thấy các vị nên ở phân tán ra nhiều địa điểm, như vậy sẽ gây khó khăn cho quân triều đình. Đợi khi tình hình bớt căng thẳng, Ngũ thúc thúc và Tam ca, hai người sẽ đưa tứ phu nhân và ngũ phu nhân đi tìm nơi ở để họ có thể định cư trong những ngày sắp sinh, rồi phân tán đi nơi khác, tốt nhất là đừng bao giờ tiết lộ thân phận mình với bất cứ ai.

- Đa tạ nương nương đã cứu giúp! - Ngũ phu nhân cảm kích nói.

Thấy mọi chuyện đã phần nào êm đẹp, Thiên Ân đặt chung trà xuống, cầm kiếm đứng dậy, khi ngoài kia vầng trăng bắt đầu nhô lên cao.

- Ngô Tiệp dư, sứ mệnh của hạ nhân coi như kết thúc, hạ nhân muốn quay trở lại hoàng cung có chút chuyện.

- Cái gì? Ngài đã có cơ hội thoát, sao còn muốn quay lại đó làm gì? - Hai nữ hộ vệ vẻ ngạc nhiên.

- Thái hậu đã ra tay với Nguyễn Trãi đại nhân , mục tiêu tiếp theo bà ta cho rằng là mối hiểm họa chỉ e... là Dương phi. Hạ nhân muốn quay lại đó xem thế nào.

Ngọc Dao gạt gù:

- Nhưng khanh làm sao để vào trong hoàng cung?

- Hạ nhân... cũng chưa biết nữa. Đợi khi nào vào kinh thành rồi mới tính!
- Khanh phải cẩn thận, nếu để sơ suất, chắc chắn thái hậu sẽ không để khanh toàn mạng.
- Phải rồi Thiên Ân tráng sĩ. - Hai nữ hộ vệ như vừa nhớ ra chuyện gì. - Nếu như có thể, hi vọng... tráng sĩ cứu thoát hai người này.
- Là ai vậy?
- Là hai quan thái giám ghi chép chuyện sinh nở và nhập cung của các phi tần - Đinh Phúc và Đinh Thắng. Họ là người thông báo với Nguyễn Trãi đại nhân về chuyện Bang Cơ thái tử - tức hoàng đế Lê Nhân Tông hiện nay không phải là con ruột của tiên đế. Lúc này khi sắp sửa hành quyết, Nguyễn Trãi đại nhân có buộc miệng nói rằng:” Ta hối hận trước đây không nghe lời Đinh Phúc và Đinh Thắng mà tố cáo bà”. Theo như suy đoán của chúng tôi, nếu như thái hậu là kẻ dàn ra mọi chuyện, thì mục đích cũng là để che giấu chuyện này, hay nói cách khác, vụ án Lệ Chi Viên thực chất... là giết người diệt khẩu! Một mũi tên trúng hai đích, vừa đường đường chính chính lên ngôi thái hậu, vừa che giấu tội lỗi của mình, kế hoạch đã được thực thi theo ý muốn của bà ta.
- Như thế thì Đinh Phúc và Đinh Thắng...
- Hai người đó hiện giờ đang vô cùng nguy hiểm. Thái hậu có thể vì đề phòng bắt trặc mà ra tay bất cứ lúc nào. Huống hồ... có lẽ họ đang nắm trong tay bằng chứng quan trọng, có thể minh oan cho Nguyễn Trãi đại nhân và tố cáo thái hậu.

Thiên Ân suy tính một lát rồi đáp:

- Thôi được, ta sẽ cố gắng! Không thể nào để bằng chứng rơi vào tay của thái hậu được!

Nói rồi chàng lặng lẽ bước ra ngoài, gió lạnh cứ ù ù thổi về trong đêm. Bước chân phong sương giữa dặm trường, ánh mắt ẩn chứa một niềm quyết tâm mãnh liệt. Tiếng ngựa chạy vụt đi trong đêm tối, gieo vào lòng người một nỗi khắc khoải. Cuộc chiến giữa thiện và ác thật sự đến bao giờ mới chấm dứt?

33. Chương 33: Tận Diệt

Đêm trăng lạnh lẽo, gió lùa qua thắm buốt cả hồn người. Hoa rụng xác xơ, sóng gió đã vùi chôn một kiếp hoa vào trong vô định. Xung quanh lãnh cung vắng lặng như tờ, Dương phi thông qua một kẻ hở rất nhỏ, chỉ thấy những lớp bụi bay lơ lửng. Hoàng thượng băng hà, Ngọc Dao phải rời khỏi cung, Nguyễn Trãi bị tru di tam tộc, bây giờ trong cung đối với nàng chỉ như một địa ngục trần gian, chẳng còn niềm tin và hi vọng. Thần phi đã lên nắm ngôi thái hậu, tính mạng của nàng cũng bị nguy nan từng giờ, từng khắc.

- Không lẽ bây giờ mình phải nghĩ cách trốn đi! Chứ ở đây đường nào cũng bị ả ra tay hạ sát! - Dương phi thoáng nghĩ vậy, nhưng rồi nàng gạt đi. Hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, võ công thâm hậu còn chưa chắc qua được, huống hồ nàng chỉ là hạng nữ nhân yếu đuối, làm sao có thể chống trả lại cấm vệ quân? Thôi thì cứ tuân theo số mạng, nếu trời đã bắt nàng chết, nàng cũng không thể nào cãi lại được.

Cánh cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh, Dương phi hốt hoảng quay lại nhìn, nàng cứ tưởng là thái hậu đến. Nhưng không, một bóng người mà nàng quen thuộc, vóc dáng đầm phong sương cùng thanh kiếm trên tay, khí phách đầy cao ngạo. Thiên Ân hốt hải nhìn chung quanh rồi chạy đến nắm tay Dương phi dẫn đi.

- Chúng ta rời khỏi đây thôi, nếu không sẽ không còn kịp. Nhân lúc bọn chúng đang ngủ phải ra khỏi cung.
- Khoan đã! - Dương phi rụt tay lại, ánh mắt ngỡ ngàng. - Làm sao huynh vào đây được? Cấm vệ quân canh phòng nghiêm ngặt lắm mà? Còn hai tên lính gác cửa lãnh cung nữa?
- Ta sử dụng khinh công vào đây, hai tên lính gác cửa cũng bị ta đánh ngất rồi. Đừng chần chừ nữa, thái hậu mà phát hiện à chết chắc.

Dương phi như sực nhớ ra điều gì:

- Còn Nghi Dân con muội?

- Nó đang ở trong tấm điện nên không thể nào trà trộn vào được. Huống hồ nó là tôn tử của tiên đế nên thái hậu chẳng làm gì được đâu, đừng suy nghĩ nhiều, đi thôi!

Ngần ngại một lúc, Dương phi gật đầu rồi nhanh chóng cùng với Thiên Ân chạy ra bên ngoài, giữa màn đêm tăm tối chỉ có ánh trăng vàng vạc tỏa sáng. Xung quanh lãnh cung không có người canh phòng nên cũng không gặp khó khăn. Thế nhưng Dương phi vẫn cảm giác vô cùng lo sợ, bởi nếu người của thái hậu mà phát giác, e rằng cả hai người khó toàn mạng.

- Muội biết Đình Phúc và Đình Thắng ở đâu không?

- Cũng ở gần đây! Sao vậy? - Dương phi thắc mắc.

- Muội dẫn huynh tới chỗ bọn họ. Bây giờ thái hậu vì muốn diệt khẩu nên tính mạng của họ hiện rất nguy hiểm. Nói chung chuyện dài lắm, nhưng muội có biết ở đó có người canh giữ không?

- Không có ai canh giữ cả.

Thiên Ân như trút được một chút gánh nặng, chàng nói:

- Vậy được rồi, chúng ta đi mau thôi!

Tiếng bước chân chạy huỳnh huých trong đêm khuya, không gian rộng lớn làm người ta rợn ngợp. Căn phòng của Đình Phúc và Đình Thắng cũng khá gần khu vực lãnh cung, xung quanh không có cấm vệ quân nên tình hình có vẻ khả quan hơn. Trong phòng đèn vẫn sáng, Thiên Ân lấy làm lạ nấp bên ngoài, ghé mắt nhìn qua khe cửa thì thấy hai vị công công đang gấp rút sửa soạn hành lý, có lẽ để chuẩn bị ột cuộc bỏ trốn. Họ đã nhận thức được tình hình đang bất lợi ỉnh, sống trong cung này ngày nào là phải lo sợ ngày đó, sớm muộn gì cũng phải chết dưới tay thái hậu. Thiên Ân mạnh dạn xông cửa vào, hai vị công công giật mình đến đánh rơi cả tay nải, sau khi trấn tĩnh lại mình vì nhìn thấy Dương phi, Đình Thắng lặn cạ ngồi dậy, lau mồ hôi rồi nói:

- Nương nương, làm sao người thoát ra khỏi lãnh cung được vậy? Còn chàng trai này... không phải là Thiên Ân trắng sì sao?

- Chúng tôi đến đây để đưa hai vị rời khỏi hoàng cung. Tình hình nguy cấp lắm rồi, thái hậu có thể xuống tay bất cứ lúc nào. - Dương phi đáp.

- Có phải thái hậu đã phát hiện ra chuyện tôi nói với Nguyễn Trãi đại nhân...

- Có lẽ là vậy. Nhân lúc thái hậu còn đang ngủ, chúng ta phải ra khỏi đây càng sớm càng tốt!

Hai vị công công cầm chắc tay nải rồi luống cuống chạy ra cửa, cùng với Thiên Ân và Dương phi tiến thẳng về phía nội cung. Gió thổi từng cơn làm ớn lạnh cả sống lưng, lá cây rì rào nghe nảo nuột. Cả bốn người nhắm thẳng đường mà chạy, không dám nghĩ đến cảnh bất thành linh thái hậu lại xuất hiện trước mặt. Khu vực nội cung là nơi có rất nhiều cấm vệ quân canh giữ, những mái nhà chen chúc sát vào nhau. Vào sâu bên trong nữa là tấm điện dành cho thái hậu và hoàng thượng. Thiên Ân nấp sau một khóm trúc, nhìn toán quân lính cứ đi qua đi lại, chàng hỏi nhỏ Đình Phúc và Đình Thắng:

- Hai vị biết khinh công không?

- Biết chút chút.

Ánh mắt của chàng nhìn chằm chằm vào những tên lính, bắt đầu cảm thấy bất an:

- Cứ thế này thì chúng ta không thể nào băng qua đó được, đành phải dùng khinh công thôi. Mọi người phải hết sức cẩn thận, đừng gây ra tiếng động. - Chàng quay sang Dương phi. - Dương nhi, muội leo lên lưng huynh, chỉ cần ra đến khu rừng trúc, chắc chắn tất cả sẽ có con đường thoát.

Nói rồi Thiên Ân cõng Dương phi trên lưng, liếc nhìn bọn quân lính lặn nử rồi cùng với Đình Phúc và Đình Thắng vận khinh công bay lên mái nhà, và tiếp đến là những mái nhà khác. Họ bước chân nhẹ nhấ có thể để tránh gây chú ý, mọi việc xem ra tiến triển khá ổn. Dương phi tim cứ đập thình thịch, nàng biết sự an nguy bây giờ vô cùng chông chênh, bọn quân lính mà nhìn thấy là coi như xong đời. Gió thổi ều hiu nghe rợn cả người, vài âm thanh cộc kạch của tiếng mấy viên đá rơi cũng khiến họ giật bắn người, nhưng rồi cố gắng lấy lại bình tĩnh để đi tiếp.

Vượt qua khu vực nội cung và tứ phòng, hai chân họ đã mỏi rã rời, nhưng đó cũng là lúc khu rừng trúc xuất hiện. Cả ba đạp mạnh chân vào vách để phi người xuống một bãi đất gần đó. Thiên Ân thả Dương phi xuống và chỉ vào ba con ngựa đang đứng phía xa xa:

- Mọi người lên ngựa để đi cho nhanh. Tình hình có vẻ ổn hơn rồi!

Đinh Thắng và Đinh Phúc nhìn nhau gật đầu rồi chạy nhanh đến leo lên yên ngựa. Thiên Ân thả Dương phi lên trước rồi cẩn thận lên sau. Chàng nhìn xung quanh đề phòng rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Tiếng ngựa chạy đều trong đêm, giữa khu rừng tĩnh mịch, nhưng chỉ đi được vài ba quãng thì những con ngựa đột nhiên đứng sững lại. Hai vị thái giám như rụng rời tay chân, chỉ biết chôn chân tại chỗ khi đằng trước là những ánh đuốc sáng ngời, hơn trăm binh mã được trang bị cung giáo đầy đủ hùng hổ tiến đến. Phía sau đó, một chiếc phụng bào, một vóc dáng mảnh mai nhưng gương mặt sắc sảo mỉm cười đắc ý:

- Các người muốn chạy trốn à? Các người cho rằng bây giờ ta đang ngon giấc sao? Một lũ ngu xuẩn!

- Chúng ta... tính sai một bước rồi! - Đinh Thắng nói, giọng tuyệt vọng.

Thái hậu lấy một lọn tóc ra sau lưng rồi tiếp:

- Các người vốn không có tư cách để đấu với bổn cung! Ta vốn dĩ chỉ định bắt hai tên Đinh Phúc và Đinh Thắng, ta biết các người muốn rời khỏi hoàng cung, cửa ải cuối cùng là phải qua khu rừng trúc này nên cho người đợi sẵn ở đây, quả nhiên ta đoán không lầm! Các người bị mắc bẫy hoàn toàn. Còn cái tên Thiên Ân tráng sĩ gì đó luôn tự xưng là tài giỏi, muốn bày trò anh hùng cứu mỹ nhân à? Đáng lẽ ta muốn để cho Dương phi sống thêm hai hôm nữa rồi mới tiến ả xuống địa ngục, nhưng lại có người đưa ả tới đây dâng cho ta trước! Muốn bỏ trốn? Các người coi thường bổn cung quá rồi đấy!

- Người im ngay cho ta! - Dương phi lên tiếng phẫn nộ. - Hạng người như người, giết nhiều người như vậy, không sợ đến một ngày bị ma hiện hồn về đòi mạng sao?

- Bổn cung không tin trên đời này có cái gọi là ma. Hoặc đã có ma, thì cũng là chúng sợ bổn cung, chứ không phải bổn cung sợ chúng!

- Thái hậu! - Thiên Ân tỏ ra bất bình. - Bây giờ bà đã đạt thành tâm nguyện rồi, không còn ai cản đường bà nữa, bà tha cho chúng tôi một con đường sống đi!

- Muốn bổn cung tha cho các người? - Thái hậu cười to. - Tiếc là các người đã biết quá nhiều, huống hồ chẳng lẽ ta ngốc đến nỗi không biết bây giờ các người đang hận ta thế nào, tha cho các người để các người quay trở về tìm ta báo thù à?

Đinh Phúc nghiêm giọng nói:

- Thái hậu, bây giờ kẻ được xem là mối hiểm họa của bà là tôi và Đinh Thắng, hãy để cho Dương phi và Thiên Ân tráng sĩ được sống.

- Hạng đàn bà lẩn lộn, một kẻ vô sĩ không xứng đáng tồn tại trên đời này. Hoàng thượng vừa mới băng hà chưa được bao lâu đã cùng tình nhân chạy trốn, thật là ô nhục cho Lê triều.

- Bà đừng ngậm máu phun người! - Thiên Ân lớn tiếng quát. - Không phải ai cũng giống như bà đâu!

- Người nói vậy là sao? Chỉ một câu nói đó thôi ta cũng có thể phán người bị ngũ mã phanh thây! - Thái hậu hất hàm ra lệnh. - Quân đầu! Giết hết bọn chúng cho ta, không cho bất cứ kẻ nào thoát!

- Chạy! - Thiên Ân hô lớn rồi cùng với Đinh Phúc và Đinh Thắng rẽ qua con đường bên cạnh tức tốc phi ngựa chạy đi. Âm thanh của những tiếng hò hét, rượt đuổi như phá tan màn đêm tĩnh lặng. Phía sau lưng, Thiên Ân nghe rõ quả tim của Dương phi đang đập thình thịch, và mồ hôi của chàng thì đổ ra ướt cả áo. Hai tay lạnh buốt, chàng quay sang nhìn Đinh Thắng và Đinh Phúc, gương mặt họ trắng bệch, không còn chút sinh khí. Quân triều đình vẫn ráo riết đuổi theo, cố bắt cho bằng được. Bất chợt quan tổng quản hét lớn:

- Phóng tiễn!

Tức thì hàng loạt mũi tên được bắn ra, bay thẳng về phía bốn người. Thiên Ân vận khinh công rời khỏi lưng ngựa rồi dùng kiếm tạo một đường kinh làm lệch hướng các mũi tên. Đinh Thắng và Đinh Phúc cũng dùng kiếm giấu sẵn trong tay nài chém mạnh để gạt các mũi tên qua một bên. Nhưng hết đợt tên này đến đợt tên khác, ba người dường như chẳng còn đủ sức để chống đỡ nổi nữa. Dương phi đan hai tay vào nhau, run lấy bầy, giữa tình thế nguy hiểm này, nàng chỉ còn biết cầu khẩn ọi người có thể thoát hiểm. Trận mưa tên vừa kết thúc thì cũng là lúc cả ba người đều bị trúng tên ngã xuống đất. Thiên Ân chống tay đứng dậy, mặc kệ mọi đau đớn rút mạnh mũi tên cắm ở bả vai mình ném xuống đất, rồi hốt hoảng khi trước mặt mình, một toán quân khác lại đang kéo đến, khí thế hùng hậu làm người ta phát khiếp. Dương phi quay đầu nhìn qua, đôi mắt ngỡ ngàng, cảm thấy cổ họng như đắng rát, nàng buộc miệng:

- Chúng ta.. bị bao vây rồi!

Nắm được tình hình, Đinh Phúc và Đinh Thắng lập tức ném qua cho Thiên Ân một quyển sổ màu xanh, kèm theo hai tờ giấy, giọng gấp rút:

- Đó là quyển sổ để ghi chép ngày giờ nhập cung và sinh nở của các phi tần, một tờ giấy ghi thông tin mật và một bức huyết thư, tất cả chúng là bằng chứng để tố cáo thái hậu. Thiên Ân tráng sĩ, nhờ ngài bảo vệ nó. Chúng tôi sẽ ở lại cản đường bọn chúng, hai người mau chạy đi!

- Nhưng quan quân triều đình cả mấy trăm người, làm sao hai người đấu lại?

Đinh Thắng xoay đầu nhìn quanh, khi mà hai cánh quân đang dần tiến sát tới.

- Muốn thành đại cuộc bắt buộc phải có hi sinh. Thiên Ân tráng sĩ, ngài mau dẫn Dương phi chạy đi, nếu không sẽ chết cả lũ đấy!

Dương phi cũng nói:

- Như thế đâu được, vậy chẳng khác nào chúng tôi bắt hai người hi sinh tính mạng mình để chúng tôi được thoát sao?

- Đừng bàn cãi nữa, tình hình nguy lắm rồi, quân triều đình đang dần tiến sát lại đây, đến lúc đó không ai có thể thoát được. Chúng tôi trông cậy vào hai người, nhất định phải bảo vệ sổ bằng chứng đó!

Tình thế ép buộc, Thiên Ân đành phải leo lên ngựa đưa Dương phi đi. Nàng quay đầu nhìn lại lần nữa, giữa lúc mà tiếng binh đao đang tiến đến mỗi lúc một gần, hai vị công công gương mặt chẳng còn chút nổi hoảng sợ, tay cầm chắc thanh kiếm trên tay. Mặt trăng tỏa sáng trên nền trời đêm, cây rừng lay động, kết cục rồi đây sẽ như thế nào cho hai con người chấp nhận liều cả tính mạng dù biết rằng mình không có cơ hội sống sót

34. Chương 34: Huyết Hận

Lính triều đình ồ ạt xông tới, hai vị công công cũng vùng kiếm chĩa thẳng vào họ. Một tiếng thét vang trời, và tiếp đến là những tiếng vũ khí va chạm vào nhau chan chát. Họ dốc hết sức lực cuối cùng chiến đấu với quân triều đình, đến liều cả mạng sống. Thế công thủ thần tốc, hơn chục tên lính bị đánh văng ra. Nhưng tới lúc này thì cả hai bắt đầu đuối sức dần, mà bọn quân lính thì vẫn còn quá đông. Thanh kiếm vẫn cầm chắc trên tay, họ múa thêm vài đường kiếm, vài tên lính nữa bị giết, để rồi cuối cùng thì với khả năng của hai người vẫn không thể nào đấu lại hơn trăm quân lính. Đinh Thắng bị một nhát đao chém dọc theo lưng, máu loang thấm ướt cả áo, Đinh Phúc cũng bị chém đứt mất một cánh tay. Nhưng họ vẫn gắng gượng, bỏ qua mọi sự đau đớn ở vết thương, và những giọt máu rỉ ra thấm vào đất. Họ vùng kiếm liều mạng đánh tiếp, nhưng càng đánh, họ càng bị đả thương nghiêm trọng. Quan quân binh chớp thời cơ cầm song kiếm chạy đến đâm thẳng vào hai viên thái giám, lưỡi kiếm từ trước ra sau xuyên qua ngọt lịm. Máu từ miệng rỉ ra chảy dài xuống cằm, hai người nhìn quan quân binh với ánh mắt đầy căm thù rồi quy xuống. Tay đã không còn nắm, mắt trợn ngược, hơi thở yếu dần rồi tắt hẳn, quan quân binh mỉm cười đứng nhìn hai kẻ mình đang truy bắt phải chết một cách đau đớn. Thái hậu lạnh lùng cùng đoàn hầu cận phía sau bước đến, nàng ra hiệu cho Tạ Thanh:

- Người lục soát tay nài của bọn chúng cho ta, xem tìm được những thứ gì!

Tạ Thanh y lệnh, nhanh chóng chạy đến bên cạnh tay nải của hai viên thái giám mà hăm hở lục soát. Được một lúc, thái hậu bỗng thấy sắc mặt của ông có chút e dè, nàng hỏi:

- Những thứ ta cần đâu?

Tạ Thanh lắc đầu:

- Không có trong này thưa thái hậu! Có thể bọn chúng đã lường trước nên tìm cách giấu nó đi.
- Đáng chết! - Thái hậu phẫn nộ. - Chúng giấu nó đi đường nào. - Rồi như chợt nhớ ra điều gì, nàng nghiêm mặt hỏi quan quân binh. - Còn Thiên Ân và Dương phi đâu? Bọn chúng đâu?

Quan quân binh sợ hãi quỳ xuống trình báo:

- Bẩm thái hậu, lúc này hạ thần đến đây thì chỉ thấy hai tên đó, Thiên Ân và Dương phi... có lẽ đã... đã thoát rồi!

- Cái gì? Thoát? Người làm việc như thế đấy hả. Bọn chúng liều mạng để ngăn chân các người đấy! Nhất định là bằng chứng đang ở trong tay Thiên Ân và Dương phi! - Rồi nàng truyền lệnh. - Tất cả các người bằng mọi giá phải bắt được Thiên Ân và Dương phi cho ta! Bắt đầu từ giờ phút này phải tập trung truy bắt, rõ chưa?

- Bẩm thái hậu, rõ! - Bọn quân lính đồng thanh nói to. Thái hậu nắm chặt lấy bàn tay, rồi tức tốc quay trở lại xa giá lui về cung. Nhưng bọn quân lính thì vẫn tiếp tục cuộc lùng sục, tìm kiếm, có lẽ để bảo vệ cái đầu của mình, họ sẽ không để cho hai kẻ mang danh tội nhân được sống yên ổn. Một khi thái hậu đã xuống lệnh rằng ai chết thì người đó phải chết!

*****

- Thiên Ân!... Muội khát quá! Chúng ta dừng lại nghỉ một chút được không? - Dương phi ôm cổ thổ thổ, mắt nhìn vào dòng suối phía trước mặt. Thiên Ân dừng ngựa ngoáy đầu lại nhìn, hai người cũng đã rời khỏi kinh thành được một quãng khá xa. Suốt từ khuya đến giờ rờn rã ngồi trên lưng ngựa không lúc nào ngừng nghỉ, Thiên Ân cũng mệt rã rời. Nơi rừng núi hoang vu này, quân triều đình muốn tìm được cũng không phải chuyện dễ. Chàng bước xuống ngựa rồi đến cạnh bờ suối, múc một ít nước đưa cho Dương phi. Nàng uống hết nhẵn, đưa tay che mắt nhìn ánh mặt trời rồi nói:

- Cũng may là quân triều đình không đuổi kịp, chứ nếu không thì...

- Ta chỉ lo cho hai vị công công, nói không chừng họ đã...

Dương phi vịn tay Thiên Ân bước xuống ngựa rồi thở dài:

- Ngày trước muội chỉ nghĩ Thần phi chỉ mưu mô, xảo quyệt. Không ngờ từ lúc lên ngôi thái hậu, ả lại trở nên tàn bạo đến mức đó! - Dương phi như bỗng sực nhớ ra điều gì, nàng sờ vào vai của Thiên Ân, giọng lo lắng. - Vết thương ở vai huynh sao rồi, huynh ổn chứ?

Thiên Ân cười, lắc đầu nói:

- Huynh không sao, muội đừng lo lắng. Vết thương không sâu, chỉ hơi đau chút thôi!

- Chúng ta đến hang đá đằng kia ngồi nghỉ đi! - Dương phi chỉ vào một cái hang khá rộng trước mặt, xung quanh cây cối um tùm, rậm rạp. Cùng với Thiên Ân ngồi xuống bậc thềm đá, Dương phi gỡ mảnh áo vải thấm ướt cả máu trên vai chàng, nhìn thấy vết thương đã sưng tấy lên.

- Như thế này mà bảo không sao, máu vẫn còn chảy đây này!

Dương phi nói rồi đưa tay hái một loại cỏ dại mọc ven bên cạnh, chà mạnh rồi đắp lên vai Thiên Ân. Chàng nhăn mặt vì cảm giác đau rất ở vùng vai xâm chiếm toàn bộ cơ thể, nhưng vẫn nhìn Dương phi cố gượng cười. Nàng thông thả:

- Loại cỏ đó cầm máu tốt lắm, đợi khi nào huynh thấy đỡ rồi chúng ta sẽ lên ngựa về trấn An Bang.

Thiên Ân gật đầu rồi tựa người vào vách đá, ánh mắt đắm chiêu nhìn ra phía ngoài xa. Trời bắt đầu trút mưa, một màn mưa dày đặc như sương che kín cả không gian, một chút se lạnh thấm vào hồn người. Dương

phi xoa hai tay vào nhau rồi áp lên má để bớt lạnh. Trong đáy mắt Thiên Ân bỗng thoáng chạnh lòng, nhưng rồi chàng gạt đi, dù hoàng thượng đã băng hà, nhưng trên danh nghĩa Dương phi vẫn là một phi tần, còn chàng là một kẻ sĩ vô danh, chuyện của hai người... đã là quá khứ rồi.

- Dương nhi... muội vẫn còn nhớ ngày xưa...?

- Chuyện gì?

Thiên Ân cười nhạt, lắc đầu:

- À không! Huynh chỉ nói băng quơ vậy thôi. - Chàng nín lặng hồi lâu rồi tiếp. - Nếu như lần này chúng ta may mắn thoát khỏi tay của quan quân triều đình, nếu chúng ta vẫn an toàn không bị bắt trở lại, quãng thời gian sau này... muội dự định thế nào?

- Nghi Dân là nguồn sống của muội, không có nó, muội không biết phải làm sao. Nhưng tình thế đã ép buộc, muội chỉ mong có một cuộc sống bình thường, không tranh giành, không đua chen, không còn những tháng ngày như ở nơi hoàng cung ấy nữa. Đợi đến một ngày mẹ con đoàn tụ, như thế là muội vui lắm rồi.

- Huynh... - Thiên Ân ngập ngừng. - Huynh muốn...

- Huynh nói đi!

- Huynh muốn làm người che chở uội trong suốt quãng đời còn lại, huynh muốn ở bên cạnh muội!

Dương phi vẻ mặt đượm buồn, nàng thở dài:

- Tình cảm đối với muội bây giờ... đã trở nên quá xa xỉ, muội không muốn vướng vào nữa. Muội không thể phủ nhận rằng... vẫn còn tình cảm với huynh, nhưng cái thời yêu đương nồng nhiệt, muội đã đánh mất rồi. Huynh có thể tìm một người khác... trọn tình trọn nghĩa với huynh hơn muội.

Thiên Ân cầm chắc thanh kiếm, yên lặng nhìn từng sợi cỏ thấm đẫm nước mưa, rỉ xuống từng giọt tí tách. cơn mưa bất giác kéo đến rồi cũng nhanh chóng tan đi, hai người rời khỏi hang đá tiếp tục cuộc hành trình. Nhưng ngay lúc đó thần sắc Thiên Ân bất chợt thay đổi, chàng chau mày xoay đầu nhìn quanh, giọng nói đầy nghi vấn:

- Huynh cảm thấy có chuyện không hay rồi. Đường như có kẻ nào đó đang theo dõi chúng ta!

Dương phi rụt rè, đôi chút lo sợ:

- Sao huynh biết?

- Có những luồng kiếm khí hỗn loạn phát ra... - Chàng nhắm mắt mừng tượng. - Có khoảng mười người, đều thuộc dạng cao thủ, và... và... - Thiên Ân đột nhiên hô lớn. - Chạy!

Con ngựa lập tức phóng đi như tên bắn, xé tan màn hơi nước lao thẳng về phía trước. Và quả nhiên không ngoài dự đoán, mười tên sát thủ từ hai bên cánh rừng rậm rạp bổ nhào ra tức tốc đuổi theo. Dương phi thất thần, gương mặt đầy vẻ hoảng sợ:

- Tại sao bọn chúng lại phát hiện ra chúng ta ở đây?

- Thái hậu đã tính trước chúng ta một bước, cho người mai phục sẵn tại khu rừng này.

Tiếng ngựa chạy vùn vụt lướt nhanh, phía sau, những thanh kiếm sáng lóa cứ bám theo không dứt. Chạy qua bờ suối, đột nhiên con ngựa rú lên đau đớn rồi quỵ xuống, máu loang đỏ cả mặt suối. Nó đã bị trúng một phi tiêu do bọn sát thủ bắn vào chân. Tức thì cả bọn hùng hổ kéo đến, Dương phi lúng túng đứng nép sau lưng Thiên Ân, những hòn đá nhô lên tứ tung khiến đôi lúc nàng suýt ngã. Bọn sát thủ nhanh chóng bao vây lấy xung quanh Thiên Ân, rồi chia kiếm phóng thẳng vào. Dù vết thương trên vai còn khá đau, nhưng Thiên Ân vẫn cố vận hết các thế võ đỡ lấy từng đường kiếm. Lưỡi kiếm cuộn như rồng xoáy, lợi dụng địa hình suối đá cheo leo, Thiên Ân dùng kinh lực hút mạnh vài tên ra khỏi trận địa. Bọn sát thủ cũng không phải hạng tầm thường, võ công có thể xếp vào loại cao thâm, chúng biết Dương phi không biết công phu, chỉ chờ sự bảo vệ của Thiên Ân nên nhắm thẳng vào nàng mà đánh. Việc vừa đánh vừa bảo vệ người khác trở nên khó khăn đối với Thiên Ân, huống hồ bây giờ nội lực của chàng đã giảm đi nhiều. Những tên sát thủ bị đánh ngã lẫn cũng xông vào đấu tiếp. Thiên Ân đành phải vận một luồng khí, nâng cho các tăng

đã bay lên phóng thẳng vào người của từng tên sát thủ khiến chúng bị nội thương phải thổ huyết. Tình hình có vẻ ổn, Thiên Ân vận công cố lấy lại sức. Nhưng mọi thứ không đơn giản thế, phía sau một tên sát thủ lợi dụng tình hình ngồi nhòm dậy, rồi dốc hết lực phóng một thanh kiếm vào người Thiên Ân:

- Thiên Ân ca! Cẩn thận!

Dương phi chỉ kịp kêu lên thì bất chợt... “phập”, máu văng tung tóe, máu thấm đầy trên bàn tay của Thiên Ân. Chàng sững sờ chết lặng đi, hơi thở không còn chút sức lực, chàng run rẩy buông kiếm xuống:

- Dương nhi... muội...!

Trước mặt chàng, thanh kiếm với lực ném trời giáng ấy không phải đâm vào chàng, mà giờ nó đã cắm trên người Dương phi. Trong lúc cấp bách, nàng chấp nhận dùng thân mình đỡ cho Thiên Ân một mũi kiếm, bất chấp bản thân. Cổ họng đắng rát, Thiên Ân bàng hoàng đỡ Dương phi trên tay, người nàng yếu dần, chàng quỳ sụp xuống:

- Sao... sao muội lại làm vậy?

Dương phi cố gắng gượng, giọng gấp khúc.

- Huynh là người duy nhất... có thể bảo vệ số bằng chứng đó thoát khỏi tay thái hậu. Huynh... nhất định... không được xảy ra bất cứ chuyện gì!

Máu đổ ra thấm ướt cả tay chàng, gương mặt Thiên Ân đầy vẻ hoảng sợ:

- Muội cố lên! Sau khi xử lý xong bọn này, huynh sẽ đưa muội đi tìm đại phu!

- Không... không còn kịp... nữa đâu. Đừng lo uội, bọn... chúng... sắp sửa hồi phục hoàn toàn công lực rồi!

Thiên Ân ngược mặt lên nhìn, tất cả mười tên sát thủ đã cầm kiếm vững chãi đứng dậy, ánh mắt đờ đờ sát khí. Cơ thể của Dương phi lạnh dần, gương mặt trắng bệch, không chút sức sống:

- Mặc kệ... muội... Nếu không... cả huynh cũng sẽ...

Nàng không còn sức để tiếp tục nói nữa, máu từ miệng nàng ứa ra, vật vã, đau đớn. Bàn tay Dương phi cứ thế lỏng dần, lỏng dần, rồi trong phút chốc tụt khỏi bàn tay Thiên Ân buông thõng xuống. Máu của nàng đổ xuống mặt suối, hòa lẫn với những giọt nước mắt cuối cùng. Nhịp tim càng lúc càng chậm, đôi mắt nàng cố gắng mở như để níu kéo một sự sống, nhưng rồi nàng cũng không đủ nghị lực. Hơi thở của nàng như một đồng tro tàn còn nhen nhóm vài ánh lửa, đến cuối cùng cũng dần lụi tắt. Một thứ chất lỏng mặn đắng thấm vào đầu lưỡi, khóe mắt Thiên Ân đỏ hoe, chàng ôm chặt một cơ thể giờ đã hoàn toàn lạnh cứng.

- Tại sao các người dám... - Chàng vùng dậy gào lên trong hoảng loạn. - Ta liều mạng với các người!

Một tiếng thét vang trời, một luồng kinh lực cực mạnh phát ra tứ phía, khiến những cây cỏ gần đó cũng bị thiêu rụi như bị đốt cháy. Nước suối theo kinh lực vọt lên thành những cột xoáy cao rồi đánh tạc vào hai bên sườn đá, những tiếng nổ long trời khiến cả một vùng như rung chuyển. Trong cơn cuồng loạn, Thiên Ân dốc hết toàn bộ nội lực của mình, phát ra luồng khí kinh thiên động địa, dù chàng thừa biết rằng, chỉ sau đó thôi toàn bộ võ công của mình sẽ bị phế. Thiên Ân lúc này trông như một con báo đang gầm lên giận dữ, ai nhìn thấy cảnh tượng ấy có lẽ đều phải khiếp sợ. Cho dù cả mười tên sát thủ có võ công cao cường cách mấy đi chăng nữa cũng đều không chịu nổi sức công phá lớn đến vậy. Tức thì mười tiếng nổ lớn, khói bụi bay mù mịt hòa lẫn với mùi máu tanh lan tỏa khắp không gian, những tên sát thủ bị nổ tung, thứ duy nhất còn sót lại chính là những mảnh vải đen nằm rải rác.

Thiên Ân quỳ xuống, nhìn khung cảnh xung quanh đã trở nên tiêu điều. Đỡ Dương phi trên tay nhưng cơ thể chàng không còn chút sức lực, luồng khí vừa rồi đã làm tổn hao của chàng quá nhiều sinh khí. Đến cuối cùng thì chàng vẫn chỉ là một kẻ vô dụng, những ai cần chàng bảo vệ đến phút cuối đều gặp chuyện, ngay cả người mà chàng yêu nhất. Khung cảnh phía trước dần mờ nhạt, mi mắt đóng lại khi tay chân mỗi rã rời, chàng thiếp đi nơi rừng núi hoang vu. Nhưng trong tiềm thức, chàng vẫn mơ hồ thấy bóng một người con gái áo trắng với hai hâu cận ở phía sau đỉnh đặc bước đến. Một cảm giác nhẹ tựa lông hồng, chàng cảm nhận được mình và Dương phi đang bay lên, giữa muôn trùng mây và gió.

35. Chương 35: Thế Lực (chương Cuối Của Phần 1)

Cơn gió khuya lạnh len lõi khắp cả chốn hoàng cung, một cảm giác cô độc xâm chiếm cả không gian nơi tẩm cung của thái hậu. Trải qua bao sóng gió, đằng sau bức bình phong hào nhoáng ấy chỉ là sự xơ xác, tiêu điều. Thái hậu chấp chờn trong giấc ngủ, mấy đêm nay chẳng khi nào nàng ngủ được yên, cứ nửa đêm là lại tỉnh giấc. Đêm nào những người cung tì cùng nô tài cũng nghe tiếng nàng la thất thanh, đến khi chạy vào thì nàng đang ngồi co ro một góc giường, vẻ mặt đầy hoảng sợ. Cửa màn buông xuống, ánh đèn lồng chợt tắt, mọi vật đều đã ngủ say. Chiếc then cài cửa bỗng như có người đẩy lên, chuyển động hồi lâu rồi bất ngờ rơi xuống đất. Thái hậu giật mình xoay người qua, cảm giác ớn lạnh cả sống lưng. Trời vẫn còn khuya, cảm vệ quân túc trực bên ngoài chẳng hiểu sao lại không nghe thấy tiếng động ấy. Thái hậu chống tay lùi về phía sau, mắt đăm đăm nhìn ra cửa. Cánh cửa mở đều, kéo kẹt... một vóc dáng cao lớn với chiếc long bào, gương mặt trắng bệch chẳng chút sinh khí đột nhiên bước vào bên trong rồi tiến lại gần giường nàng. Những bước chân ấy không hề phát ra tiếng động, tay chân nàng cứng đờ, di chuyển không nổi, nàng muốn gào lên kêu cứu mọi người nhưng chẳng hiểu sao đúng lúc ấy giọng chỉ có thể phát ra the thé. Gần như trong hoảng loạn, nàng bấu chặt lấy một chiếc gối, giọng đứt quãng:

- Hoàng... hoàng thượng... người... sao... sao người lại...

Một cái cười nhếch môi, tiếng nói mông lung, mơ hồ như vọng về từ cõi hư không:

- Ta... đã quá tin tưởng người. Cho nên mới bị người dùng độc dược mà hại chết, rồi ung dung đưa Bang Cơ lên ngôi hoàng đế, còn người trở thành thái hậu... Người lấy cái chết của ta để giá họa cho đại công thần Nguyễn Trãi, khiến bao người phải đầu lìa khỏi cổ. Người giết Đinh Phúc và Đinh Thắng để hòng đoạt lại bằng chứng che giấu tội lỗi của mình. Người còn giết luôn cả Dương phi, tay người đã nhuộm đầy máu tanh rồi, trên đó còn có cả máu của những cung tì đã phải chết oan mạng vì sự ích kỉ của người!

- Hoàng... hoàng thượng! - Thái hậu lắp bắp. - Thần thiếp... thần thiếp cũng vì bảo vệ mạng sống của mình mà thôi, thật tình... thần thiếp không hề muốn giết nhiều người như vậy, hoàng thượng... mong người bỏ qua cho thần thiếp!

- Tâm tánh người độc ác chưa dứt. Người chỉ vì trong cơn hoảng sợ nên mới cuống cuồng nói với ta những lời như vậy! Ác giả ác báo, nghiệp chướng oan gia không thể nào tránh khỏi. Tất cả những oan hồn bị chết dưới tay người đều đã tề tựu đông đủ tại đây, đêm nay, họ bắt người phải trả mạng cho họ!

- Cái gì? - Thái hậu thất thần, cổ họng nghẹn ứ nói không thành tiếng. Phía trước nàng, những oan hồn mái tóc xỏa dài, trên gương mặt là những vết nứt như có ai dùng dao rạch lên. Máu từ mắt và miệng của họ chảy dài xuống, thấm đỏ cả bộ y phục trắng. Những cánh tay rũ rượi giơ lên, kèm theo đó là các tiếng nói âm trầm, hiu hắt như tiếng gió hú:

- Trả mạng lại cho ta! Trả... mạng... lại... cho... ta...!

Họ đi chậm nhưng càng lúc càng tiến lại gần giường của thái hậu. Nàng thở gấp, mồ hôi vã ra như suối. Trong đời nàng từ xưa đến nay chưa bao giờ gặp ma, vậy mà hôm nay khi thật sự đối diện, mà còn là những hồn ma đòi mạng, nàng thấy như muốn ngất xỉu đi. Những bàn tay đầy máu, âm khí tỏa ra khắp nơi, thái hậu cố hét to nhưng dường như không ai nghe thấy. Nước mắt lăn dài trên má, nàng vùng vẫy để thoát khỏi khung cảnh kinh hoàng ấy, những bàn tay muốn bóp nghẹt lấy nàng, hơi thở nàng nghẹn thất lại.

- Đừng... làm ơn... ta xin các người... ta sẽ cầu siêu cho các người... làm ơn... tha... cho ta... Đừng... ta chưa muốn chết... không!

- Thái hậu, thái hậu! Người sao vậy? - Người cung tì nhẹ lay người của nàng. Ánh mắt dần hé mở trong cơn mê mẩn mỗi lần hoảng sợ, mồ hôi đầm đìa trên trán, nàng nhìn quanh rồi thở phào:

- Hóa ra... là... ta gặp ác mộng à?

Những nô tài cận thân và cảm vệ quân giữ cửa tẩm điện cũng đều bước vào trong, gương mặt lo lắng. Họ nhìn thấy sinh khí của thái hậu gần như mất đi hoàn toàn, đôi mắt đỏ ngầu, tay chân run rẩy, có lẽ vừa trải qua một điều gì khủng khiếp lắm.

- Lúc này người hét to quá, nô tì chỉ sợ... - Ắ cung tì đỡ thái hậu nằm xuống rồi kéo chăn đắp lên cao cho nàng.

- Pha cho ta một chung trà định thần đi! Đạo này... có lẽ do nhiều chuyện phiền phức nảy sinh quá nên mới như vậy!

Ắ cung tì vâng lệnh rồi quay bước đi. Thái hậu thều thào hỏi:

- Chuyện... ta sai bảo bọn chúng làm... đi truy bắt Dương phi và Thiên Ân ra sao rồi?

Trưởng cấm vệ quân quỳ xuống kính cẩn:

- Dạ bẩm lúc này quan quân binh có báo về, nhưng đợi đến mai khi thái hậu thức giấc rồi mới nói. Lúc cấm vệ quân đi đến đó thì bọn chúng đã chạy thoát, chỉ có điều người của ta thì...

- Thì thế nào?

Trưởng cấm vệ quân có chút rụt rè:

- Cả mười tên sát thủ đều... bị nổ tung mà chết, có lẽ tại đó vừa xảy ra một trận chiến vô cùng ác liệt. Nhưng không hiểu sao... tên Thiên Ân đó... lại có được sức mạnh đáng sợ đến vậy.

- Có lẽ... chính cái chết của Dương phi mới khiến hắn nổi điên như thế!

Trưởng cấm vệ quân mở tròn mắt ngạc nhiên:

- Dương phi... chết? Sao nương nương biết?

- Không có gì! Vậy còn số bằng chứng đó?

Trưởng cấm vệ quân ậm ừ:

- Dạ... không tìm thấy. Nhưng thiết nghĩ một khi phát ra luồng nội lực lớn đến thế, có lẽ võ công của Thiên Ân đã bị phế hoàn toàn, theo lý không thể nào cao chạy xa bay được, nhưng xung quanh khu rừng đó, bọn thuộc hạ... không tìm thấy hắn đâu. Chỉ e là... có người đã cứu hắn, và người đó võ công cũng cao không kém.

Thái hậu chau mày, thoáng chút lo lắng:

- Lại xuất hiện thêm một tên nữa, tại sao...

- Thái hậu! Người có tiếp tục truy đuổi hắn không?

Thái hậu liếc xéo nhìn ra cửa, giọng thị oai:

- Tại sao lại không? Đến khi nào thu thập đủ số bằng chứng đó, ta mới an lòng. Và những kẻ còn sống sót của gia tộc Nguyễn Trãi nữa, tiếp tục truy bắt cho ta, tuyệt đối không để kẻ nào thoát được.

- Nhưng giờ chúng ta hoàn toàn mất dấu bọn chúng!

Thái hậu ngắt lời:

- Cho dù là năm năm, mười năm, hay hai mươi năm cũng phải truy tìm. Nếu để một ngày bọn chúng quay trở về đây, chỉ e là...

- Dạ vâng!

- Giết lầm còn hơn bỏ sót. Nếu người phát giác được nơi nào có chứa chấp bọn chúng, giết tất cả cho ta!

Trưởng cấm vệ quân gật đầu rồi lặng lẽ lui ra, thái hậu mệt mỏi nằm xuống gối, nhưng suốt đêm đó nàng không thể nào chợp mắt được. Nếu nàng dừng lại, chỉ sợ bí mật của nàng rồi đây sẽ bị lộ, nhưng nếu nàng tiếp tục, những cơn ác mộng kinh hoàng thế này vẫn sẽ còn diễn ra. Không! Cho dù phải trả giá đắt thế nào, ngôi vị, quyền uy, thể lực, những thứ nàng đã cố công giành lấy mới có được vĩnh viễn không thể nào bị sụp đổ.

*****

Cửa rèm buông xuống, thái hậu vận y phục ánh kim rực rỡ, ngồi phía bên trong, đôi mắt đầy kiên định. Bang Cơ yên vị ở long ngai, nghịch với chiếc long mào to tướng trên đầu, có lẽ thầm trách mầu hậu tại sao lúc người ta còn đang ngái ngủ mà lại bắt người ta ra ngồi thiết triều. Những nhìn cảnh triều thần tung hô mình, rồi nói mấy cái gì uyên thâm thấy cũng vui vui, có lẽ đứa bé hai tuổi ấy thực sự không hề biết những chuyện thị phi đang gần như đang điên đảo chốn hoàng cung này.

- Tội thần đã bị tru di tam tộc, những kẻ có mưu đồ chống phá Lê triều, nghịch lại ý trời đều đã bị dẹp yên. Các khanh là những trung thần mà Lê triều trọng dụng, hi vọng đừng mang ý đồ tạo phản, dắc một lòng phụng sức cho Lê triều. Ta cũng vì giang sơn Đại Việt, hoàng thượng tuổi vẫn còn nhỏ nên chưa thể điều hành triều chính, bởi thế, lời ta nói cũng là lời của hoàng thượng, bắt đầu kể từ hôm nay, gạt đi mọi khúc mắc và thành kiến cá nhân, tập trung vì nước, rõ chưa? - Thái hậu với giọng nghiêm nghị nhìn các triều thần mà nói.

Không một tiếng trả lời, các đại thần cúi mặt nhìn xuống đất, trầm tư. Buổi thiết triều bỗng chốc trở thành một buổi thương thuyết giữa thái hậu và bá quan. Hoàng cung trải qua bao nhiêu biến cố, sóng gió không ngừng, Lê triều có lúc gần như sắp sụp đổ, tiếp tục sống trong hận thù, đấu đá, liệu rồi đây sẽ nhận được gì. Vận nước còn đó, Đại Việt phải sánh vai cùng bao cường quốc khác trong cõi trời đất. Thâm cung nội chiến, một trang đầy nước mắt có lẽ từ đây nên khép lại...

Kết thúc không có nghĩa là chấm dứt. Kết thúc của một bi kịch này có khi....

lại là bắt đầu của một bi kịch mới.

^^^^ Hết phần 1. Còn tiếp phần 2: Thời niên thiếu của Lê Thánh Tông ^^^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-cung-day-song>